

ოშო რაჯნიში

ბუდა: გულის სიცარიელე

თბილისი
2021

**„ჩემი გამომცემლობა“ მადლობას უხდის მაგნო შავდიას
წიგნის გამოცემაში გაწეული დახმარებისთვის**

რედაქტორი: ინგა გამსახურდიშვილი

მთარგმნელი: ოლიკო ცისკარიშვილი

©OSHO Internacional Foundation

©ჩემი გამომცემლობა, 2021

ყველა უფლება დაცულია

ISBN - 978-9941-8-2759-4

Copyright © 2021 ოცისკარიშვილი

ყველა უფლება დაცულია

„ჩემი გამომცემლობა“

თბილისი, საქართველო

ტელ: +995 555 400 662; +995 599 214 682

ელ-ფოსტა: mypublishinghouse@gmail.com

ვინ ხარ შენ, ადამიანო, რას წარმოადგენ ამ უკიდევანო და ამოუცნობ სამყაროში, რა ფუნქცია გაკისრია და ხარ თუ არა თავისუფალი... ამ ურთულეს კითხვებზე პასუხი ინდივიდუალური და აბსოლუტურად განსხვავებულია.

ძალიან რთული აღმოჩნდა წიგნზე „ბუდა: გულის სიცარიელე“-ზე მუშაობა, თუმცა რთულზე მეტად - საინტერესო. მან სულ სხვაგვარად დამანახა პიროვნული სრულყოფის გზა.

იმედია, საკუთარი არსის შეცნობასა და აღმოჩენაში ეს წიგნი მკითხველსაც დაეხმარება.

რედაქტორისგან

ბუდა: გულის სიტყვად

საუბრები ჩატარდა რაჯნიშის საერთაშორისო მისტიციზმის უნივერსიტეტის მიერ გაუტამა ბუდას აუდიტორიაში.

ჰუნა, ინდოეთი

8-15 სექტემბერი, 1988

მთელ მსოფლიოშია ცნობილი ბრახმან შრი რაჯნიშის სახელით ოშო - ჩვენი დროის გასხივოსნებული ოსტატი. ოშო ნიშნავს „ოკეანისეულს, ოკეანეში დამდნარს.“ ამ წიგნში ლაპარაკია იმაზე, რომ ყველა ადამიანში უკვე ცხოვრობს ბუდა - აუცილებელია მხოლოდ მისი აღმოჩენა საკუთარ შინაგან სამყაროში. ოშო მაგალითებით ლაპარაკობს ძენის ცნობილი ოსტატების შესახებ და გვაჩვენებს შინაგანი სამყაროს ჰარმონიის და ბედნიერების, მარადიულობის და უკვდავების, თავისუფლებისა და გასხივოსნების მიღწევის გზას.

შესავალი

ეს წიგნი აღწერს დავიწყებულ მიწას, მისი სიტყვები დავიწყებული სიტყვებია. იმისათვის, რომ გაიგოთ, აუცილებელია ახალი მიმართულებით შეტრიალდეთ, ისინი შემოდინან თქვენში საიდუმლო შესასვლელით.

და მაშინ თითქოს ვიღაც ჩვენი გულის მწვერვალზე დგას და აღწერს ჰაერის სიცივეს, ყვავილების არომატს, მთვარის სიჩუმეს, ყველაფერს, რაც ხდება გარშემო.

ხმა, რომელიც ჩვენ აქ გველაპარაკება, გვეჩვენება წყნარ ხმად, თითქოს ვიღაცა შორიდან გვიძახის.

ის აღწერს სივრცეს, რომელიც შორი გვეჩვენება იმ ადგილებიდან, სადაც ჩვენ ცხოვრება განვლეთ, მაგრამ ხშირად ზარები რეკავენ სიტყვებს შორის მაშინ, როცა იღვიძებს დავიწყებული ჭეშმარიტება. ჭეშმარიტებაში ხმა კი ის არის, რასაც აღწერს. შესაძლოა, ჩვენ ოდესღაც აქ ვცხოვრობდით კიდეც და ეს სივრცე იყო ჩვენი სახლი... და, შესაძლოა, ეს მიწა არც თუ ისე შორსაა, ბოლოს და ბოლოს ჩვენ ვეჩეხებით მას ზუსტად ასეთ მომენტებში.

ჩუმი ხმა ამ წიგნში ლაპარაკობს იმაზე, რომ არსება გვიცდის შიგნით. ის დამარხულია ფიქრების მტვერსა და გულის ქაოსში. აუცილებელია, ნებისმიერი გზით გონება გაეწმინდოთ, დაგაცარიელოთ გული და გავულოთ მას, ვინც აქ ცხოვრობს, ვინც გიძახის ამ ცივი შინაგანი მწვერვალიდან.

გააღეთ უკანა კარი მისი სიტყვებისათვის და მოისმინეთ.

უსმინეთ ამ მაგიურ ენას, უსმინეთ ზარებს, რომლებიც რეკავენ ასე მხიარულად შუაღელეებში. შესაძლოა, ეს თქვენი საკუთარი ბუდა ჩამოკრავს ზარების თოკს, ზარების, რომლებიც თქვენთვის რეკავს:

ბუძ. გვ. 101 (101-102)

„შენი საკუთარი არსება ისეთი სუფთაა, ისეთი შეურყენელი, მტერის ნაწილაკიც კი არ მოსდებია - არ შეეძლო მოსდებოდა. მხოლოდ შენს ცოდნას შეუძლია მიაღწიოს ამ ადგილს. ცნობიერი წარმოიშობა შენში უგონობასთან ერთად. უგონო მდგომარეობაში შენ ხდები გამოღვიძებული, ყურადღებიანი და ვერსად მიდის აქედან, იმიტომ რომ ყველა ფიქრი წავიდა. ამიტომ შენ უღრმავდები საკუთარ თავს და პირველად ხვდები შენს საკუთარ თავდაპირველ არსებას“.

მა პრემ პრარტო

1989 მარტი, პუნა, ინდოეთი.

თავი 1. გულის სიცარიელე

8 სექტემბერი, 1988

ჩვენი საყვარელი ოსტატი

ბუკომ თქვა:

„მიიღე მოვლენები ადვილად, ძალისხმევის გარეშე,

და რამდენიმე ხნის შემდეგ აზრების ნაკადი,

შინაგანი და გარეგანი, თავად დაოკდება

და ჭეშმარიტება თავის ნამდვილ სახეს გამოავლენს.

სხეული და გონება ყოველგვარი მოტივაციისაგან თავისუფალია.

ის ყოველთვის ჩნდება როგორც სიცარიელე და სრული
თანასწორობა,

გაბრწყინებული, როგორც ცის ნათება, სამყაროს ფართო ცენტრში

არსებული საგნების, რომელსაც არ სჭირდება გაპრიადება

ანდა გასუფთავება.

ეს ყველა კონცეფციის მიღმაა,

ყოფნა არყოფნის მიღმა.

დატოვე შენი უსაზღვრო ცოდნა,

ბედა ბედა ჩინაჩი

შთაბეჭდილება, შეგნება და წადი

ამ შეუცნობელ სივრცეში.

როცა შენ მოხვედი ამ სივრცეში,

შენს გულში არაა ბუდიზმის კვალიც კი

და, როცა შენში არ არის ცოდნის კვალიც,

შენ ჭეშმარიტ ბუდას და პატრიარქების მსოფლმხედველობას
ჩასწვდები.

ჭეშმარიტი სიმართლე ჰგავს უზარმაზარ სივრცეს,

რომელიც მოიცავს ყველა მოვლენას.

შენ შეგიძლია მოსვლა და წასვლა

ერთდროულად ყველა რელიგიაში,

მაშინ არ არის არაფერი სპეციფიკურად შენი

არც შიგნით და არც გარეთ,

როცა შენ შეესაბამები უმაღლეს

და შეესაბამები უმდაბლეს,

შეესაბამები ოთხკუთხედს და შეესაბამები მრგვალს,

მაშინ ეს არის ის.

ზღვის სიცარიელე ტალღებს ნებას რთავს აზვირთდეს;

მთების სიცარიელე ექოს წარმოქმნის,

გულის სიცარიელე ბუდას ბადებს.

როცა შენი გული ცარიელია, მასში საგნები აირეკლება

როგორც სარკეში და განურჩევლად კიაფობს.

ცხოვრება და სიკვდილი ილუზიაა,

ყველა ბუდა შენს ერთ სხეულშია.

ძენი რაღაც იდუმალი კი არ არის,

ის მიზანში მორტყმა და მოვლენებში გარტყმაა.

თუკი შენ მოიშორებ ყველა ეჭვს,

სიცოცხლის და სიკვდილის ღინება თავად შეწყდება.

მე თქვენ გეკითხებით:

ხედავთ თუ არა,

როგორ ღნება იენისში თოვლი ფუძის წვერზე?”

ბუკოს მანიშა საკუთარი ადამიანური ყოფის საბოლოო შეგრძნებების გამოსახვამდე მივიდა. ძალიან იშვიათად აღწევს ოსტატი მიზანს ისე, როგორც ბუკო თავის გამონათქვამებში. მოუსმინეთ ყურადღებით, რადგან ბუკო ხშირად არ გეხდება ჩვენ.

ბუკომ თქვა:

„მიიღე მოვლენები ადვილად, ძალისხმევის გარეშე, და რამდენიმე ხნის შემდეგ აზრების ნაკადი, შინაგანი და გარეგანი, თავად დაოკდება და ჭეშმარიტება თავის ნამდვილ სახეს გამოავლენს.”

ამას დიდი ხანია გეუბნებით. იყო ბუდა, არ არის ძნელი. ეს არ არის რაიმეს მიღწევა, რომლისთვისაც თქვენ გჭირდებათ ნობელის პრემია. ეს ყველაზე იოლი რამაა სამყაროში, რადგან ის უკვე მოხდა თქვენ გარეშე. ბუდა უკვე სუნთქავს თქვენში. უბრალოდ, ცოტა თანხმობა, ცოტა არსებაში შეხედვა... და ეს არ უნდა გაკეთდეს ძალადობით. თუ ამას ძალით გააკეთებთ, თქვენ ძაფს დაკარგავთ. ეს ძალიან დელიკატური

საქმე. თქვენს სამყაროში თამაშით უნდა შეიხედოთ, არასერიოზულად. ის ამბობს: „მიიღე მოვლენები იოლად“. არაფერი არ მიიღოთ სერიოზულად. არსებობა ძალიან იოლია. მიიღეთ თქვენი ცხოვრება ყოველგვარი ძალისხმევის გარეშე... და თქვენ იცხოვრებთ ყოველგვარი ძალისხმევის გარეშე. თქვენ საკმაოდ კარგად ხედავთ და სულაც არაა საჭირო შეხსენება, რომ უნდა ისუნთქოთ; თქვენი გულის ფეთქება ძილშიც კი გრძელდება, ასე იოლია არსებობა! მაგრამ თქვენ არსებობას სულ სხვაგვარად იღებთ. ძალიან შეკრული გაქვთ მუშტები, გსურთ, რომ ყველაფერს მიაღწიოთ.

გასხივოსნება არ შეიძლება იყოს მიღწევადი. ეს ის არის, რაც თქვენ უკვე გაქვთ. მაშ, როგორ შეიძლება ამის მიღწევა? ჭეშმარიტი ოსტატი, უბრალოდ, ისვრის მას, რაც თქვენ არ გაქვთ და მხოლოდ გჯერათ, რომ გაქვთ და გაძლევთ მას, რაც ჯერ კიდევ არ გაქვთ. თქვენ გაქვთ ბევრი რამ, რაც სინამდვილეში არ გეკუთვნით, თქვენ, უბრალოდ, გჯერათ, რომ გაქვთ. ოსტატის საქმე ქირურგის საქმეა: მოჭრას ის, რაც თქვენი არ არის და დატოვოს მხოლოდ არსებითი ბირთვი - მარადიული არსება.

ეს ძალიან უბრალო ქმედებაა, ამის გაკეთება თავადაც შეგიძლიათ. არანაირი პრობლემა არ არის და არანაირი რისკი მოვლენების იოლად მიღებაში, ძალისხმევის გარეშე, მაგრამ ადამიანები მათ ძალიან დაძაბულად იღებენ. ისინი საგნებს სერიოზულად იღებენ და ეს მთელ თამაშს აფუჭებს. დაიმახსოვრეთ: ცხოვრება თამაშია! როცა თქვენ ერთხელ გაიგებთ, რომ ეს თამაშია, თამაშით ღრმა სისასვე გაჩნდება თავისთავად. გამარჯვება არ არის მიზანი, მიზანი ტოტალურად თამაშია, მხიარულება. ციკვით. ეს თქვენი საკუთარი არსების გამოკვლევისათვის ძალიან მნიშვნელოვანია.

„მიიღე მოვლენები ადვილად, ძალისხმევის გარეშე, და რამდენიმე ხნის შემდეგ აზრების ნაკადი, შინაგანი და გარეგანი, თავად დაოკდება და ჭეშმარიტება თავის ნამდვილ სახეს გამოავლენს..“

როცა გეუბნებით, რომ მედიტაცია არის, უბრალოდ, აზრების არქონა, შეიძლება არასწორად გაიგოთ. თქვენ არ უნდა გააკეთოთ რაიმე, რომ მაღწიოთ აზრების არქონას, რადგან, რასაც უნდა აკეთებდეთ,

ეს კვლავ აზრი იქნება. თქვენ უნდა ისწავლოთ აზრის დინების წაკითხვა, გზის ნაპირზე დგომა, თითქოს თქვენთვის სულ ერთია, რა ხდება გარშემო. უბრალოდ, ჩვეულებრივი მოძრაობაა. თუ შეძლებთ თქვენი აზრის ამგვარად შეხედვას, მაშინ ის ტლანქად არ შეგეხებათ. თანდათან, ძალისხმევის გარეშე, აზრების ქარავანი, რომელიც ათასობით წელი გრძელდება, გაქრება.

თქვენ უნდა გაიგოთ უბრალო რამ: აზრისათვის ყურადღების მიქცევით მას კვებათ. თუ არ აქცევთ ყურადღებას და რჩებით მათდამი გულგრილი, მაშინ თავისთავად კვდება. მათ სხვა მეთოდი ენერგიის მისაღებად არ აქვთ, სიცოცხლის სხვა წყარო არ აქვთ. თქვენ ზარტ მათი ენერგია. როცა აგრძელებთ მათდამი ყურადღებას, უდგებით ამ საკითხს სერიოზულად, შესაბამისად, თქვენ ფიქრობთ, რომ ძალიან რთულია აზრებისაგან თავისუფალი იყო. ეს ყველაზე უბრალოდ რამაა სამყაროში, მაგრამ ეს უნდა გაკეთდეს სწორად - სწორი მეთოდიარის, უბრალოდ, განზე დგომა. გზაზე მოძრაობა გრძელდება... და, დაე, გაგრძელდეს. არ გააკეთოთ რაიმე დასკვნა ცუდზე ან კარგზე; არ შეაფასოთ, არ განსაჯოთ. სწორედ ამას გულისხმობენ, როცა ლაპარაკობენ იოლ მიღებაზე. ყველაფერი მიიღება ერთდროულად კარგად.

„ძალისხმევის გარეშე“ - ეს აუცილებლად დასამახსოვრებელია, რადგან ჩვენი ბუნებრივი ტენდენცია ასეთია: თუ საჭიროა ფიქრების გარეშე დარჩენა, მაშინ რატომ არ უნდა დავატანოთ მათ ძალა?! რატომ არ უნდა მოვისროლოთ ისინი?! მაგრამ აძლევთ მათ ენერგიას იძულებით, კვებათ, ამჩნევთ მათ და მნიშვნელოვანს ხდით - იმდენად მნიშვნელოვანს, რომ მათი მოშორების გარეშე თქვენ მედიტაციას ვერ შეძლებთ. შეეცადეთ ერთი რომელიმე ფიქრის მოშორება და თქვენ ნახავთ, როგორი რთულია ეს. რაც უფრო მეტად ცდილობთ მისგან თავის დაღწევას, მით უფრო ძლიერად ბრუნდება უკან! მას ძალიან მოსწონს ეს თამაში და თქვენ ბოლოს და ბოლოს დამარცხდებით: თქვენ არასწორი გზა აირჩიეთ.

მე ყოველთვის ვყვები ძველ ტიბეტურ ისტორიას...

ახალგაზრდა კაცს ძალიან აინტერესებდა ეზოთერიზმი, იდუმალი. მან მოძებნა წმინდანი, რომელიც ცნობილი იყო როგორც ბევრი საიდუმლოს მცოდნე, მაგრამ ძნელი იყო მისგან მცირედის მიღებაც კი. ახალგაზრდა კაცმა თქვა: „მე გავხსნი მათ. მთელ ცხოვრებას მივუძღვნი მის მსახურებას და მივიღებ საიდუმლოებების გასაღებს“. ის რჩებოდა მოხუც წმინდანთან ერთად. მოხუცი ეუბნებოდა მას: „შენ ტყუილად კარგავ დროს. მე არაფერი მაქვს. მე საბრალო მოხუცი სული ვარ. არ ვლაპარაკობ და ადამიანები ფიქრობენ, რომ რაღაც საიდუმლოს ვინახავ. მე არაფერი მაქვს სათქმელი და ჩუმად ამიტომ ვარ.“ კაცმა უთხრა: „მე ასე ადვილად ვერ დამარწმუნებ. მოგიწევს მითხრა საიდუმლო, რომელიც ყველა იდუმალ კარს აღებს“.

მოხუცი ახალგაზრდა კაცისაგან დაიღალა, რადგან მთელი ოცდაოთხი საათის განმავლობაში მასთან ერთად იყო; საწყალ მოხუც წმინდანს უწევდა საჭმელზე ზრუნვა, ვინმესთვის თხოვნა ტანსაცმლისა, რომელიც ზამთრის მოახლოებასთან ერთად უფრო და უფრო საჭირო ხდებოდა. ეს გახდა მძიმე ტვირთი. ბოლოს და ბოლოს მოხუცს ყელში ამოუვიდა. მან ახალგაზრდას უთხრა: „დღეს გეტყვი საიდუმლოს. ის არაა რთული, ძალიან ადვილია“.

ტიბეტში არის ჩვეულებრივი მანტრა, რომელსაც იმეორებენ რელიგიური ადამიანები: ომ მანი პადმე ხუმ. მან თქვა: „ყველა საიდუმლო ამაშია“.

მაგრამ ახალგაზრდა მამაკაცმა უპასუხა: „ნუ მასულებს: ყველამ იცის ეს მანტრა, ეს არაა საიდუმლო. ეს ყველაზე ცნობილი მანტრაა ტიბეტელებს შორის“.

წმინდანმა უპასუხა: „ეს მართალია, ის ფართოდაა ცნობილი, მაგრამ გასაღები იმისათვის, რომ ის გააღო, უცნობია. იცი შენ ის გასაღები, რომლითაც მას გააღებ?“

ახალგაზრდა კაცმა თქვა: „გასაღები! არასდროს გამიგია, რომ არის გასაღები, რომ ის გააღო“.

„სწორედ ესაა საიდუმლო! გასაღები იმაში მდგომარეობს, რომ, როცა მანტრას იმეორებ, უბრალოდ, ხუთი წუთის განმავლობაში არ იფიქრო მაიმუნზე“.

მან თქვა: „შე ბებერო იდიოტო! მთელი ჩემი ცხოვრების განმავლობაში არ მიფიქრია მაიმუნზე. რატომ უნდა ვიფიქრო მასზე ახლა?!“

ის ტაძრიდან ჩქარა ჩავიდა ქვევით, სადაც მოხუცი წმინდანი ცხოვრობდა. მაგრამ უცნაურია, იმის მოუხედავად, რომ მას მანტრა არ წარმოუთქვამს, მაიმუნებმა მოსვლა დაიწყეს, ხითხითებდნენ. ის თვალს ზუჭავდა და ისინი აქ იყვნენ. სადაც უნდა გაქცეულიყო, ისინიც იქ იყვნენ. გარეთ კი არა, მის თავში იყვნენ... და ნელ-ნელა ეს მასა უფრო და უფრო დიდი ხდებოდა. საითკენაც უნდა გაეხედა, ყველგან მაიმუნები და მაიმუნები... აკეთებდნენ ყველაფერს, რაც უნდოდათ!

მან თქვა: „ღმერთო ჩემო, ეს გასაღებია?! ბოლო მომეღო. მე მანტრაც კი არ დამიწყია ჯერ“. ბოლოს და ბოლოს მან გადაწყვიტა: „მივიღებ. კარგ აბაზანას და მოვიშორებ ამ მაიმუნებს...“ მაგრამ რაც უფრო იშორებდა, მით უფრო მიხტოდნენ მისკენ. მან მიიღო აბაზანა, აანთო მოსაწვეი, მიიღო ლოტოსის ფორმა, მაგრამ რაც უნდა გაეკეთებინა, მაიმუნები ყველა მხრიდან უთვალთვალებდნენ. მან გაიფიქრა: „უცნაურია, მაიმუნები არასდროს ყოფილან ამ სახლში...“ მთელი ღამის განმავლობაში ცდილობდა, მაგრამ მაინც ვერ გაიმეორა უბრალო მანტრა ომ მანი პადმე ხუმ მაიმუნების გარეშე, რომლებიც მას ახტებოდნენ. გამთენიისას დაღლილმა თქვა: „ეს ბებერი წმინდანი!.. მოკვლავ მას! რა არის გასაღები?!“ დილით მიირბინა მოხუც წმინდანთან თხოვნით: „თუ შეიძლება, უკან წაიღე შენი გასაღები. მე უკვე თითქმის შევიშალე!“

მოხუცმა უთხრა: „სწორედ ამიტომ არავის ვეუბნებოდი მის შესახებ, გასაღები ძალიან რთულია. ახლა მიხვდი, რატომ ვდუმდი?“

მან თქვა: „მე არ მინდა შენგან ერთი სიტყვის გაგონებაც კი. უბრალოდ, აიღე ეს გასაღები უკან და ნება მომეცი სახლში წავიდე. არ მინდა, ეს მაიმუნები უკან გამომყვნენ!“

წმინდანმა თქვა: „თუ შენ გასაღებს უკან დააბრუნებ, არასდროს გაიმეორო ეს მანტრა კვლავ. წინააღმდეგ შემთხვევაში მაიმუნები დაბრუნდებიან! მე ამის შეცვლა არ შემიძლია, ეს ჩემს ძალებს აღემატება“.

კაცმა დატოვა მანტრა და დატოვა გასაღები. ის ჩავიდა იმავე საფეხურებით და აღარც ერთი მაიმუნი აღარ დაუნახავს... თვალები დახუჭა... და მაიმუნები ისევ არ ჩანდნენ. გარშემო მიმოიხედა და მაიმუნები არ იყვნენ. მან გაიფიქრა: „უცნაურია...“ თუმცა გზაში გადაწყვიტა ეცადა, რა მოხდებოდა, თუ იტყოდა: „ომ მანი პადმე ხუმ“... და თვალი გაახილა... და მაიმუნები კვლავ მოვიდნენ, ყველა მხრიდან და ყველა მიმართულებით!

თქვენ არ შეგიძლიათ არც ერთი ფიქრის ჩახშობა. ჩახშობის პროცესი მას აძლევს ენერგიას, სიცოცხლეს, ძალას და ეს გაუძლეურებთ, რადგან ხდებით დამარცხებული პარტნიორი თამაშში. ყველაზე კარგი ძალის არდატანებაა, უბრალოდ, იყავით მოწმე. თუ მაიმუნი მოვიდა, მიეცით მოსვლის ნება. იყავით მოწმე იმისა, რომ მაიმუნი მოვიდა... ანდა ათასობით მაიმუნი მოვიდა. რა პრობლემაა?! ეს თქვენი საქმე არაა. შესაძლოა, მათ რაღაც შეკრება აქვთ, რელიგიური ფესტივალი, დაე, მოვიდნენ. ეს თქვენ სრულებით არ გეხებათ. მალე ეს მასა გაქრება, როცა დაინახავენ, რომ „ადამიანს არ აინტერესებს“.

თქვენი ყველა ფიქრი იმავე კატეგორიას ეკუთვნის. არასდროს აიძულოთ რაიმე ფიქრს წასვლა, წინააღმდეგ შემთხვევაში ის დაბრუნდება დიდი ენერგიით და ეს ენერგია თქვენია! თქვენ თვითდამარცხების გზაზე ღვანართ. რაც უფრო მეტად უკუაგდებთ ფიქრს, მით უფრო ესწრაფვის უკან დაბრუნებას. შესაბამისად, რასაც ბუკო ამბობს, ეს ერთადერთი გზაა. მე ვამბობ, რომ ეს ერთადერთი გზაა - გზა ფიქრის გარეშე; არანაირი ყურადღება არ მიაქციეთ ფიქრებს. უბრალოდ, მღუმარე დარჩით, ყველაფერს დააკვირდით, რაც ხდება: მაიმუნებს და სპილოებს მიეცით ნება გაიარონ. მალე თქვენ ცარიელ გზას აღმოაჩენთ და, როცა ცარიელ გზას აღმოაჩენთ, თქვენ იპოვით ცარიელ გონებას და ეს ბუნებრივი იქნება. შიგნით და გარეთ ყველაფერი ჩუმდება, რჩება უზარმაზარი სიცარიელე, რომელსაც მოაქვს სიმშუბუქე.

„სსეული და გონება ყოველგვარი მოტივაციისაგან თავისუფალია,

ის ყოველთვის ჩნდება როგორც სიცარიელე და სრული თანასწორობა“.

როცა თქვენ იმყოფებით უგონო მდგომარეობაში, რაც აზრების არქონის ტოლფასია, მაშინ არც ერთი ღრუბელი არ დაცურავს თქვენს გონებაში, თქვენ გონების სიცხადეს აღწევთ. გონება ყველა აზრის კომბინაციაა, ყველა ღრუბლის. გონება არ ფლობს საკუთარ დამოუკიდებელ ბუნებას. როცა ყველა აზრი წავა და ცა იქნება სუფთა და ნათელი, თქვენ დაინახავთ, რომ ის, რასაც ასე დიდ ყურადღებას აქცევდით, სხვა არაფერია, თუ არა სიცარიელე. ის, რასაც თქვენ თვლიდით შინაარსად, იყო თქვენი საკუთარი ენერგია. როცა თქვენ შეწყვიტეთ მასზე თქვენი ენერგიის ხარჯვა, მიწაზე დაეცა აზრების ცარიელი ქერქი. თქვენ შეწყვიტეთ იდენტიფიცირება აზრებთან და აზრმა მაშინვე შეწყვიტა არსებობა. თქვენი იდენტიფიცირება აძლევდა მას სასიცოცხლო ძალას. ფიქრობდით, რომ თქვენი აზრები ძალიან ძლიერია და შეუძლებელი იყო მათგან თავის დაღწევა! თქვენ აძლევდით სიძლიერეს, თქვენ კებავდით მათ, რითაც აიძულებდით საკუთარ თავს, გამოუვალ სიტუაციაშიაში ყოფილიყავით..

მე ვეთანხმები ბუკოს. ამას ვამბობ ჩემი საკუთარი გამოცდილებიდან. თქვენ, უბრალოდ, შეგიძლიათ დაბრძანდეთ ან წამოწყდეთ და აზრებს მისცეთ ნება, გვერდზე ჩაგიარონ. ისინი კვალსაც კი არ დატოვებენ. უბრალოდ, არ უნდა იყოთ დაინტერესებული, მაგრამ ამავე დროს იყავით ცნობისმოყვარე, უბრალოდ, ნეიტრალური იყავით. ნეიტრალურად ყოფნა ნიშნავს იყოთ მსუბუქი, ნეიტრალურად ყოფნანიშნავს აიღოთ უკან ის სასიცოცხლო ენერგია, რომელიც თქვენ აზრებს მიეცით. ადამიანი აზრების გარეშე უეცრად ხდება ენერგიით სავსე, რადგან ენერგია, იხარჯებოდა საჭიროების გარეშე. ის სუსტი იყო, რადგან კითხულობდა აზრებს, რომლებიც არსად მიდიოდა. აზრები გაირღებინ, რომ მოვა ღიღებულები საქმეები, მაგრამ იმ მომენტში, როცა მათ ძალა ეძლევა, თავიანთ დანაპირებს ივიწყებენ. ეს ასობით წლის განმავლობაში გრძელდება. ასეთი დაპირებები მხოლოდ ცდუნებაა. თქვენი აზრები ბევრ რამეს გაირღებინ: „შენ შეგიძლია იყო ის, შენ შეგიძლია იყო ეს...“ და ისინი თქვენ გმართავენ, ისინი მოტივაციას

გაძლევენ, რომ გახდეთ მსოფლიოში უდიადესი ლიდერი, სამყაროში უმდიდრესი ადამიანი. მათ ამბიციებისაკენ მიჰყავხართ, ისინი მეპატრონეები ხდებიან, პატრონი კი მსახური ხდება. იმ მომენტში, როცა თქვენ ენერგიას უკან იღებთ, თქვენ ხდებით უზარმაზარი ძალა, რომელიც მობილიზებულია საკუთარ არსებასა და ცენტრზე. ეს პირველი და ყველაზე მნიშვნელოვანია, რაც უნდა გაიგოთ: არასდროს გააკეთოთ საქმე ძალდატანებით, მიეცით მას თავისუფლად დინების საშუალება. თუ თქვენ გინდათ იპოვოთ, რა არის თქვენი ცხოვრების საიდუმლო, მაშინ შიგნით შედწევა მოგიწევთ. აზრები კი ყოველთვის გარედან მოდიან; ყოველ აზრს გარეთ გამოყავხართ. როცა ყველა აზრი შეწყდა, წასასვლელი არსადაა - თქვენ, უბრალოდ, სახლში ხართ. სწორედ სახლში ყოფნის დროა მედიტაცია. სრული სიჩუმე... და სიმშვიდე ისადგურებს. ამ სიჩუმეში ნებისმიერი ამბიცია სულელურად გამოიყურება; საგნების მთელი სამყარო ილუზიად გეჩვენებათ. თქვენი საკუთარი არსება ბრწყინავს ისე, „როგორც ცის ნათება, სამყაროს ფართო ცენტრში არსებული საგნების, რომელთაც არ სჭირდებათ გაპრიალება ანდა გასუფთავება“.

თქვენი საკუთარი არსება იმდენად სუფთაა, იმდენად დაუსვრელი, რომ მტვერსაც კი შეუძლია ამ ადგილს მიაღწიოს. თქვენში ცნობიერიც ყვავილობს უგუნურობის მაგივრად. გონის გარეშე თქვენ ისეთი გამოფხიზლებული ხდებით, ისეთი ყურადღებიანი, არსად გინდათ წასვლა, რადგან ყველა აზრი წავიდა. ამიტომაც თქვენ უღრმავდებით საკუთარ თავს და პირველად ხვდებით თქვენს საწყის არსებას. „ეს ყველა კონცეფციის მიღმა...“ ის, რასაც თქვენი მედიტაციის დროს შეხვდებით, ყველა კონცეფციის მიღმაა. ეს ძალიან მყარი მტკიცებულებაა.

„ყოფნის მიღმა არყოფნაა.“ ჩვენ ვიყენებთ სიტყვა „ყოფას“, რადგან თქვენ არ შეგიძლიათ გაიგოთ, როდისაა თქვენი აზრები აქ, რომ რაღაც არსებობს თქვენ შიგნით ყოფნა არყოფნის ზღვარზე. მაგრამ, როცა აზრები წავა, პირველად ვხვდებით ჩვენს ინდივიდუალურ არსებას, არსებას, ბრწყინვალეს და სუფთას. ამ დროს აღმოაჩენთ საკუთარ თავს, ინდივიდუალობისაკენ მიმავალს, რომელიც ყოფნა არყოფნის მიღმაა. ეს არის საბოლოო გასხივოსნება და ბუკო ამას უმარტივესი მეთოდებით გადმოსცემს.

„დატოვე შენი უსაზღვრო ცოდნა, შთაბეჭდილება, შეგნება და წადი ამ შეუცნობელ სივრცეში. როცა შენ მოხვედი ამ სივრცეში, შენს გულში არაა ბუდიზმის კვალიც კი“.

ის ნამდვილად დიდებული ოსტატია. ბუდასადმი მისი სიყვარული უდიდესია, მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს, რომ ბუდას მიმდევარია. ის ამბობს: როცა თქვენ 'შედიხართ მის უზარმაზარ სივრცეში, ვერაფერს იპოვით, „ბუდიზმის მარცვალსაც კი ვერ იპოვით“, საკუთარ გულებშიც კი და... „თუკი შენში ცოდნის მარცვალაც არ არის“, მაშინ არაფერიც არ იცი, საკუთარ თავზეც კი, - „შენ მოიპოვებ ბუდას და უდიადესი ოსტატების ჭეშმარიტ ხელვას“.

თავად ბუდა დიდ პრობლემებს შეეჯახა. შესაძლოა, ადამიანთაგან არავინ შესჯახებია ამგვარ პრობლემებს გამოცდილების განმარტებისას. ამ ქვეყანაში თვითმყოფადობა, ატმა, განიხილებოდა როგორც საბოლოო გამოცდილება. ამ ქვეყნის ორი სხვა რელიგია - ინდუიზმი და ჯაინიზმი - ხაზს უსვამდა ამას, რომ საკუთარი თავის შეცნობა ყველაფერია, ამის იქით აღარაფერია. ბუდა ყველა ინდური ტრადიციის წინააღმდეგ წავიდა იმით, რომ ამბობდა, თვითმყოფადობა არის კარი მხოლოდ იქ, სადაც ის არ არის. არ გაჩერდეთ კართან - ეს ხილია, რომლის გადავლაც საჭიროა. არ ააშენოთ თქვენი სახლი ხიდზე, რადგან უფრო ვრცელი სამყარო მზადაა მოგესალმოდ, თუკი ამ პატარა იდეას დაიტოვებთ საკუთარ თავზე.

რა არის თვითმყოფადობა, რომელიც თქვენ გაქვთ, რომელზეც ტრადიციული ქვეყნები ასე ბევრს ფიქრობენ? ათასობით ფილოსოფოსი მიდიოდა გაუტყაპ ბუდასთან და ამტკიცებდა: „ის, რასაც შენ ლაპარაკობ, ეწინააღმდეგება ვედებს, ეწინააღმდეგება უპანშიდებს“. მან თქვა: „რისი გაკეთება შემიძლია? ეს ჩემი საკუთარი გამოცდილებაა, მე არ შემიძლია ის უარყო. თვითმყოფადობა უნდა იყოს ტრანსცენდენტული. მხოლოდ მაშინ ერთიანდებით სამყაროსთან. ნამის წვეთი ოკეანეში უნდა ჩაიკარგოს“. რა საჭიროა ნამის წვეთზე ჩაჭიდება? რას შეიძენთ ამით? ოდესმე დაფიქრებულხართ? ყველა რელიგია გასწავლის, რომ უნდა გათავისუფლდეთ ტანჯვისაგან, ცოდვისაგან. თქვენ უნდა იყოთ სიკეთისმკეთებელნი, რომ სამოთხეში ადგილი მიიღოთ. „თქვენ“ ცენტრია ყველა რელიგიის, მაგრამ არა - ძენის. ყველა რელიგია ამბობს:

„გაითავისუფლეთ თავი საკუთარი მიჯაჭვულობისაგან.“ მხოლოდ ძენს აქვს უცნაური სიმაძაცე განაცხადოს: „გაითავისუფლეთ თავი საკუთარი თავისაგან!“ გაითავისუფლეთ თავი საკუთარი მიჯაჭვულობისაგან - ეს ბავშვების თამაშია. ნამდვილი, ჭეშმარიტი მაძიებელი ბოლოს და ბოლოს თავს ითავისუფლებს არა მხოლოდ დანარჩენი საგნებისაგან, არამედ საკუთარი თავისაგან. ის უკუადგება თავად იდეას: „მე ვარ“.

არსებობა არის. თუ ამ კუთხით შევხედავთ, შეიძლება ითქვას, რომ თქვენ ტანჯვის ცენტრი ხარ და, როგორც უნდა ეცადოთ, აღმოაჩენთ, რომ თქვენ მხოლოდ ცვლით ტანჯვის სახეობას - ერთს მეორით. შესაძლოა, შუალედში თქვენ იგრძნოთ სუსტი სინათლე. ერთი ქორწინებიდან მეორეში, შუალედში, ვიდრე თქვენ ელოდებით, თავს კარგად გრძნობთ. მაგრამ ეს კარგი მდგომარეობა დიდხანს არ გასტანს, თქვენ უკვე ავსებთ ფორმას შემდგომი ქორწინებისათვის.

პრობლემა - ეს თქვენ ხართ. ყველა დანარჩენი პრობლემა თქვენი შეილება - ბავშვებით სავსე ავტობუსი და თქვენ - მძღოლი.

ბუდიზმი განსაკუთრებულად გამოყოფს იდეას, რომლის თანახმადაც საქმე ის კი არ არის, რომ უარი თქვათ ამ სიხარბეზე, ამ სიბრაზეზე, ამ ლტოლვაზე, ამ ფლობაზე. საქმე ისაა, რომ მთლიანად უარყოთ საკუთარი თავი, გაქრეთ სამყაროს ენერგიიდან, საიდანაც თქვენ აღმოცენდით. ინდოეთში ბუდა ვერ გაიგეს. ახლა სწორედ იმავეს განვიცდი. ინდოეთში მე ვერ გამიგეს იმიტომ, რომ ათას წელზე მეტ ხანს სჯეროდათ, რომ თვითმყოფადობა უკანასკნელი ფასეულობა იყო. თვითმყოფადობა არ არის უკანასკნელი ფასეულობა. რას უზამთ მას, როცა იპოვით?! უბრალოდ, სისულელეა იჯდე... ეს ნებისმიერი გარეშე თვალისათვის საკმაოდ უცნაური იქნება. უბრალოდ, წუთით წარმოიდგინეთ: თქვენ იპოვეთ საკუთარი თავი. რის გაკეთებას აპირებთ? დაიმახსოვრეთ: ერთხელ, როცა იპოვით მას, თქვენ ვერ შეძლებთ მისგან თავის დაღწევას. ისე გეკრობათ, როგორც გერმანული წებო! ეს ინდური წებო არაა.

ბუდამ უდიდესი ნაბიჯი გადადგა სამყაროს შემეცნების საქმეში, როცა მან თქვა: „თვითმყოფადობა, უბრალოდ, ქვაა. გადააბიჯეთ მას! წადით მისგან - თქვენ უბრალოდ ცარიელი ხართ!“ მაგრამ სიცარიელე

არ ნიშნავს, რომ იქ არაფერია. სიტყვას, რომელსაც ბუდა იყენებდა, თარგმნიდნენ როგორც „სიცარიელეს“, ანდა „არაფრის ჭონას“, მაგრამ ინგლისურ ენაში ორივე სიტყვას უარყოფითი მნიშვნელობა აქვს. სიტყვას, რომელსაც იყენებდა ბუდა შუნიამა, არ აქვს არანაირი უარყოფითი მნიშვნელობა. ბუკო საუკეთესოდ გამოხატავს თავის აზრს, რომელიც ოდესმე მინახავს. ის ამბობს: „როცა შენ შეგიძლია მოსვლა და წასვლა ერთდროულად ყველა რელიგიაში, მაშინ არ არის არაფერი სპეციფიკურად შენი არც შიგნით და არც გარეთ, როცა შენ შეესაბამები უმაღლესს და შეესაბამები უმაღლესს, შეესაბამები ოთხკუთხედს და შეესაბამები მრგვალს, მაშინ ეს არის ის“.

როცა თქვენ, უბრალოდ, ხელმისაწვდომი ხართ საკუთარი თავის გარეშე, მაშინ თქვენთვის აღარანაირი საზღვრები აღარ არსებობს. საზღვრების გარეშე ყველაფერს შეგიძლიათ შეესაბამებოდეთ.

„ზღვის სიცარიელე ტალღებს ნებას რთავს, აზვირთდეს...“ და თქვენი სიცარიელე ტალღებს ღვთაებრიობის ნებას მისცემს, სამყაროს, დიდებულების და უცნობი დიდების. თქვენ უმაღლეს წერტილში ხართ, ნებისმიერი ცნობიერებისათვის ხელმისაწვდომი. მაგრამ ისინი მაინც ტალღებია, ბუკოს თანახმად. ამიტომ ვამბობ, რომ მან დიდებული დასკვნა შემოგვთავაზა.

„ზღვის სიცარიელე ტალღებს ნებას რთავს, აზვირთდეს; მთების სიცარიელე ექოს წარმოქმნის...“

ის ცარიელია, სხვაგვარად როგორ გავიგებდით ექოს?! მატერიალთან ახლოს არის ასეთი ადგილი ექოსთან ერთად. ეს ისეთი ადგილია, სადაც ექო ძალიან კარგად ისმის, - მე მინახავს ასეთი ადგილები სხვა მთებში. რაც უნდა თქვათ, ის უბრალოდ იმეორებს - მთლიანი ხეობა. თუ თქვენ სიმღერას მღერით - მთელი ხეობა მღერის სიმღერას. მას სიცარიელე რთავს ნებას, შეესაბამებოდეს ყველაფერს. ბუკო ამბობს: როცა თქვენ სრულიად ცარიელი ხართ, როცა თქვენ ყოფის ზღვარზე ხართ, გონის და უგონობის, როცა თქვენ, უბრალოდ, ერწყმით სამყაროს, შესაძლოა ითქვას, რომ, ერთი მხრივ, თქვენ ცარიელი ხართ, მაგრამ, მეორე მხრივ, თქვენ იმდენად სავსე ხართ, რომ შეგიძლიათ ყველაფერს შეესაბამებოდეთ. თქვენ შეგიძლიათ იყოთ მთვარე, იყოთ

ბუფ. გულის სიყვარული

ვარდი, იყოთ ღრუბელი... ანდა, უბრალოდ, ცარიელ ცაღ დარჩეთ. პირველ რიგში, თქვენ თავისუფალი ხართ, რომ იყოთ ის, რაც თქვენ გინდათ. პირველად თქვენი სიცარიელე გაძლევთ უფლებას, შეიგრძნოთ არსებობა სხვადასხვა კუთხით. ეს ფართო მოვლენაა. ჩვენ მხოლოდ პატარა ნაწილი ვიცით მისი, რამდენადაც ჩვენი თვითმყოფადობა ქმნის საზღვრებს. ჩვენ არ შეგვიძლია მის გარეთ გაღწევა.

„გულის სიცარიელე ბუდას შობს“.

როგორც კი თქვენი გული ცარიელდება, თქვენ ხდებით ბუდა - მშვიდი, უტყუი, ღვთაებრივი, საკუთარ სახლში მყოფი. როცა თქვენ გეუბნებით, რომ ბუდა ხართ, სწორედ ამას გვულისხმობ. ეს ნიშნავს, რომ თქვენ მოხვედით თქვენი ოცნებებიდან, ავადმყოფობიდან, ნარკომანიიდან... თქვენ, უბრალოდ, ღრმად უნდა შეხვიდეთ იქ, სადაც ინდივიდუალობაც კი ქრებადა კარი იღება სისუფელისათვის, უსასრულობისათვის. ბუდად ყოფნა სიხარულის, მარადიულობის, უკვდავების, თავისუფლების და გათავისუფლების საბოლოო გამოცდილებაა და არაფერს გააკეთებს ამას, თქვენ გარდა. უბრალოდ, ეს თქვენ თავად უნდა გააკეთოთ.

„როცა შენი გული ცარიელია, მასში საგნები აირეკლება როგორც სარკეში და განურჩევლად კიაფობს. სიცოცხლე და სიკვდილი ილუზია, ყველა ბუდა შენს ერთ სხეულშია. ძენი რაღაც იდუმალი კი არ არის, ეს, უბრალოდ, მიზანში მოხვედრა და მოვლენების შეჯახება“.

მახსენდება... უდიადესმა მრეწველმა უცხოეთიდან შემოიყვანა სრულიად ახალი, რთული მანქანა. ის ისე მშვენივრად მუშაობდა, ასჯერ უკეთ, ვიდრე მისი წინამორბედი... მაგრამ ერთხელ ის გაჩერდა. არაფერ იცოდა, რა ექნა. შეატყობინეს დამამზადებელს. მათ შემოუთვალეს: „შეგვიძლია ჩვენი კაცი გამოგვზავნოთ, მაგრამ მას უნდა გადაუხადოთ ათი ათასი დოლარი, პლუს სამგზავრო ხარჯები.“ მწარმოებელი კარგავდა ათასობით დოლარს ყოველდღე. ის დათანხმდა: „დაუყოვლებლივ გამოგზავნეთ, ახლავე“. კაცი მოვიდა პირდაპირ აეროპორტიდან... და ისე, რომ წუთიც არ დაუკარგავს, ჩანთიდან ჩაქუჩი ამოიღო, მანქანას დაარტყა განსაზღვრულ ადგილას და ის ამუშავდა. ფაბრიკის მფლობელმა თქვა: „მაგრამ ეს ძალიან ბევრია! ათი ათასი დოლარი

ერთი ჩაქუჩის დარტყმაში?!” ექსპერტმა უპასუხა: „არა, ჩაქუჩის დარტყმაში ერთი დოლარიც საკმარისია, მაგრამ საჭიროა იცოდე, სად დაარტყა“.

ეს სიმართლეა. „ძენი რაღაც იღუმალი კი არ არის, ის მიზანში მორტყმა და მოვლენებში გარტყმა“. მაგრამ არ დაუჯერით ბუკოს. საქმე ისაა, სად დაარტყამთ. ეს არ არის საიდუმლო, მაგრამ პრობლემა მდგომარეობს იმაში, სად დაარტყამთ. თუ თქვენ დაარტყამთ საჭირო დროს, საჭირო ადგილას, ნამდვილად მარტივია, ამაში არაფერია იღუმალი. ეს ის არის, რასაც მე ყოველთვის ვცდილობ, რომ იგრძნოთ, რადგან არ არსებობს მეთოდი გითხრათ, სად დაარტყათ. ყოველმა მათგანმა უნდა მოძებნოს ადგილი, საიდანაც ჩაიძირება საკუთარ თავში, დაინახოს, საიდან მოდის სინათლე, საიდან გადმოდის სიცოცხლე და მერე დაიწყოს მოძრაობა ამ მიმართულებით ყოველგვარი შიშის გარეშე. სწორედ ამას გულისხმობს, როცა ამბობს: „მიზანში მორტყმა და მოვლენებში გარტყმა“. მაშინ არ შეჩერდეთ. ძალიან ღამაზი იქნებადა საწყისშიც კი იმ მომენტის, როცა დაინახავთ თქვენს საკუთარ სინათლეს, თქვენს საკუთარ სიცოცხლის წყაროს, ეს იქნება სიღამაზის მშვენიერი მომენტი. გაჩნდება გაჩერების სურვილი, რადგან თქვენ დანიშნულების ადგილზე ხართ. არ ქნათ ეს, ვიდრე არ დაასრულებთ!.. უფრო მეტი გელოდებათ წინ... როცა მიმოიხედავთ გარშემო და იპოვით საკუთარ თავს - ესაა მიზანი. ეს არის ბუდას მიღმა...

„თუკი შენ მოიშორებ ყველა ეჭვს, სიცოცხლის და სიკვდილის დინება თავად შეწყდება. მე თქვენ გეკითხებით: „ხედავთ თუ არა, როგორ ღნება ივნისში თოვლი ფუძის წვერზე?“

ის ამბობს, როგორ ღნება თოვლი ივნისში ფუძის მწვერვალზე, ასე უბრალოდ, ყოველგვარი აურზაურის გარეშე. როცა ივნისი მოდის, თოვლი ღნობას იწყებს. შესაბამისად, როცა თქვენ აღწევთ წერტილს, რომელშიც თქვენ გრძნობთ: „ეს არის ჩემი ცენტრი“, მაშინ იწყებთ ღლობას და ქრობას. თქვენი გაქრობა თქვენ გაგზნობს მთელ სამყაროდ. ბუდამ თქვა: „როცა მე გაეჭრი, დავინახე ვარსკვლავები ჩემ შიგნით, მზის ამოსვლა, მისი ჩასვლა, ღამით სავსე მთვარეობა - ყველაფერი ჩემ შიგნითაა, არაფერია გარეთ. უბრალოდ, ჩემი სახლვრები აკავებდნენ

ბუფა: გუგუნი (სიყვარული)

მათ გარეთ. ახლა საზღვრები აღარ არის. ყველაფერი ჩავარდა შიგნით. ახლა მე მთლიანი ვარ“.

ძენის ბერმა გუანმა თავისი სიკვდილის დროს თქვა:

„ყველა დოქტრინა ნაკუწებად დაიყო,

ძენის სწავლება უარყოფილია -

ოთხმოცი წელი და ერთი.

ცა ახლა თრთის და ვარდება.

მიწა იღება, იყოფა.

ცეცხლის გულში

ღვეს დამალული გაზაფხული“.

როცა ყველაფერი ვარდება და ქრება, მის გულში დამალულია ჩვენი გაზაფხული. ამ წერტილიდან ვიწყებთ გამოზრდას ახალი ყვავილებისას, რომლებიც ადრე არასდროს გინახავთ.

მანიშამ იკითხა:

„ჩვენი საყვარელო ოსტატო, დასავლეთში ამბობენ, რომ სიყვარული - „ორი სავსე გული“ - ატრიალებს სამყაროს. თუ სტატისტიკით ვიმჯელებთ, „სავსე გული“ არ არის პასუხი. რა წარმოადგენს ძენის სამყაროს ცარიელ გულს?“

პირველ რიგში, ის, რასაც ლაპარაკობენ დასავლეთში, „სიყვარული - ორი გული - ატრიალებს სამყაროს“ - სისულელეა! აქ ან ხართ, ან არა, დედამიწა მაინც იტრიალებს. რაც შეეხება ორ გულს, სიყვარულით სავსეს, სად გინდათ მათი მოძებნა?! დედამიწა დიდი ხნის წინ გაჩერებოდა, ეს რომ დამოკიდებული იყოს სიყვარულით სავსე ორ გულზე. ერთი გულის მოძებნაც კი ძნელია; ორი უკვე ძალიან ბევრია! ეს მხოლოდ გამონათქვამია, რომელიც ორიენტირებულია მასების ცნობიერებაზე. ეს არ არის ბუკონსაირი ადამიანის მტკიცება. როცა

ბუკო ამბობს, რომ ცარიელი გული ბუდაა, ის ლაპარაკობს საკუთარი გამოცდილებით და გამოცდილება არავისზე არ არის დამოკიდებული.

სიყვარული სიხარული და ტანჯვაა ერთდროულად, რადგან ამაში ორია გარეული. როცა არ არსებობს დუალიზმი, ადრე თუ გვიან კონფლიქტი აღმოცენდება. თქვენ შეგიძლიათ გადადოთ კონფლიქტი რამდენიმე დღით თაფლობის თვეში, მაგრამ ამის შემდეგ კონფლიქტი ყოველთვის წარმოიშობა. როგორი ფარდები? და მაშინვე ორი ხმა გაისმის. როგორი ხალიჩები? რომელი ლიტერატურა? როგორი ავეჯი? ყოველ წამს დაინახავთ, რომ ეს დიდებული შეყვარებულები სრულიად შეუთანხმებელნი არიან! ეს არის ჭეშმარიტი სიყვარულის დასაწყისი, რომელიც გაყრით სრულდება.

რელიგიის სამყარო არ არის დუალურობის სამყარო. ეს ერთი სამყაროა. თქვენ უნდა მოძებნოთ თქვენი საკუთარი გული, სრულიად ცარიელი, ცარიელი ყოველივე ამ ნაგავისაგან. მაშინ, როცა თქვენი გული თავისუფალია ამგვარი სისულელისაგან, თქვენ ხართ ბუდა... არ არსებობს სხვა გამოცდილება, რომელიც უფრო შორს მიდის. ახლა კი, ვიდრე თქვენ ბუდა გახდებით, რამდენიმე ხუმრობა, რადგან შეიძლება ვიღაც დაბრუნდეს და ვიღაც არ დაბრუნდეს. ისინი, ვინც დაბრუნდებიან, იზუიმებენ, მაგრამ მათთვის, ვინც არ დაბრუნდება თავისი დიდებული მოგზაურობიდან, რამდენიმე ხუმრობა დამშვიდობებისათვის...

კოვალსკი და ოლლა სიყვარულით არიან დაკავებულნი ზევით, საძინებელში. ზუსტად იმ მომენტში, როცა კოვალსკი მზად არის ღირსეულად დაასრულოს თავისი საქმე, მათ ქვევით გაიგეს ხმამაღალი ტაში.

„ეს რა არის?“ - კითხულობს ოლლა და საწოლიდან წამოხტა.

„არაფერი“, - პასუხობს კოვალსკი, რომელიც ღრმად სუნთქავდა,
- „გავაგრძელოთ?“

ზღა: გჴა სცანჯე

„არა! არავითარ შემთხვევაში!“ - ითხოვს ოლლა, - „არანაირი სიყვარული, კიდრე არ გაარკვევ, რა ხდება ქვევით!“

საწყალი კოვალსკი კარგი ერექციით, ბორძიკით, ქვევით ჩადის და სინათლეს ანთებს.

ფანჯრიდან კატა ხტება. ძალღი დიენის ქვეშ იქექება. თავის გალიაში ჩაკეტილი თუთიყუში კი შეშინებული იყურება გარშემო, შემდეგ კი ერთ ფეხს ფრთის ქვეშ მალავს და გამაყრუებლად ყვირის: „დაიცადე, შე სულელო პოლონელო!.. შენ ხომ არ იმაიმუნებ კოჭლთან?“

ტერენსი და მისის ტიუბერი ტვ-ს სერიალიდან „ტახტის კარტოფილი“ წვანან თავიანთ კარტოფილის დივანზე, ლეჭავენ მიწის თხილს და უყურებენ ტელევიზორში საყვარელ საპნის ოპერას, „კარტოფილის ოჯახი.“

როცა კარზე ზარი გაისმა, ძაღლმა ჩიპმა ყეფა დაიწყო. ტერენსი მას უყურებს და შემთხვევით თხილი ყურში ჩაიდო. ის ჯერ კიდევ ზის თავის კარტოფილის ტახტზე, თავი გადაუხრია ერთ მხარეს და ცდილობს თხილის გამოღებას, როცა შემოვიდა მისი გოგონა თავის მეგობარ ფრიტოსთან ერთად.

ფრიტომ მაშინვე ალღო აუღო სიტუაციას და ტერენსს შესთავაზა თხილის გამოღება.

„შეხედეთ, - ამბობს ფრიტო, - დავხურავ თქვენს პირს, ჩემს ორ თითს შევეყოფ თქვენს ნესტოებში, მერე კი მეორე ყურში ჩაგბერავთ.“

სასოწარკვეთილმა ტერენსმა გადაწყვიტა ეცადა. ფრიტომ თავისი თითები მყარად შეეყო კარტოფილის დივანის ცხვირში და მას ყურში ჩაბერა. სრულიად ბუნებრივად თხილი მეორე მხრიდან გამოფრინდა.

მოგვიანებით, ამავე საღამოს, ტერესი და მისის ტიუბერი საწოლზე წვანან და ტელევიზორში განმეორებით უყურებენ „კარტოფილის ოჯახს“. მისის ტიუბერი ეკითხება ქმარს: „ეს ფრიტო ისეთი სასიამოვნო ყმაწვილია! როგორ ფიქრობ, რას გააკეთებს, როცა სკოლას დაამთავრებს?“

„მე არ ვიცი, მას რა გეგმები აქვს, - პასუხობს ტერენსი, - მაგრამ, მისი თითების სუნიდან გამომდინარე, ის, შესაძლოა, ჩვენი სიძე იყოს.“

„მისმინე, - ეუბნება ხარიდასი თავის მეგობარს ტოუნზენდ ნისკრიას, - რატომ მოხვედრი ადრე პაპაია პაინაპლთან პაემნის შემდეგ გუშინ საღამოს?“

„მაშ, როგორ, - უხსნის სტოუნზენდი, სადილის შემდეგ ჩვენ მის აპარტამენტებში დავბრუნდით. დავსხედით მის საწოლზე, მოვეუსმინეთ მუსიკას, ცოტა ვილაპარაკეთ და დავლიეთ ბალახების ჩაი. მერე მან წელა გაიხადა, გაშალა საწოლზე ზეწარი, დაწვა, გაიჭიმა ჩემ გვერდით და სინათლე ჩააქრო.“

„და რა? - ჰკითხა ხარიდასმა, - რა მოხდა მერე?“

„მინიშნებას მივიხვდი, - უპასუხა სტოუნზენდმა, - სახლში წამოვედი.“

უცნობია...

იყავით უტყუნი. დახუჭეთ თვალები.

შეიგრძენით, როგორ გაიყინა თქვენი სხეული.

შიგნით მოაგროვეთ თქვენი სასიცოცხლო ენერგია და შიგნით იყურეთ.

ღრმად და ღრმად.

იპოვეთ თქვენი არსების ცენტრი.

თქვენი არსების ცენტრის ძიება ის კარია, რომელსაც მიჰყავხართ თავად თქვენ მიღმა. ეს ისაა, რაც ბუდად გხდით.

პეტიტორი (პეტიტორი)

უკეთი გაცანით ამ ახალ განზომილებას, რომელშიც თქვენ იმყოფებით იმიტომ, რომ ოცდაოთხი საათის განმავლობაში უნდა იყოთ ბუდა - თქვენს ქუჩებში, თქვენს მოქმედებებში, თქვენს ღუმელში, დაძინებისას თუ გაღვიძებისას.

თუ აღმაინი ამ სიჩუმესთან დარჩება, მაშინ აღარ არის საჭიროება მიჰყევით რომელიმე დისციპლინას, რომელიმე კეთილისმყოფელს. ყველაფერი თავისთავად მოხდება, თვითნებურად....

და როცა საგნები თავისთავად ხდება, მათ საკუთარი სილაპაჟე გააჩნიათ.

ეს ბედნიერი მომენტია.

თქვენ გათქვევით ხართ ცნობიერების ოკეანეში, თქვენ უბრალოდ შინ ხართ და აცნობიერებთ, რომ ის თავიდანვე მოგქონდათ ამდენი ხნის განმავლობაში, მაგრამ არასდროს ჩაგიხედავთ მასში... არასდროს გიძებნიათ ის, მას იღებდით როგორც თავისთავადს. ეს მთელი სამყაროა, რომელიც თავზე დაგეცათ. კაცმა არ იცის, ეს უფრო ნათელი როგორ გახდება.

მოდუნდით და, უბრალოდ, თვალი ადევნეთ სხეულს, გონებას. თქვენ დამკვირვებლად დარჩებით. უბრალოდ, დააკვირდით.

თქვენი სხეული იბადება და კვდება.

თქვენი გონება ყოველ მომენტში იცვლება.

მხოლოდ დამკვირვებელი - ეს არის თქვენი მარადიულობა.

დაიმახსოვრეთ!

შეახსენეთ თქვენს თავს ამის შესახებ.

და ნელ-ნელა ყოველდღიურ შეგრძნებებში გააკეთეთ ეს.

თქვენს ჩვეულებრივ ცხოვრებაში, უბრალოდ, როგორც სუნთქვა, ისეა.

თქვენ არ გჭირდებათ რაიმე ძალისხმევა.

როცა თქვენთან ბუდა მოდის, ეს თვითონებურად ხდება,

თქვენ იპოვეთ ჭეშმარიტება.

უცნობია...

დაბრუნდით და მოიტანეთ მთელი სურნელება, რომელიც თქვენ შეაგროვეთ.

დაჯექით ნელა, წყალობით, ისევე როგორც ბუდა, რამდენიმე წამით.

ეს უნდა გახდეს თქვენი ცხოვრების სტილი.

მე არ მინდა თუნდაც ვინმე მიმღევარი.

მე მინდა, რომ ყოველი თქვენგანი ბუდა გახდეს, თავის თავში ოსტატი.

- „ო' კეი“. მანიშა!

- დიახ, საყვარელო ოსტატო.

- შეგვიძლია ვიდღესასწაულოთ ბუდად გადაქცევა?

- დიახ!

თავი 2. ოცდაოთხი საათი დღე-ღამეში

1988 წლის 9 სექტემბერი

ჩვენმა საყვარელმა ოსტატმა

დაიკაკუმ თქვა:

„ძენის პრაქტიკა არ განმარტავს განსხვავებულ გაგებას,

ის უკუაგდებს ყველა მიკერძოებულ შეხედულებას,

და წარმოდგენები... და წმინდა ტექსტები... და ყველა დანარჩენი...

და გახვრეტილი დამალული ფარდები, მათ მიღმა გაზაფხულს
აღწევს

საკუთარი არსებობა.

ყველა წმინდა მიმართავდა შიგნით

და ეძებდა საკუთარ თავს

და ამით ორჭოფობის ყველა ზღვარს გადააბიჯა.

შიგნით შეღწევა ნიშნავს მთელი 24 საათი,

ყველა სიტუაციაში,

ყველა ქერქი გახვრიტო ერთმანეთის მიყოლებით,

რომლითაც საკუთარ არსს მალავ,

ღრმად და ღრმად, იმ ადგილამდე,

რომელსაც ვერ აღწერ.

ეს მაშინ ხდება,

როცა აზროვნება სრულდება

და გონება კელარ ასხევენს;

როცა ყალბი მზერა და იდეები

თავად ქრება უწყურადღებობის გამო;

ყველაზე მშვენიერია,

როცა ჭეშმარიტი ქმედება

და ჭეშმარიტი სურვილი

თავად წარმოიშობა ძიების გარეშე.

ეს ხდება მაშინ, როცა ადამიანმა იცის,

რა არის ჭეშმარიტი გული.

ადამიანი, რომელმაც გადაწყვიტა გზაზე დადგომა,

თავიდანვე არ უნდა დაიკარგოს თვალთახედვიდან,

წყნარ ადგილზეა თუ ბრძოლის ველზე,

ის არ უნდა ებლაუჭებოდეს

წყნარ ადგილებს

და გაურბოდეს იმ ადგილებს, სადაც შფოთვაა.

თუ ადამიანს უნდა იპოვოს თავშესაფარი შფოთვისაგან დასაცავად

სადღაც წყნარ ადგილებში დამალვით,

პეტიტორი (სტანკო)

ის სიბნელეში ჩავარდება.

ის ცდილობს,

უარყოს დაბნეულობა და ჭეშმარიტება გახსნას,

სამყარო უამრავი შესაძლებლობისაგან შედგება

და, როცა ცდილობს უარყოს დაბნეულობა და ჭეშმარიტება გახსნას,

მან უნდა უარყოს ათასობით იმპულსი

და წინ წაედეს,

საერთოდ არ იფიქროს

არცკარგზე, არც ცუდზე.

მან არ უნდა შეიძულოს ვნება,

უბრალოდ, თავისი გული უნდა გაასუფთაოს“.

მანიშა, ძენს შეუძლია ილაპარაკოს ისეთ თემებზე, რომლებზე საუბარიც არ ძალუძს არც ერთს სხვა რელიგიას. ძენი იშვიათი ყვავილია. ყველა დანარჩენი რელიგია მორჩილია კანონის წინაშე, ძველის წინაშე, საზოგადოების წინაშე, სახელმწიფოს წინაშე. ძენი გამონაკლისია. ჩემი მისდამი სიყვარულის მიზეზი მაქვს. ეს ერთადერთი რევოლუციური მიდგომაა რეალობისადმი და ისეთი ადამიანი, როგორიც დაიკაკუა, ნამდვილი ოსტატია. თქვენ უნდა მოუსმინოთ მის ყოველ სიტყვას ისე, თითქოს მე მისმენთ.

დაიკაკუმ თქვა:

„ძენის პრაქტიკა არ განმარტავს განსხვავებულ გაგებას...“

მთელი თეოლოგიური და ფილოსოფიური სამყარო დაკავშირებულია მხოლოდ კონცეპტუალურ განსხვავებების გაგებაზე - რა რა არის. ის არასდროს გამოდის გაგების ჩარჩოებიდან. ძენის

თვალსაზრისით, რასაც ისინი აკეთებენ, უბრალოდ, ბავშვობა კი არ არის, არამედ სისულელეცაა. ბავშვი შეიძლება გაიზარდოს, მაგრამ სისულელე უფრო დიდი ხდება, უფრო და უფრო დიდი.

ყველა რელიგია პოლიტიკას ემსახურებოდა, იმპერატორებს, მკვლელებს, მეძავეებს. თქვენ შეიძლება არ იცოდით, მაგრამ მოგიწევთ ამის გაგება. პაპმა მეორე მსოფლიო ომის დროს გამარჯვებისათვის მუსოლინი დალოცა, რომელიც ფაშისტი იყო. ის ღმერთს ევედრებოდა, რომ ბენიტო მუსოლინი გამარჯვებული ყოფილიყო. ეს უცნაურია, მაგრამ ინგლისში არქივებისკოპოსიც ევედრებოდა ღმერთს - ორივე მათგანი ქრისტიანი იყო, მაგრამ იტალია და ინგლისი საბრძოლო მოქმედებებში იყვნენ ჩართულნი. ადოლფ ჰიტლერიც კი იყო დალოცვილი. მასზე ლოცულობდნენ კათოლიკური და პროტესტანტული ეკლესიები. მაღალი სამღვდულოება ღმერთს ევედრებოდა, რომ ის ყოფილიყო გამარჯვებული. შესაძლოა, ღმერთისათვის ძნელი იყო ამის გადაწყვეტა! ველა მხარე ერთ ღმერთს ევედრებოდა, ერთ ქრისტიანულ ღმერთს. ისინი ატარებდნენ წირვას ერთი ქრისტიანული ბიბლიით... ეს უცნაური სიტუაცია აჩვენებს, რომ თქვენი რელიგია სხვა არაფერია, თუ არა სახელმწიფოს მსახური - მას შეუძლია ილოცოს ადოლფ ჰიტლერზე, რომ ის გახდეს მსოფლიოში გამარჯვებული. მნიშვნელობა არ აქვს, ვისზე ილოცებ კონკრეტულ რელიგიაში, ის მუდამ მხარს უჭერდა იმას, ვინც ხელისუფლებაში იყო და სიმდიდრე ჰქონდა.

ძენი ნებისმიერ შემთხვევაში გამონაკლისია. იაპონიაც იღებდა მონაწილეობას ომში, მაგრამ ძენის არც ერთ ოსტატს არ დაულოცავს იაპონიის იმპერატორი დაპყრობისათვის.

იაპონიის იმპერატორი მივიდა, რომ ძენის ოსტატის დალოცვა მიეღო და ფიქრობდა, როგორ ეთხოვა ეს მისთვის. თავიდან ეცადა მოლაპარაკებოდა ოსტატს, რომ სასახლეში ზღებოდა მას. ოსტატმა უარი უთხრა: „ღმერთმაც რომ მიმიხმოს სასახლეში, მე უარს ვიტყვი. ძალიან კარგად ვგრძნობ თავს იქ, სადაც ვარ. თუ თქვენ ჩემი ნახვა გინდათ, თქვენ უნდა მოხვიდეთ. მწურვალე უნდა მივიდეს ჭასთან“. საკმაოდ ნათელი პასუხია...

ჰელა გელსონი

ბოლოს და ბოლოს იმპერატორმა უხალისოდ დათმო და ოსტატთან მივიდა. მთელი სასახლე ახლდა. ეძებდა სიტყვას, რა ეთქვა. მან იკითხა: „ყოველთვის მაინტერესებდა, რა არის ეშმაკი და რა არის ზეცა?“

ოსტატმა უთხრა: „შენ იდიოტი ხარ!“ ვფიქრობ, საეჭვოა, რომელიმე იმპერატორს ასე ესალმებოდნენ. ეს იყო ღარიბი ბერი, რომელსაც საერთოდ არაფერი გააჩნია, არაფერი, საკუთარი თავის გარდა... მაგრამ საკუთარი თავის ფლობა იმხელა ძალაუფლებას აძლევს, რომ ის იმპერატორს ეუბნება: „შენ იდიოტი ხარ!“ იმპერატორი გაცეცხლდა. ეს უკვე მეტისმეტი იყო. მან ხმალი ამოიღო და აპირებდა ოსტატისათვის თავი მოეჭრა..

ოსტატმა უთხრა: „ერთი წუთით დაიცადეთ... ეს ეშმაკის გზა“.

იმპერატორი წამით დაფიქრდა. მან ხმალი ქარქაშში ჩააგო და ოსტატმა უთხრა: „ეს გზაა ზეცისაკენ. თქვენ კიდევ გნებავთ რაიმეს კითხვა?“

იმპერატორმა უპასუხა: „მე დავკმაყოფილდი“. მან ვერ გახედა ეთხოვა: „დამლოცე, რომ ვიყო მთელ მსოფლიოზე გამარჯვებული“. ოსტატთან ყოფნისას თავად იდეა საოცრად ბრიყვული ჩანდა.

ძენი არასდროს არანაირად არ ყოფილა ის, რასაც კარლ მარქსმა უწოდა ოპიუმში ხალხისათვის. სამწუხაროდ, ისეთ გენიას, როგორიც კარლ მარქსი იყო, არ ჰქონდა წარმოდგენა ძენზე. მან იცოდა მხოლოდ ქრისტიანობა, რომელიც ყველაზე ცუდი რელიგიაა მსოფლიოში. მან არ იცოდა გაუტანად ბუდას, მახაკაშიაპის, ნანსენს, ტოზანას აღმაფრენები. მან სრულიად არ იცოდა აღმოსავლეთი, რელიგია აღმოსავლეთის საგანძურია მსოფლიო ცივილიზაციაში. შორეულ აღმოსავლეთში, იაპონიაში, ის აყვავდა მთელი თავისი მშვენიერებით. დაიკავე - ისეთი ოსტატები არიან, რომლებმაც მიაღწიეს საკუთარ მთლიანობას, ყველაფრის განხორციელებას. აბა, მოუსმინეთ, რას ამბობენ ისინი:

„ძენის პრაქტიკა არ განმარტავს განსხვავებულ გავებას,

ის უკუაგდება ყველა მიკერძოებულ შეხედულებას,

და წარმოდგენები... და წმინდა ტექსტები... და ყველაფერი დანარჩენი...

და გახერეტილი დამალული ფარდები,

მათ მიღმა გაზაფულს აღწევს საკუთარი არსებობა“.

დაიკაკუ ცნობილია იმით, რომ მან დაწვა მონასტრის ყველა წმინდა წიგნი, როცა მეთაური გახდა. მან დაწვა ყველა წმინდა წიგნი და ათასობით მოწაფემ შეწყვიტა კითხვა. მან თქვა: „ეს არ არის უნივერსიტეტი, თქვენ აქ იმისთვის არ ხართ, რომ რამე შეისწავლოთ. თქვენ აქ იმისთვის ხართ, რომ საკუთარი თავის ტრანსფორმირება შეძლოთ, მოძებნეთ საკუთარი თავი, ამას ვერ შეძლებთ წმინდა წიგნების დახმარებით. გადაყარეთ ყველა წიგნი, წმინდაც და არაწმინდაც, ყველა ერთად“. ამით დაიკაკუმ მთელი ბუდისტური სამყარო შოკში ჩააგდო. მაგრამ დაიკაკუ ისეთივე ძალის ადამიანი იყო, როგორიც ბოდხიდზარმა ანდა მახაკაშიაპა. ის არ ფიქრობდა იმაზე, რას იფიქრებს სამყარო, მან იცოდა, რას აკეთებდა. ერთადერთი მეთოდი - სრულყო საკუთარი თავი იმაში მდგომარეობს, რომ უკუაგდო ყველა თავსმოსხვეული იდეა, ყველა თქვენი მოსაზრება, ყველა თქვენი წმინდა წიგნი, ყველა თქვენი რელიგიური წარმოდგენა. ყველაფერი, რაც შეეხება თქვენს საკუთარ არსებას, რომელიც ინიცირებული იყო გონებისგან, უნდა უკუაგდოთ, სრულად უნდაგასუფთავდეთ.

ვერანაირი წმინდა წიგნით ვერშეძლებთ საკუთარი თავის შეგრძნებას. სინამდვილეში წიგნები წინააღმდეგობაა: თქვენი ცხოვრების გაზაფხული დაფარულია მათი წარმოდგენებითა და გაგებით. ვიდრე მათ არ უკუაგდებთ, იმისდა მიუხედავად, რა არის ის - ბიბლია თუ შრიმად ბრაზნავაგიტა, წმინდა ყურანი თუ ღნამმაჰადა... სულ ერთია, რა არის ეს, რასაც უნდა დაეფარა თქვენი ცხოვრების გაზაფხული, უკუაგდეთ დაუყოვნებლივ. იმიტომ რომ ყველაფერი, რაზეც დამოკიდებული ხართ, არის მტკერი, ნალექი, მტკერის ნალექი და თქვენ დაფარული ხართ ამ მტკერით.

„ყველა წმინდანიშიგნით მიმართავდა

და ეძებდა საკუთარ თავს

და ამით ორჭოფობის ყველა ზღვარს გადააბიჯა“.

იმ ამბობს: „არა მხოლოდ მე, ყველა ბუდამ იგივე გააკეთა. მათ გაანდგურეს ყველა აზრი და ისე გაასუფთავეს სივრცე, რომ ცხოვრების გაზაფხულს შესძლებოდა პირდაპირ დენა და თქვენ შეგეძლოთ პირველად გაგვეოთ საკუთარი უკედავება, საკუთარი დიდებულება“.

პარადოქსულად ჟღერს, მაგრამ ფაქტია: ყველა თქვენი რელიგიური სწავლებებარიერია რელიგიურობისათვის. სხვებისაგან ღმერთზე რაიმეს გაგება საშიშია. ეს არ გაძლევთ ნებას გაეცნოთ სინამდვილეს პირდაპირ და თქვენ იხდით უხარისხო სწავლებისათვის.

აი, ძენის მთელი რევოლუცია: არ გადაიხადოთ იაფი, უხარისხო სწავლებისათვის, მიჰყევით ფასეულ გამოცდილებას. ყველაფერი, რაც კი წინააღმდეგობას გიწევთ - უკუაგდეთ. გაუტამა ბუდამაც კი თქვა: „თუ მე თქვენს მედიტაციაში შემოვალ, მყისვე მომჭერით თავი! არავის აქვს უფლება, ზელი შეუშალოს თქვენს განვითარებას.“ ისინი ნამდვილი ღომები იყვნენ. სამყარო უნდა ამაყობდეს იმ ადამიანებით, რომლებსაც არ ჰქონდათ სურვილი საკუთარი თავის დამონების, როგორც კათოლიკეებს, ინდუსებს და მაგომეტანებს. მთელი მათი ძალისხმევა გულისხმობდა იმას, რომ გათავისუფლებულიყვნენ ყველანაირი „იზმებისაგან“, ყველა ეკლესიისაგან. თქვენს დასახმარებლად საკუთარ რეალობაში შესაღწევადეს ერთადერთი ჭეშმარიტებაა, ერთადერთი განზომილება, რომელიც წმინდაა.

„შიგნით შეღწევა ნიშნავს მთელი 24 საათი,

ყველა სიტუაციაში,

ყველა ქერქი გახვრიტო ერთმანეთის მიყოლებით,

რომლითაც საკუთარ არსს მალავ,

ღრმად და ღრმად, იმ ადგილამდე,

რომელსაც ვერ აღწერ.

ეს მაშინ ხდება,

როცა აზროვნება სრულდება

და გონება ველარ ასხვავებს;

როცა ყალბი მზერა და იდეები

თავად ქრება უყურადღებობის გამო;

როცა ჭეშმარიტი ქმედება

და ჭეშმარიტი სურვილი თავად წარმოიშობა ძიების გარეშე.

ეს ხდება მაშინ, როცა ადამიანმა იცის,

რა არის ჭეშმარიტი გული“.

ამ რამდენიმე განცხადებაში მან წარმოაჩინა მთელი გზა სიცრუედან სიმართლემდე, სიბნელიდან სინათლამდე, სიკვდილიდან უკვდავებამდე. ის, რაც მან თქვა, შეიძლება კონცენტრირებული იყოს, რომ თქვენ შეგეძლოთ გახსოვდეთ ეს როგორც არა ცოდნა, არამედ, უბრალოდ, როგორც თითო, რომელიც მთვარისაკენ არის გაშვებული - უბრალოდ, რამდენიმე რჩევა თქვენი შინაგანი მოგზაურობისას.

უპირველეს ყოვლისა, ოცდაოთხი საათი დღე-ღამეში! გახსოვდეთ, რა იპოვეთ თქვენს მედიტაციაში. თქვენ კვლავ და კვლავ დაივიწყებთ, მაგრამ დავიწყებული სულ უფრო და უფრო ცოტა იქნება, მოგონებები კი უფრო მთლიანი და მთლიანი. მოგონებებში ნელ-ნელა სიცარიელე გაქრება. მერე მოვა დრო, როცა გექნებათ მთელი 24 საათიანი მოგონებების ციკლი. ძილშიაც კი გეცოდინებათ, რომ თქვენ ბუდა ხართ.

პატარა ისტორია აგისხნით ამას...

ანანდა, ბუდას ძალიან ახლო მოწაფე, თითქმის ორმოცდაოთხი წელი ემსახურებოდა ბუდას, დღე და ღამე, ზამთარ-ზაფხულ-ერთხელ, როცა ბუდა დასაწოლად ემზადებოდა, ანანდამ უთხრა: „ჩვეულებრივ არ გეკითხები, რადგან ყოველი კითხვა, რომელიც შეიძლება დაგისვა, სხვები გისვამენ. რადგან აქ ვარ, პასუხებსაც ვისმენ. ვიცი, რომ

ბუღ. გუგაძის წინადადება

ჩემთვის საინტერესო კითხვა შეიძლება ნებისმიერმა დასვას, ამ წლების განმავლობაში ამას მივეჩვიე. მაგრამ ერთი კითხვაა, რომელიც მეექვსეა, ვინმემ დასვას. ძალიან სიტუაციურია“.

ბუდამ უპასუხა: „შეგიძლია მკითხო“.

„კითხვა, - თქვა ანანდამ, - დიდი არ არის, მაგრამ რამდენიმე წელია მაწუხებს“.

ბუდამ უპასუხა: „შეგიძლია ნებისმიერ დროს მკითხო“.

„არასდროს მინდა შეგაწუხო. მთელი დღის განმავლობაში მუშაობ ადამიანებთან, ღამით კი მარტო ჩემთან ერთად ხარ. ოცი წლის განმავლობაში ვაკვირდები... ღამითაც კი ორ-სამჯერ ვდგები, რომ შეგხედო, ყველაფერი კარგად გაქვს თუ არა. რაც მაკვირვებს, ის არის, რომ მთელი ღამის განმავლობაში ერთ პოზაში გძინავს. შენ არ ტრიალდები ერთი გვერდიდან მეორეზე, ფეხებსაც კი არ ამოძრავებ. გძინავს თუ ფხიზლად რჩები!“ - უთხრა ანანდამ.

ბუდამ უპასუხა: „ჩემს სხეულს სძინავს, მას ძალიან ღრმად სძინავს. რაც შემეხება მე, მე სუფთა ცნობიერება ვარ. ამიტომ უფრო მოხერხებული მდგომარეობის მოძებნა არ მიცდია, არ შემიცვლია ოცი წლის განმავლობაში და არც ვფიქრობ, შევიცვალო უკანასკნელ ამოსუნთქვამდე.“

ის ამავე პოზაში გარდაიცვალა. ბუდას გამო ეს პოზა ცნობილია, როგორც ლოტოსის პოზა. გასხვივოსნებიდან ორმოცდაათში წლის განმავლობაში მისი ცხოვრება იყო შეუჩერებელი ცნობიერება.

ეს ის არის, რასაც დაიკავე ამბობს:

„შიგნით შეღწევა ნიშნავს, მთელი 24 საათი...“

გააგრძელეთ შიგნით მიმართვა. როგორც კი იპოვით წუთს მიმართვისათვის, მიმართეთ. ეს ისეთი მარტივი ქმედებაა - შიგნით მიმართვა - ამ დროს არ არის საჭირო არავის დახმარება. არა საჭირო არანაირი კიბე, არანაირი კარი არ უნდა გაიღოს. უბრალოდ, დახუჭეთ თვალები და ჩაიხედეთ შიგნით ავტობუსში მგზავრობისას,

მატარებლით მოგზაურობისას... თქვენ ეს შეგიძლიათ ნებისმიერ დროს და ძალიან ნელა, ნელა: თქვენ თვალების დახუჭვაც კი არ დაგჭირდებათ. მოგონებები, უბრალოდ, რჩება, თავისთავად.

ეს ის არის, რასაც დაიკუქუ იძახის:

„ყველაზე მშვენიერია,

როცა ჭეშმარიტი ქმედება და

ჭეშმარიტი სურვილი

თავად წარმოიშობაძიების გარეშე.

ეს ხდება მაშინ, როცა ადამიანმა იცის,

რა არის ჭეშმარიტი გული“.

რა არის ჭეშმარიტი გული? ჩვეულებრივი ჯანსაღი აზრით, გული არის ემოციების წყარო: სიყვარულის, სიბუღვილის ანდა ბრაზის. ტვინი თუ კონცეპტუალური აზრების წყაროა, გული ყველა ემოციისა და გრძნობის სათავეა. ეს ჩვეულებრივი ჯანსაღი აზრია...

მაგრამ, როცა ბუდა ამბობს „გული“, ის გულისხმობს თქვენი არსების ცენტრს. მისი გაგებით, თქვენი სიყვარული, თქვენი შური - ყველაფერი თქვენი გონებიდან მოდის. მე ვფიქრობ, რომ ეს მეცნიერული თვალთახედვაა. ყველა ფსიქოლოგი ამას ეთანხმება.

შეგიძლიათ საკუთარ თავზე წაიქუსპერიმენტოთ. თქვენ შეგიძლიათ დაინახოთ, საიდან აღმოცენდება თქვენი სიბრაზე - ეს გონებაა, საიდან მოდის თქვენი ემოციები - ეს გონებაა. გონება - ეს ავადმყოფური მოელენაა. ის რთავს კონცეპტუალურ განსჯას, თქვენს ემოციებს, თქვენს შეგრძნებებს. ბუდასთვის გონება ყველაფერს მოიცავს, რაც კი თქვენში იხადება, გული კი ყოველთვის ჩუმი, ცარიელი დამკვირვებელია,

რა არის ჭეშმარიტი გული? - სიჩუმე და ტოტალური დაკვირება.

ადამიანი, რომელმაც გზაზე წასვლა გადაწყვიტა, თავიდანვე არ უნდა დაკარგოს თვალთახედვიდან... თავიდანვე უნდა ახსოვდეს, რომ

ბუფ. გულის სიწმინდე

ჩვენ იმ ადგილის, სივრცის ძიებაში ვართ, სადაც არაფერი აღმოცენდება - არც მტკერი, არც კვამლი, სადაც ყველაფერი სუფთა და გაწმენდილია, საბოლოოდ, ცარიელი, უბრალოდ, სივრცე. ადამიანისათვის თავიდანვე ნათელი უნდა იყოს, რას ვეძებთ.

„ადამიანი, რომელმაც გადაწყვიტა გზაზე დადგომა,

თავიდანვე არ უნდა დაკარგოს თვალთახედვიდან,

წყნარ ადგილაზეა თუ ბრძოლის ველზე,

ის არ უნდა ებლაუჭებოდეს

წყნარ ადგილებს

და გაურბოდეს იმ ადგილებს, სადაც შფოთვია“.

ძენი სამყაროს წინააღმდეგი არ არის. ეს კიდევ ერთი მისი ამბოხებული პოზიციაა ყველა რელიგიისადმი. ყველა რელიგია როგორღაც განიკითხავს სამყაროს. ყველა რელიგია აღიღებს მათ, ვინც სამყაროს ზურგი შეაქცია, მათ, ვინც განერიდა, გაწყვიტა კავშირი მეუღლესთან, შეილებთან, სახლთან.

ერთხელაც ვინმე ღრმა კვლევას ჩაატარებს იმაზე, რამდენმა მილიონმა ადამიანმა მიატოვა სამყარო რელიგიის გამო და პატარა ბავშვებს, მოზუცმშობლებს, ცოლებსა და ქმრებს ტკივილი მიაყენა; ვინ დაამსხვრია ბევრი ბავშვის ცხოვრება რელიგიის სახელით. ნუთუ გგონიათ, რომ ამ ადამიანებმა რაიმე იპოვეს? მათ, უბრალოდ, გააჩინეს მეძაგები, დატოვეს ობლები, ღარიბები, მოზუცები, მომაკვდავები საჭმლისა და წამლის გარეშე. რა შეიძინეს მათ? არც ერთ მათგანს არ მოუღწევია ბუდას მდგომარეობამდე.

ძენი - ეს მეთოდი ძალიან ნათელი და პირდაპირ წინ მიმავალია. ის არ მოითხოვს, რომ სამყარო უარყო; მთავარია, უარყო გონება.

სადაც უნდა წახვიდეთ, თქვენი გონება თქვენთან ერთად წამოვა. თქვენი ცოდნა თქვენთან ერთად წამოვა, თქვენი რწმენაც თქვენთან ერთად წამოვა, თქვენი წმინდა წიგნებიც თქვენთან ერთად წამოვა.

თქვენი რწმენა: ბუდიზმი ანდა მუსულმანობა, წამოვა თუ არა თქვენთან ერთად. რას უარყოფთ თქვენ?

ძენი არ მოგიწოდებთ სამყარო უარყოთ, მაგრამ გონების უარყოფას კი, რათა თქვენ შეძლოთ ცარიელი გულის პოვნა. ცარიელი გული თქვენი სისუფთავეა, თქვენი ქალიშვილობა. ეს ცარიელი გული ალებს საყოველთაო და მარადიულობის კარს.

დაიკაკუ ამბობს, რომ ჩვეულებრივი ადამიანები ასე აკეთებენ: ისინი გაურბიან ადგილებს, სადაც არის კამათი ანდა რამენაირი შფოთვა. ეს ის ადამიანები არიან, რომლებიც უარყოფენ სამყაროს, რადგან სამყაროში ყოფნა რთული დავალებაა, ყოველი გავლენა რაღაც პრობლემაა. ისინი გარბიან სამყაროსაგან.

ერთხელ და სამუდამოდ ნათელი უნდა იყოს, რომ მომავალი რელიგიები არ უნდა იყოს დამოკიდებული გაქცეულებზე. ჭეშმარიტად რელიგიური ადამიანი იცხოვრებს სამყაროში და მის სიმშვიდეს ვერ დაარღვევს ვერანაირი გარემოება. ის, უბრალოდ, დამკვირვებელი იქნება მღელვარების გარეშე. ჭეშმარიტად, სამყარო მშვენიერი ადგილია, იმიტომ რომ ის გვაძლევს ჩვენ შესაძლებლობას, შევამოწმოთ თქვენი მყუდროება, თქვენი მედიტაციურობა, თქვენი თვალსაწიერი. იყავით სამყაროში, მაგრამ არა მისგან. იყავით სამყაროში, მაგრამ არ მისცეთ მას ნება, იყოს თქვენში.

გონებრივი მიდგომა ასეთია: როცა ყველაფერი მშვიდია და მშვიდობიანი, კარგია. ამ დროს თქვენ შეგიძლიათ მედიტირება. ამიტომ ადამიანები მიდიან ჰიმალაის მთებში მედიტაციისათვის. თქვენ გაოცდებით, როცა გაიგებთ, რაზე მედიტირებენ: ისინი ყველაზე მეტად სამყაროზე მედიტირებენ, რომელიც მათ დატოვეს! იმიტომ რომ ყველაფერი, რაც მათ დატოვეს, ძალადობრივად თან სდევთ მათ ფიქრებში.

გამიგია ორი ისტორია. ერთ-ერთი მათგანი ამერიკელ მილიარდერზეა. ის დაიღალა ფულით, დაიღალა ქალებით, დაიღალა ნარკოტიკებით. ბოლოს და ბოლოს მან იფიქრა: „უნდა წავიდე ჰიმალაის მთებში და ნამდვილი ოსტატი მოვძებნო, რომელიც სიმშვიდისკენ

გზას მიმასწავლის“. ის მოგზაურობდა ჰიმალაის მთებში და კითხულობდა: „ეინმე იცნობს ნამდვილ ოსტატს?“ ადამიანები ეუბნებოდნენ: „დიახ, არის ერთი ადამიანი მანსაროვარას მახლობლად“. ეს ყველაზე მაღალმთიანი ტბაა მსოფლიოში, მთებში. „ოსტატი იქ ცხოვრობს სამოცი წელი ან უფრო მეტიც, არავის ახსოვს; ჩვენ მუდამ ვიცოდით, რომ ის იქ არის. ის იქ ერთადერთი ადამიანია“. გედებიც კი, რომლებიც ცხოვრობენ მანსაროვარაზე, მას სამი თვით ტოვებენ და ქვევით ეშვებიან, რადგან ამ თვეებში ტბა მთლიანად იყინება. თქვენ შეგიძლიათ მასზე გაიაროთ, თქვენ შეგიძლიათ იაროთ; ის, როგორც სალი კლდე, ისეთია. ადამიანები ამბობდნენ: „ეს ადამიანი ამ თვეებშიც კი არ ტოვებს თავის ადგილს. ცხადია, მან იპოვა ჭეშმარიტება; წინააღმდეგ შემთხვევაში, ვინ დარჩებოდა სამოცი წელი ასეთ მძიმე პირობებში?“ მილიარდერი არ იყო იმედგაცრუებული, ეს მისთვის გამოწვევაც კი გახდა. ის იყო ადამიანი, რომელიც ბევრ გამოწვევას იღებდა თავის ცხოვრებაში; ღარიბ ადამიანად დაბადებული მილიარდერი გახდა უდიდესი ძალისხმევის შედეგად. ამგვარად, ის ბრძოლაში ჩაება. ეს ძნელი ამოცანა იყო, რადგან არანაირი ავტობუსი არ დადიოდა ამ ადგილზე, არანაირი გზა არ მიდიოდა იქამდე. მას მოუწია თავისი გზის პოვნა, უბრალოდ, რუკაზე და გაუკვეველი მიმართულებით სვლა.

ბოლოს და ბოლოს ამერიკელმა იპოვა მოხუცი ადამიანი, ძალიან მოხუცი. მან იფიქრა, თუ სამყაროში სადმე არის ღმერთი, მაშინ ამ მოხუცს უნდა ჰგავდეს. მილიონერი ძალიან ბედნიერი იყო, თუმცა დაღლილი და ჩამოკონკილი. ის მოხუცის ფეხებთან დაეცა და თქვა: „მე ამერიკიდან ჩამოვედი. სუპერმდიდარი ვარ, მაგრამ დავიღალე სამყაროთი და ყველაფერი უარყავი.“ მოხუცმა შეხედა და უთხრა: „ამ პრობლემებს ჩვენ მოგვიანებით განვიხილავთ. სიგარეტი გაქვს? სამოცი წელი გავიდა და არც ერთი იდიოტი არ მოვიდა აქამდე, რომ სიგარეტი ჰქონოდა“.

მილიარდერი შოკირებული იყო, მან მთელი ყუთი მისცა სანთებელასთან ერთად, მოხუცმა თქვა: „შენ ძალიან რელიგიური ადამიანი ხარ“.

„მაგრამ, - თქვა მილიარდერმა, - ახლა რა ვქნა?“

მოხუცმა უთხრა: „დაბრუნდი და, როცა კვლავ მოხვალ, წამოაყოლე, რაც შეიძლება, მეტი სიგარეტი“.

მდიდარი გაოცდა: „ეს უცნაურია! მე აქ გასხვიოსნებისთვის მოვედი...“

მოხუცმა თქვა: „გააკეთე ის, რაც გითხარი. უბრალოდ, დაბრუნდი და კვლავ წადი, დაბრუნდი და კვლავ წადი... და შენ გახდები გასხვიოსნებული...“

საწყალი წავიდა. არავის გაუგია, რომ ის დაბრუნებულიყო. მაგრამ ეს მოხუცი სამოცი წლის განმავლობაში ელოდებოდა სიგარეტს.

ის ისტორია, რომელიც ახლახანს მოვეყევი, შესაძლოა, მართალი იყოს. მეორე, რა თქმა უნდა, გამოგონილია. ცნობილია, როცა ედმუნდ ქილარმა ევერესტს მიაღწია, გაოცებული იყო, როცა დაინახა ინდუსი სანიასინი, რომელიც იქ იჯდა. მან თქვა: „ღმერთო ჩემო! ჩვენ ვფიქრობდით, რომ ამ ადგილამდე არავის ამოულწევია. როგორ შეძელი?!“ სანიასინმა უპასუხა: „მე აქ ყოველდღე მოვდივარ. აქ ტუალეტის მსგავსი რამ მაქვს. აქვე ვცხოვრობ. მაგრამ ამის განხილვა ჩვენ მოგვიანებით შეგვიძლია, ახლა კი, რამდენი გინდა შენი საათისთვის? საქმე ისაა, რომ აქ ძალიან რთულია გაარკვიო, რომელი საათია...“

ის ადამიანები, რომლებიც წავიდნენ ამქვეყნიდან, ნუთუ ფიქრობთ, რომ რაიმე სხვაზე ფიქრობენ? ისინი სამყაროზე უფრო მეტს ფიქრობენ, ვიდრე თქვენ, რადგან თქვენ არ გიწევთ მასზე ფიქრი - ის აქ არის! ამ საწყლებს უწევთ ათასი რამის მოგონება, რომელიც იქ არ არის. გონებას მუდამ ის უნდა, რაც აქ არ არის. ის, რაც არის, გონება, უბრალოდ, იღებს, არაა იმის საჭიროება, რომ ამაზე იფიქრო.

ადამიანებს შორის გავრცელებულია შეხედულება, რომ მედიტაციისას უნდა ეწვიოთ წყნარ ადგილს და თავი აარიდოთ ხმაურს, ბრძოლას, კონფლიქტს. მაგრამ ძენის დამოკიდებულება პრინციპულად განსხვავდება გაცილებით ფსიქოლოგიურია. არ არის სამყაროს დატოვების საჭიროება. სამყარო უნაკლო ადგილია, როგორც ცეცხლით გამოცდა. საჭიროა მხოლოდ შიგნით წასვლა და არა სადმე გარეთ.

ბუღ: გკოს სიტყვა

შიგნით თქვენ სადაც გინდათ, იქ შეგიძლიათ წასვლა, ჰიმალაებსა თუ ცენტრალურ გამზირზე. თქვენ შეგიძლიათ გახდეთ გასხივოსნებული მაშინაც კი, თუ ნაქირავეები ველოსიპედით დადისართ! შეუძლებელია, რომ ის ნაქირავეები იყოს. გამიგია იმ ადამიანების შესახებაც, რომლებიც გასხივოსნებულები გახდნენ, როცა მოპარულ ველოსიპედს შეეხნენ, იმიტომ რომ გასხივოსნება არანაირად არ არის დაკავშირებული მასთან.

დაიკუქუ აბობს:

„თუ ადამიანს უნდა იპოვოს თავშესაფარი შთოთვისაგან დასაცავად

სადღაც წყნარ ადგილებში დამალვით,

ის სიბნელეში ჩავარდება“.

არც ერთი სხვა რელიგია ასე არ ლაპარაკობს და მე ამას ვადასტურებ: ადამიანი, რომელიც გაურბის უსიამოვნებას, აუცილებლად ჩავარდება ძალიან ბნელ უფსკრულში, რადგან მისი ეგო თავიდანვე არასწორი იყო. ის უნდა დარჩენილიყო შფოთვაში. სიმშვიდის რაღაც ღონეს კი მიაღწია. მაგრამ გაუსხლტა სიტუაცია ხელიდან, არადა, როცა არ არის ბრძოლა, მაშინ არ არის უბედურება, არ არის კამათი... თუ თქვენ სხედხართ სადღაც ჰიმალაებში და გარშემო სიჩუმეა - ეს ჰიმალაის სიჩუმეა და არა თქვენი. ეს არ გიშველით. თქვენ უნდა მოძებნოთ თქვენი საკუთარი ჰიმალაი თქვენ შიგნით.

„სამყარო უამრავი შესაძლებლობისაგან შედგება

და, როცა ცდილობს უარყოს დაბნეულობა და ჭეშმარიტება გახსნას,

მან უნდა უარყოს ათასობით იმპულსი

და წინ წავიდეს,

საერთოდ არ იფიქროს

არც კარგზე, არც ცუდზე“.

თქვენ შეგიძლიათ შეიგრძნოთ ძენის ამბოხი. ყოველი რელიგია ცდილობს, რომ იყოს კარგი, დაფასებული, არ იყოს საზოგადოებისაგან განსჯილი, არ უნდა დაკარგოს რეპუტაცია თვალთმაქცობის დროსაც. უბრალოდ, იყავით კარგი მაშინაც კი, თუ ეს შეუძლებელია...

ამაშია ძენის დიდებულება... არ იფიქროთ ცუდსა ან კარგზე. იყავით მხოლოდ დამკვირვებელი... და ვიდრე თქვენ დამკვირვებელი ხართ, ყველაფერი, რაც თქვენზეადამოკიდებული, აუცილებლად კარგი იქნება. მთელ სამყაროს შეუძლია ასეთი ქმედება გაკიცხოს. თქვენ უნდა უსმინოთ მხოლოდ საკუთარ გულს. თუ თქვენი გული გეუბნებათ: „დიახ, წადი“, მაშინ წადით წინ მაშინაც კი, თუ ეს ეწინააღმდეგება თქვენს მორალს, ყველა დოქტრინას და რელიგიას, ეს არ არის მთავარი. დამოუკიდებელი თქვენი უბრალო სუფთა გულის მისწრაფებას. ერთადერთი კრიტერიუმი უნდა იყოს სპონტანურობა. სპონტანურობა კარგია, არასპონტანურობა - ფარისევლობა.

„მან არ უნდა შეიძულოს ვნება,

უბრალოდ, თავისი გული უნდა გაასუფთაოს“.

ყოველ პუნქტში ძენი დანარჩენი რელიგიისაგან განსხვავებულია და ყოველ პუნქტში მართალი. ის გეუბნებათ: „ებრძოლე საკუთარ ვნებებს, გათავისუფლდი მათგან, შენ ვერ შეძლებ ჭეშმარიტების მიღწევას.“ სინამდვილეში ყველაფერი პირიქითაა. თუ თქვენ ჩაებმებით ამ ბრძოლაში და უკუაგდებთ ვნებებს, ვერასდროს გაიმარჯვებთ. არ იდარდოთ შიშზე, სურვილზე. იპოვეთ ცარიელი გული და მისი სისუფთავე და თქვენ დაინახავთ, რომ ყველა ვნება, ყველა სურვილი ტრანსფორმირდება.

ადამიანები არასოდეს იწყებენ იქიდან, საიდანაც საჭიროა. არსებობს მიზეზი, რის გამოც ამას აკეთებენ. არასწორი გადაწყვეტილება რაციონალურად ჩანს. მაგალითად, ისინი გაიტამა ბუდაში უდიადეს თანაგრძნობას ხედავენ. ეს თანაგრძნობა სპონტანურად ვლინდება, მაგრამ ისინი არ იცნობენ ბუდას ცარიელ გულს, საიდანაც თანაგრძნობა ჩნდება. ისინი მხოლოდ თანაგრძნობის მოქმედებას ხედავენ და ლოგიკურ

დასკვნამდე მიდიან, რომ, თუ თქვენ მოწყალებას გაიღებთ, გახდებით ბუდა. ღზარმას კანონი ასე არ მუშაობს. პირველ რიგში, თქვენ ვერ შეძლებთ თქვენი ვნებების უარყოფას. ამით საკუთარ თავს ებრძვით, ტანჯავთ. თქვენ შეგიძლიათ ჩაახშოთ, თქვენ შეგიძლიათ გახდეთ გარყვნილი - როგორც ყველა ბერი ხდება გარყვნილი ყველა რელიგიაში. ადამიანები ავადმყოფი ფსიქიკით, რადგან ისინი იბრძოდნენ ბუნების წინააღმდეგ. არავის შეუძლია ბუნებაზე გამარჯვება. მაგრამ ისინი აკეთებენ რაღაც „რაციონალურს“. მათ ეჩვენებათ, რომ მომავალში იქნებიან მოწყალენი... მაგრამ მათი თანაგრძნობა ყალბია. კარგად იცით, როცა თქვენი ღიმილი მხოლოდ ბაგეზეა, როგორც იმ შემთხვევაში, როცა ტუჩსაცხს ისვამთ ტუჩებზე: მას არ აქვს ფესვები საღდაც შიგნით. ის, უბრალოდ, მხოლოდ ბაგეზეა.

მსმენია პოლიტიკურ მოღვაწეზე ამერიკაში. ამერიკაში პოლიტიკური მოღვაწეები, რომლებიც არჩევნებში მონაწილეობენ, სახლიდან სახლში დადიან, კოცნიან პატარა ბავშვებს. პატარა ბაბუ, სავარაუდოდ, ორი ათეული ბავშვი იყო ერთ ქალთან ერთად. პოლიტიკოსმა იფიქრა: „ღმერთო ჩემო! ყველა ეს ბავშვი ბინძურია, სუნი ასდით, გაციებული არიან!“..თუმცა მოუწია ყველას კოცნა, რომ დაერწმუნებინა ქალი, ის საჭირო კანდიდატი იყო. მერე კი ქალს უთხრა: „დავიმახსოვრეთ ჩემი სახელი, მე კენჭს პრეზიდენტად ვიყრი“.

ქალმა უთხრა: „დავიმახსოვრებ. თქვენ ისეთი კეთილი ხართ!“

მერე ქალს ჰკითხა: მხოლოდ ერთი კითხვა დამებადა, ყველა ეს ბავშვი თქვენია?

მან უპასუხა: „არა, არც ერთი არ არის ჩემი“.

პოლიტიკოსმა უთხრა: „როგორ, არც ერთი?! მაშ, აქ რას აკეთებ?“

ქალმა აუხსნა: „მე, უბრალოდ, მათ ყურადღებას ვაქცევ. მათი დედები კონფერენციაზე არიან“.

„ეშმაკმა წაგიღოს, სულელო! ადრე რატომ არ მითხარი?!... ყველა ნაბიჭურის კოცნა მომიწია, ისინი, როგორც ჩანს, იტალიელები

არიან, სპაგეტით გატენილები და შენ არ შემაჩერე!“ - გაბრაზდა პოლიტიკოსი. ყველა ეს კოცნა იყო პოლიტიკა, დიპლომატია...

თუ თქვენი ცხოვრება არ წარმოიშობა ბუნებრივად, თქვენი ცარიელი გულიდან, ყველაფერი ზედაპირული იქნება. ზედაპირზე კი თქვენ ვერ იქნებით ბედნიერი, მასთან უბედური დარჩებით. მხოლოდ ჭეშმარიტებაა სხვა ცხოვრების დასაწყისი - სიხარულის, ღვთაებრიობის, ცეკვის. მაშინ მთელი თქვენი არსება სავსეა სიმღერით. მაშინ ყველა თქვენი ქმედება პოეტურია. მაშინ თქვენი იქ ყოფნა არის წყალობა, სულიერი სილამაზე. მას ასხივებს სხეული, მაგრამ ის ამოდის ღრმა პირველწყაროდან - თქვენი ცარიელი გულიდან.

თავისი გასხვივონების ღრო ძენის ბერი წერდა:

„შენ, ჩემ წინ მდგომი,

ო, ჩემო მარადიულო ყოფიერებავ!

როგორც კი პირველად გაკვრით დაგინახე,

შენ გახდი ჩემი ფარული სიყვარული“.

სიკვდილისას თქვენ ვერ გაიხსენებთ, რომელი ფილმი გადის უახლოეს კინოთეატრში. როცა სიკვდილი თქვენ წინაა, არ შეგიძლიათ სხვა რამეზე ფიქრი. ძენის ბერი ლაპარაკობს ამაზე პატარა ხაიკუში:

„შენ, ჩემ წინ მდგომი,

ო, ჩემო მარადიულო ყოფიერებავ!“

სიკვდილის სარკეში მან დაინახა თავისი თავდაპირველი სახე. ყველა საგანი წავიდა, ყველა კავშირი გაწყდა, ყველაფერი, რაც ყურადღებას იპყრობდა, შეწყდა.

„როგორც კი პირველად გაკვრით დაგინახე,

შენ გახდი ჩემი ფარული სიყვარული“.

თქვენ კიდევ ეძებთ ფარულ სიყვარულს და ცდილობთ იპოვოთ სხვა რამეში. შესაბამისად, წარმოიშობა ყველა მოყვარულის ფრუსტრაცია, მათ გარდა, რომლებიც არასდროს შეხვედრიან. მხოლოდ ისინი, ვისთვისაც არ შეიძლებოდა შეხვედრა, ღარჩნენ საუკუნეებში თავიანთი ღიალი სიყვარულის გამო.

აღმოსავლეთში ჩვენ ვიცით შირინი და ფარხადი, ლეილი და მეჯნუნი. მათ არასდროს აძლევდნენ შეხვედრის ნებას მშობლები, საზოგადოება და ისინი გახდნენ უღიადესი სიყვარულის სიმბოლოები. რა მოუვიდა იმ მილიონობით შეყვარებულს, რომლებსაც ამის ნება ჰქონდათ? ვერც ერთმა მათგანმა ვერ შეძლო დაემტკიცებინა, რომ ის უღიადესი შეყვარებულია. მათი გრძნობა ყალბი აღმოჩნდა.

ყოველი სასიყვარულო თავგადასავალი, გამონაკლისის გარეშე, დამარცხდება. თქვენ შეგიძლიათ ეს მიიღოთ ან არ მიიღოთ. ადამიანი ამ ფაქტს საკუთარ თავს იმდენად დიდხანს უმაღლავს, რამდენადაც შეუძლია, მაგრამ ყველამ ვიცით, რასაც ვაკეთებთ.

თქვენ აუცილებლად დამარცხდებით. თქვენი ნამდვილი სიყვარული არის სიყვარული ჩვენი მარადიული ყოფიერებისა, რომელიც დამალულია ფარდებს მიღმა, თქვენ კი არასდროს გაგიხედავთ იქით. თქვენ მუდამ სცენაზე თამაშობდით და ტყუულობდით.

ღიალი სიყვარულის მიზანი უკვდავი ცხოვრებისა დამარადიული საიდუმლოს შეცნობაა. თქვენ არ შეგიძლიათ სხვაგან მისი მოძებნა. როცა თქვენ ადამიანს ხვდებით ზღვის სანაპიროზე, გერევენბათ, და ასე ემართება ყველას, „ეს ქალი ან ეს კაცი ჩემთვისაა შექმნილი“. არავინ არავისთვის არ არის შექმნილი, თითოეული თავისი თავისთვისაა შექმნილი.

თქვენ არ ხართ რაღაც დეტალები, რომლებიც ისე იქმნება, რომ ერთმანეთს შეეწყონ. ამიტომ, როცა თქვენ ვერ ეწყობით, მაშინ იწყება ტრაგედია. მანამდე ყველაფერი ძალიან კარგად იყო. ნამდვილი გამოცდა იწყება თაფლობის თვის შემდეგ. თაფლობის თვის შემდეგ სიყვარული, ჩვეულებრივსამებრ, წყდება. შეყვარებულები უკვე აღარ

უყურებენ ერთმანეთს თვალებში: ქმარი ისევ გაზეთს კითხულობს, რომ ცოლს გაექცეს.

ადამიანი თავის მეგობარს ლუდის ბარში ეუბნება: „რატომ ღუმზარ მუდამ? შენ არაფერს ამბობ.“

მან უპასუხა: „ყველაფერს ჩემი ცოლი ლაპარაკობს. ის ლაპარაკობს - მე ვისმენ. მას არ უყვარს, როცა აწყვეტილებენ. ამიტომ წლების შემდეგ, როცა ვუსმენდი და არ ვაწყვეტილებდი, ეს თვისება ჩამომიყალიბდა. სადაც უნდა ვიყო, მაშინაც კი, როცა ჩემი ცოლი გვერდით არ არის, ჩუმად ვზივარ“.

სამყაროში სიყვარულის დამარცხება გვაჩვენებს მნიშვნელოვან ფაქტს: შესაძლოა ჩვენში, ე.წ. შეყვარულებში, ჩნდება ფრუსტრაცია. არავინ არის დამნაშავე, ჩვენ, უბრალოდ, ავირჩიეთ არასწორი მიმართულება. ჩვენ შიგნით მარადიული სიყვარულია. ერთხელაც, როცა მას იპოვით, დარჩებით კმაყოფილი საკუთარი თავით. არ დაგჭირდებათ სხვა ვინმე, რადგან ისედაც იქნებით მთლიანი.

მხოლოდ ბუდაა მთლიანად წარმოჩენილი.

მანიშა კითხულობს:

„ჩვენო საყვარელო ოსტატო,

რა არის გულის სიბრძნე?“

მანიშა ჯანსაღ აზრს ატარებს გონებაში, უამრავ სიმართლის ნაკუწს, მაგრამ ისინი მუდამ არასრულია. ყველგან შეიძლება გაიგოთ ასეთი გამონათქვამი: „გულის სიბრძნე“. მაგრამ ჭეშმარიტება ისაა, რომ სიბრძნე გულიდან კი არ მოდის, არამედ გულის სიცარიელედან. თუმცა ეს მხოლოდ მათთვისაა ცნობილი, ვინც საკუთარ თავში ღრმად შეაღწია.

ჯანსაღ აზრს მოაქვს ჭეშმარიტების მარცვლები. ცნობილია, რომ თანაგრძნობით აღჭურვილი ადამიანები გულიანი ადამიანები არიან, მათ აქვთ განსაკუთრებული სიბრძნე, რომელსაც ვერ ისწავლი. ისინი მგრძნობიარენი არიან იმის მიმართ, რაც გონებისთვის

ბედა: გულს (სტანკო)

მიუღწეველია. ამიტომ ადამიანებმა დაიწყეს ფიქრი, რომ, შესაძლოა, გულს აქვს სიბრძნე. მაგრამ მათ არ იციან, რომ გული თქვენი სიცარიელეა. ამ სიცარიელიდან წარმოიშობა სიცხადე, რომელიც საშუალებას იძლევა დაინახოთ ის, რაც ლოგიკურად შეუძლებელია წარმოიშვას. სწორედ ეს არის სიბრძნე.

მანიშა, დასასრულ, აუცილებლად უნდა განემარტოთ „ცარიელი გულის სიბრძნე“. გული, როგორც ფიზიოლოგებისთვისაა ცნობილი, ეს, უბრალოდ, სისტემაა, რომელიც ამუშავებს სისხლს. თქვენი გულის ძვერიდან არ შეიძლება სიბრძნე წარმოიშვას. ოდესმე გიგრძენიათ, რომ რაღაც იბადება თქვენი ძვერისგან? შესაძლოა, რომელიღაც ექიმმა, ოდესღაც გაიგონა რაიმე ბრძნული, როცა სტეტოსკოპით გულის ძვერას სინჯავდა...

ჩვენ არ ვგულისხმობთ ამ გულს, როცა ვლაპარაკობთ მის სიცარიელეზე. სინამდვილეში ჩვენ ვლაპარაკობთ იმაზე, რომ უარყოფით ყველაფერი, რაც გონებაშია. მაშინ თავად უგონობა გახდება თქვენი გული. ეს არ არის ფიზიოლოგიის საკითხი. თქვენს უგონობას არ აქვს არც რწმენა, არც ცოდნა, არც შინაარსი. უბრალოდ, სისუფთავე, უბრალოდ სიჩუმე - და უგონობას შეიძლება ვუწოდოთ ცარიელი გული. ეს მხოლოდ ფორმულირებაა. თქვენ შეგიძლიათ აირჩიოთ ის, რომელიც თქვენ გნებავთ: ცარიელი გულის სიბრძნე თუ უგონობის სიბრძნე - ისინი ექვივალენტურია.

როცა ღრმა მედიტაციაში ხართ, თქვენ გრძნობთ უდიდეს სიმშვიდეს, სიხარულს, რომელიც უცნობია თქვენთვის, მხოლოდ დამკვირვებელი ხართ და ეს თქვენთვის ახალი შეგრძნებაა. იმ დღიდან, როცა სრული გაფანტვის შეგრძნება იწყება, დამკვირვებელი გახდება პატრონი, ის თქვენთან 24 საათის განმავლობაში დარჩება. როცა თქვენ ასეთ მდგომარეობაში ხართ, რასაც უნდა აკეთებდეთ, ყველაფერი მოიტანს სიბრძნეს. რასაც უნდა აკეთებდეთ, მოიტანს თავის თავში სინათლეს, სისუფთავეს, სპონტანურობას, წყალობას.

ისტორია მოლა ნასრედინზე...

ის ირანში დაიბადა და ირანშივეა მისი საფლავი, უცნაური საფლავი - ერთადერთი მთელ მსოფლიოში. არსებობს მილიონობით საფლავი, მაგრამ არც ერთი არ ჰგავს მოლა ნასრედინის საფლავს. საფლავზე დგას დაკეტილი კარი, მასზე დიდი საკეტია... და კიდევ საკეტი... მოლა ნასრედინმა სიკვდილამდე ყველაფერი მოამზადა. „თქვენ ჩემთან ჩადებთ გასაღებს, საფლავის შიგნით, რომ არავის შეეძლოს კარის გაღება“. იმპერატორიც კი მივიდა სანახავად. „რას რომავთ?! ეს ადამიანი კი იყო ცნობილი როგორც ბრძენი, რა თქმა უნდა, ცოტა ექსცენტრული, მაგრამ ყველასათვის საყვარელი“.

იმპერატორმა ნასრედინის მოწაფეებს ჰკითხა: „რა ხდება?“

მათ უპასუხეს: „ეს ახალი ამბავი არ არის. ის მუდამ თან დაატრევდა ამ კარს, სადაც უნდა წასულიყო. ჩვენ ვკითხეთ მას: „რატომ?“ მან გვიპასუხა: „თუ ამ კარს ავიღებ, ვერავინ შეძლებს ჩემს სახლში შეღწევას. ნათელია, რომ სახლში ყველა კარით შედის, ჩემი სახლი რომ დავიცვა, ამიტომ დავატარებ თან კარს“. სიკვდილის წინ გვიანდერძა: „გააკეთეთ ეს კარი ჩემს საფლავზე, დაკეტეთ ის და გასაღები ჩამაყოლეთ. ნებისმიერ დროს შევძლებ კარის გაღებას და სუფთა ჰაერის ჩაყლაპვას“.

იმპერატორმა გააპროტესტა: „რა სისულელეა!“

მაგრამ იმპერატორს მაინც მოეწონა ეს ადამიანი. უფროსმა მოწაფემ თქვა: „და მაინც, რაღაც არის ამაში“. ის ამბობდა: „მაგრამ დაფიქრდით, რომ ჩემი სიკვდილი... ჩემი სიკვდილია. თქვენ ჩემს სხეულს სამარეში ჩადებს, მაგრამ მე ცოცხალი ვარ. ჩემი ცხოვრება მარადიულია“.

ის მუდამ გიჟი იყო. რომ დაამტკიცოს ცხოვრების მარადიულობა, მან კარი დააყენა: „ნებისმიერ მომენტში, როცა მომინდება გამოსვლა, ყოველ შემთხვევისათვის მექნება გასაღები, არავის ვთხოვ ნებართვას. შემიძლება კარი გავაღო, ცოტა ვისერიწო ან ქალაქში გავიარო. თქვენ ვერ დამინახავთ, სამაგიეროდ, მე დაგინახავთ თქვენ“.

ბუღა: გუგა ჩინაძე

ერთხელ მოლა ნასრედინი ირანის იმპერატორმა მდიდარი საჩუქრებით გააგზავნა ინდოეთის იმპერატორთან. ნასრედინმა ინდოეთის იმპერატორი ადიდა, შეადარა ის სავსე მთვარეს. ეს ამბავი ირანში ჩავიდა - იქ ნასრედინის მტრებიც იყვნენ, რომლებიც ამბობდნენ: „შენ აირჩიე არასწორი დესპანი. ის ინდოეთის იმპერატორზე ლაპარაკობს, როგორც სავსე მთვარეზე!“

იმპერატორმა უპასუხა: „დაიცადეთ, დაბრუნდეს. მას პასუხის გაცემა მოუწევს, წინააღმდეგ შემთხვევაში თავს დაემშვიდობება!“

ნასრედინი დაბრუნდა. ის ძალიან მოეწონა ინდოეთის იმპერატორს და და ბევრი საჩუქარიც მიიღო. ირანის იმპერატორი ძალიან გაბრაზებული იყო და უთხრა: „ნასრედინ, შენ სიცოცხლით რისკავ!“

ნასრედინმა უპასუხა: „ყველა რისკავს სიცოცხლით. ხომ არ ფიქრობ, რომ შენ არ რისკავ?“

იმპერატორმა უთხრა: „ნუ ფილოსოფოსობ, მოგიწევს პასუხის გაცემა! შენ ინდოეთის იმპერატორს უწოდებ სავსე მთვარე. ეს მე შეურაცხყოფს“.

ნასრედინმა გაიცინა: „შე სულელო, შენ ვერ გაიგე აზრი. შენ - ამომავალი მთვარე ხარ, პირველი დღის მთვარე, ეს მხოლოდ პატარა ნამგალაა, რომელიც რამდენიმე წამით გამოჩნდება და ქრება. სავსე მთვარე ნიშნავს, რომ მოვიდა დრო ჩასვლის. ინდოეთის იმპერატორი იდიოტია. მან იფიქრა, რომ ხოტბა შევასხი, სინამდვილეში კუთხარი: „შენი დრო წავიდა. აღარ გაიზრდები, შენგან ნანგრევებიღა დარჩა. შენც იდიოტი ხარ, რომ გაბრაზდი. შენ ამომავალი მთვარე ხარ - გაფართოვდები, დაიპყრობ. შენ საკმარისი დრო გაქვს, რომ სავსე მთვარე გახდე“.

იმპერატორზე ძალიან იმოქმედა ამ ინტერპრეტაციამ. ნასრედინის მტრები, უბრალოდ, შოკში იყვნენ. მათ არასდროს უფიქრიათ, რომ ის ასე განმარტავდა, ყველას ეგონა, რომ ეს შეურაცხყოფა იყო.

ნასრედინი სუფისტი მისტიკოსია, ცოტა გიჟი, მაგრამ მუდამ ბრძენი. ერთხელ მან გადაწყვიტა ქალაქში წასულიყო და თავის

მოწაფეებთან ერთად დაეთვალე რეზინა იშვიათი სურათების კოლექცია. მაგრამ საქმე ისაა, რომ... აპირებდა ვირით წასვლას. ჰკითხა თავის მოწაფეებს: „რა გქნა?! რომ წავიდე ვირით ჩვეულებისამებრ, მაშინ მე ვიქნები თქვენგან ზურგით. ეს შეურაცხმყოფელია, მე კი არ შემოძლია შეურაცხყოფა მივაყენო ჩემს მოწაფეებს. თუ თქვენ ჩემ წინ წახვალთ, თქვენ იქნებით ჩემკენ ზურგით. ეს კი შეურაცხმყოფელია ჩემთვის. ამგვარად, ერთადერთი გამოსავალია, რომ მე ვირზე შევეჯდები პირით თქვენკენ.“ მოწაფეებმა უთხრეს: „მაგრამ მთელი ქალაქი იცინებს, ჩვენ ბრიყვებად გამოვჩნდებით... თუმცა, რა თქმა უნდა, რასაც შენ ამბობ, იმაში აზრი დევს. სადაც უნდა წავიდეთ შენთან ერთად, მუდამ პრობლემები იჩენს თავს“.

პროცესია მოძრაობდა ქალაქის გავლით. ყველას უკვირდა: რა ხდება? არავის არასდროს უნახავს ვირზე სახით უკან ვინმეს ემგზავრა. ბოლოს და ბოლოს, ხალხი შეიკრიბა და უთხრა: „ჩვენ მეტს აღარ გაგიშვებთ, ვიდრე არ აგვიხსნით“. ნასრედიწმა თქვა: „ახსნა უბრალოა, მე არ მინდა შეურაცხყოფა მივაყენო ჩემს მოწაფეებს, ამიტომ არ შემოძლია მათგან ზურგით ვიარო. არც ის მინდა, რომ ჩემმა მოწაფეებმა მომაყენონ შეურაცხყოფა, ამიტომ მათ არ შეუძლიათ ჩემ წინ სიარული. მათ მოუწევს მე გამომყენონ. აბა, როგორ უნდა მოვიქცე?! ეს ერთადერთი გამოსავალია!“

ხალხი დათანხმდა: „კი, ეს სიგიჟეა, მაგრამ ერთადერთი გამოსავალი. თუკი ვინმესადმი ზურგის შექცევა შეურაცხყოფაა, მაშინ, რა თქმა უნდა, შენ სწორედ იქცევი.“

სუფთა უბრალო ადამიანის ყოველი მოქმედება სავსეა სიბრძნით, მაგრამ ზედაპირულად ცოტა გიჟურად ჩანს. ის მიეკუთვნება იმავე კატეგორიას, როგორიცაა ბოდხიდხარმა, მახაკაშიაპა. თუმცა ის უფრო ექსცენტრიულია, ვიდრე რომელიმე მათგანი.

ის, რაც აღმოცენდება გულის სიცარიელიდან, არ არის აუცილებელი ადამიანებმა გაიგონ როგორც სიბრძნე. თქვენთვის ეს ძალიან იოლი იქნება. ის, ვისაც თქვენი ესმის, ძალიან ლაღად იქნება თქვენთან. ამქვეყნად ძალიან ძნელია მოძებნო ადამიანი ცარიელი გულით, ისინი იშვიათად გვხვდებიან. მაგრამ ეს პრობლემა არ არის.

ადამიანი, რომელსაც ცარიელი გული აქვს, არ საჭიროებს აღიარებას. ის იმდენად სრულყოფილია, რომ შეიძლება შეშლილად ჩანდეს მთელი სამყაროსთვის, მაგრამ ეს არ არის მთავარი. ეს წარმოიშობა მისი სპონტანურობისგან. მნიშვნელოვანია მხოლოდ ის, რომ არ იყოს ყალბი, პირფერი, ცრუ. ეს უნდა მოდიოდეს თქვენი გულიდან, მისი სიცარიელისგან. მაშინ ყველაფერი ბრძნულად იქნება, აღიარებს ამას ხალხი თუ არა.

ვინ აღიარა მოლა ნასრედინი? რამდენიმე ადამიანმა. ვინ აღიარა ბოდხიდხარმა? ძალიან ცოტა ადამიანმა. ვინ აღიარა მახაკაშიაჰი, როცა უეცრად გაიცინა? მხოლოდ გაუტამა ბუდამ. ესწრებოდა ათი ათასი ბერი, მაგრამ ვერაფერი გაიგო ეს ექსცენტრული მოქმედება. ის აღმოცენდა ცარიელი გულიდან ხედვის სიწმინდის გამო. მხოლოდ ასეთივე სუფთას შეეძლო მისი გაგება.

მანიშა, ცარიელი გულის სიბრძნე, მხოლოდ იმისთვისაა გასაგები, ვინც შევიდა საკუთარ სიცარიელეში. დანარჩენებისათვის ის დარჩება გამოცანად, სიგიჟედ, არანორმალურობად. ისეთი მშვენიერი ბუდეები ცხოვრობენ! მათი მოქმედება სრულად ეხმიანებოდა ცარიელ გულს, მაგრამ ის არ იყო რაციონალური, ვერ გაითავისეს ე.წ. ინტელექტუალებმა და სრულიად შეუძლებელი იყო გაეგო ბრბოს.

იაპონიაში არის ასეთი თოჯინა... მისი შოვნა ყველგან შეიძლება, აქაც კი. თოჯინას ჰქვია ღარამა. ღარამა იაპონური ფსევდონიმია ბოდხიდხარმის, თოჯინას ერთი თვისება აქვს. ამბობენ, თოჯინა თავად ბოდხიდხარმა გააკეთა. ისეაშექმნილი, რომ მისი შიგთავსი ძალიან მძიმეა. თქვენ შეგიძლიათ ნებისმიერ ადგილას დააგდოთ, ის დავარდება და მაშინვე იატაკზე დაჯდება ლოტოსის ფორმაში. როცა ბოდხიდხარმა აკეთებდა, მისი მოწაფეები იცინოდნენ: „რას აკეთებ?“

მან უპასუხა: „ეს იქნება გაკეთილი, რომელსაც პატარა ბავშვებიც კი გაიგებენ: იყო ბუდა ნებისმიერ პოზიციაში, ნებისმიერ სიტუაციაში. შეხედეთ ამ თოჯინას, დააგდეთ ის ნებისმიერი მეთოდით, ის მაშინვე წონასწორობას აღადგენს და დაჯდება იატაკზე ბუდას პოზაში“.

ისეთ ბუდას, როგორიც ბოდხიდხარმა, შეუძლია თოჯინა უფრო მნიშვნელოვანი გახადოს, ვიდრე ნებისმიერი საღვთო წერილი. შესაძლოა, თქვენ არ იცით ჩაიზე სრული ისტორია, ჩაიზე, რომელსაც სვამთ... ბოდხიდხარმა მედიტირებდა ჩინეთის მთაში, რომელსაც ერქვა ტ'ა. მას არ სურდა თვალის დახუჭვა, მაგრამ ბუნებრივია, იხუჭებოდა. მას უნდოდა, რომ თვალები ღია ყოფილიყო, როცა მედიტირებდა, ამიტომ ქუთოთოები მოიჭრა და დაყარა ტაძრის წინ. წამწამებიდან პირველი ჩაის ფოთლები ამოვიდა.

ასეთია ეს ისტორია. სახელწოდება „ჩაი“ წარმოიშვა იმიტომ, რომ პირველი ფოთლები იპოვეს მთა ტ'ა-ზე და ყველა სახელს ყველა ენაზე ამ მთა ტ'ა-სთან აქვს კავშირი. მარატში - ეს არის ჩა, ხინდში - ეს არის ჩაი, მაგრამ სიტყვების წარმომავლობა მთა ტ'აა. რა თქმა უნდა, ეს გამონაგონია. მაგრამ რამდენადაც ეს ფოთლები გაიზარდა ბოდხიდხარმას წამწამებიდან, ის გაფხიზლებს, იმიტომ რომ გაიზარდა ბოდხიდხარმას წამწამებიდან. ბოდხიდხარმა იყო ადამიანი აბსოლუტური ცოდნით, ამიტომ რაღაც ცოდნა ჩაიშის დარჩა.

ეს მშვენიერი ისტორიაა და მასში ბევრი ალეგორიაა. რაც უნდა გამოვიდეს ცარიელი გულიდან, მისი სიბრძნიდან, ატარებს ცოდნის ბეჭედს ასწლეულების განმავლობაში. ეს შეიძლება გამონაგონად ჩანდეს... გამონაგონიცაა, მაგრამ გამონაგონის გამოყენებაც შეიძლება, რომ ჭეშმარიტება დაინახო. ჩაი გაფხიზლებთ, იმიტომ რომ ბოდხიდხარმა იყო ადამიანი სრული ფხიზელი ცნობიერებით.

მაშინაც კი, თუკი თქვენ ჩაფიქრდებით ბუდას ქანდაკებასთან, გაცდებით იმით, რომ თქვენი გონება ცარიელი გახდება და შეხვალთ თქვენი ცხოვრების გაზაფხულში. ქანდაკების პოზა ასეთია, ზუსტად ასეთია, ასეთით სარგებლობდა მედიტაციისათვის გაუტამა ბუდა. როცა თქვენ ასეთი ქანდაკების წინ სხედხართ, რაღაცას სინქრონიზებაში მოჰყავხართ მის პოზას. თქვენ არაფერს აკეთებთ, უბრალოდ, სხედხართ და ბუდა დაიწყებს თქვენს სარკეში არეკვლას. მაგრამ სარკე სუფთა უნდა იყოს, ის ცარიელი უნდა იყოს. ეს ის არის, რასაც ჩვენ ყოველდღე ვცდილობთ - სარკის ჩამორეცხვა, ასობით წლის მტერის ჩამოწმენდა. ყოველდღე ვიღაც ბინძური მიდის, ბუდას ზოგიერთი

ბუკ. გვ. 101 (102)

კონტური ჩნდება. შესაძლოა, უბრალოდ გაეღვება, მაგრამ მალე ეს გაეღვება მთელი თქვენი ცხოვრება გახდება.

ვიდრე თქვენ არ გამზდარხართ ბუდა, რამდენიმე ზუმრობა, რამაც შესაძლოა გაგაცინოთ, იმიტომ რომ, მას შემდეგ, როგორც კი ბუდა გახდებით, სიცილი აღარ იქნება. ბუდა არ იცინის. ამიტომ მუდამ კარგია გაიცნო მანამდე, ვიდრე ბუდა გახდებით, იმიტომ რომ მერე ეს გამოიწვევს პროტესტს.

ჩვენი ძველი ნაცნობი ოლგა კოვალსკაია ჩადის ქვევით და თავის ქმარს ზედავს, რომელიც წევს დივანზე და უყურებს ფეხბურთს ტელევიზორში.

„კოვალსკი, - იწყებს ის ბუზღუნს, - რატომ არასდროს ლაპარაკობ? სხვა ქმრები ლაპარაკობენ თავიანთ ცოლებთან. შენ კი ერთი სიტყვაც არ გითქვამს მთელი კვირის განმავლობაში!“

მერე გაბრაზებული დგება ტელევიზორის წინ და ითხოვს: „ერთი სიტყვა მაინც მითხარი!“

„კარგი!“ - ამბობს კოვალსკი, კისერი დაიგრძელა, რომ ტელევიზორი დაინახოს, - მოკეტე!“

მის გუდბოდი მეცხრე კლასში სექსუალურ განათლებაზე გაკეთილებს ატარებს. უკანა მერხზე ზის ჩესტერ ჩიზის ვაჟი, ჭკვიანი ბიჭი ვილი, რომელიც „პლებოის“ კითხულობს და სიგარეტს აბოლებს.

„ამგვარად, - იწყებს მის გუდბოდი და კლასს ნერვიულად მიმართავს, - დღეს ჩვენ განვიხილავთ სექსუალურ აქტს“.

ჭკვიანმა ბიჭმა ვილიმ გადაღო გვერდზე ჟურნალი, ილიმის და თვალს უკრავს მის გუდბოდს.

„ააა... სექსუალური აქტის ძირითადი რვა პოზა არსებობს“, - ამბობს ნერვიულად მის გუდბოდი.

„ცხრა!“ - ესმის ვილის ზმა უკანა მერხიდან. ანერვიულებული და გაწითლებული მის გუდბოდი თავიდან იწყებს.

„არსებობს სექსუალური აქტის ძირითადი რვა პოზა,“ - ამბობს ის, ვითომ არ ესმის.

„ცხრა!“ - ისევ აწყვეტინებს ვილი.

ამჯერად მის გუდბოდიმ ღრმად ჩაისუნთქა და გააგრძელა: „პირველს ეწოდება მისიონერის პოზა: მამაკაცი ქალის ზევით, სახით მისკენ...“

„აჰა!“ - ამბობს ვილი, ისევ თვალს უკრავს, - „ცხრა!“

პადი და კოვალსკი ქალაქში ჩავიდნენ და გადაწვიტეს, კარგად მოელხინათ. მას შემდეგ, რაც კარგად დალიეს, გადაწვიტეს ესადილათ ასსართულიან როასტინ რინესეროს მოძრავ რესტორანში.

მათ აარჩიეს მაგიდა ქალაქის ცეცხლის ზედი, მაგრამ რამდენიმე წუთის შემდეგ ორივეს საპირფარეშოში მოუნდათ.

„მითხარით, სად არის აქ საპირფარეშო“, - ღორბლებს ყრის ოფიციანტის წინ პადი.

„მობრძანდით, სერ! - პასუხობს ოფიციანტი და აჩვენებს რესტორნის დარბაზის მიღმა, - ჩადით ამ გასასვლელიდან, გაუხვიეთ მარცხნივ და ორი საფეხური ქვევით“.

იგივე გაიმეორა კოვალსკისთვისაც, რომელიც ნორმალურად ვერც აცნობიერებს სად არის და რას ეძებს.

„უბრალოდ, დაიმახსოვრეთ, - ამბობს ოფიციანტი, - შეუხვიეთ მარცხნივ და ორი საფეხურით ქვევით“.

პეტიტ: გულს სწავლავ

ამგვარად, პადი და კოვალსკი ტოვებენ დარბაზს და მიდიან გასასვლელისაკენ. მათ გააღეს პირველი კარი მარჯვნიდან და გადადგეს ნაბიჯი ლიფტის შახტაში.

ასი სართულის ქვევით პადი ცდილობს მიწიდან წამოდგომას.

„თავს როგორ გრძნობ?“ - ეკითხება პადი თავის პოლონელ მეგობარს, რომელიც მის გვერდით წევს.

„არც თუ ისე ცუდად, - პასუხობს კოვალსკი, - მაგრამ ვფიქრობ, რომ მეორე ნაბიჯს ვერ გადავდგამდი“.

უცნობია...

იყავით უტყვი, დახუჭეთ თვალები.

შეიგრძენით, რომ თქვენი სხეული სრულად გაიყინა.

იყურეთ შიგნით ისე ღრმად, როგორც შეგიძლიათ.

ეს თქვენი საკუთარი სივრცეა.

ბოლოს თქვენ იპოვით ცარიელ გულს.

ცარიელი გული კარია მარადიულობაში.

ეს კავშირია თქვენსა და არსებობას შორის.

ეს არ არის რაღაც ფიზიკური ან მატერიალური.

ეს არ არის მენტალური ანდა ფსიქოლოგიური.

ის მათ მიღმაა, ორივესთვის ტრანსცენდენტული.

ეს თქვენი სულიერებაა.

გახსოვდეთ, ცარიელი გული თქვენ ბუდად გაქცევთ.

ეს დალოცვილი მომენტიც,

ათი ათასი გული სიჩუმეს გრძნობს

და იღვრება არსებობაში.

თქვენ ბედნიერი ხართ დედამიწაზე.

უხილავია, მაგრამ შენ გახადე ხილული...

მოღუნდით... უბრალოდ, დააკვირდით ერთად სხეულს და გონებას.

აქცენტი გაამახვილე დამოწმებაზე.

ამოწმება თქვენი ფარული სიყვარულია.

დამოწმება არის ბუდა, დაკვირვება.

შეეცადეთ დაიჭიროთ შეგრძნება, რომ „როცა თქვენ

დაბრუნდებით უკან, მოიტანოთ რაღაც თქვენი სიღრმეებიდან -

ცოტაოდენი ოქრო, ცოტაოდენი ბრილიანტი, ცოტაოდენი
დიდება.

უცნობია...

დაბრუნდით, მაგრამ ახალი სიმდიდრით დაბრუნდით,

ახალი ღირებულებებით, ახალი ინდივიდუალობით,

თავიდან დაიბადეთ, ჩამოჯექით რამდენიმე წამი,

იმ შეგრძნებით აღვსილი, რომ თქვენ ხართ ბუდა.

ბუღ: გუგის წყნარად

- „ო“ კეი“.. მანიშა!

- დიას, საყვარელო ოსტატო.

- იქნებ ჩვენ ვიზუიზოთ ათი ათასი ბუდას შეკრება?

- დიას!

თავი 3. ეს ცოდნა არის ტრანსფორმაცია

10 სექტემბერი. 1988

ჩვენმა საყვარელმა ოსტატმა

მირანინმა ჰკითხა ბანკის:

„თუმცა მე მაღლიერი ვარ დაუბადებლობის სწავლებისთვის,

აზრები, გონების ჩვეულების წყალობით,

მაინც მოდის,

მე კი ვიკარგები მათში და მიმბიმს,

როცა ვცდილობ დაგრჩე მუდმივად დაუბადებელი.

რისკენ უნდა მივმართო ჩემი რწმენა მთელი გულით?“

ბანკეიმ უპასუხა:

„თუ შენ ეცდები შეაჩერო

წარმოქმნილი აზრები, გონება ორ ნაწილად გაიყოფა:

ის, რომელიც აჩერებს და ის, რომელიც ჩერდება.

შენ ვერასდროს მიაღწევ გონების სიმშვიდეს.

უბრალოდ, დაიჯერე, რომ აზრები თავიდანვე

არ არსებობს, დროდადრო ჩნდება

ჭეჭი ბგას სიწინაგუ

და ქრება, იმის მიუხედავად,

რას ხედავ და რა გესმის, მათ არ აქვთ რეალური არსი“

სხვა მირანინმა იკითხა:

„როცა ვშლი წარმოშობილ აზრებს,

ისინი მაინც მოდიან ყველა მხრიდან

შეუჩერებლივ. როგორ შეეძლებ მათ კონტროლს?“

ბანკეიმ უპასუხა:

„აღმოცენებული ფიქრების წაშლაიგივეა,

რომ ეცადო, სისხლი სისხლით ჩამოიბანო.

თუმცა პირველყოფილი სისხლი შესაძლოა მოიშორო,

ჩამობანილი სისხლი მაინც დატოვებს კვალს;

რამდენიც უნდა ჩამოირეცხოთ, ლაქები დარჩება.“

„უაზრობა, პირველსაწყისი,

არ კვდება და არ არსებობს ილუზიის გარეშე.

ამას ვერ აცნობიერებთ და ფიქრობთ,

რომ აზრები რეალურად არსებობს,

თქვენ დახეტილებით დაბადებისა და სიკვდილის რუტინაში“.

„როცა გააცნობიერებთ, რომ აზრები მხოლოდ დროებით იბადება,

მაშინ მიეცით ნება დაწყების და დასრულების,

არც შეაკავოთ და არც უარყოთ,

ისინი საგნებს ჰგავს, სარკეში არეკლილს;

თუ სარკე სუფთა და ნათელია,
აირეკლავს იმას, რაც მის წინაა
და არ აბრკოლებს გამოსახულებას“.

„გასხივოსნებული არაგონიერება სარკეზე უფრო ნათელია და სუფთა,

ამავე დროს ასხივებს ცოდნას, როგორც სინათლეს;

ყველა აზრი ღნება ასეთ სინათლეში უკვალოდ.

თუ თქვენ დაიჯერებთ ამ ჭეშმარიტებას,

შეგიძლიათ ენდოთ. რამდენი აზრიც უნდა მოვიდეს,

ის ვერ დაგაბრკოლებთ“.

მანიშა, გაუტამაბუდა საყრდენი ბოძია ცნობიერების ისტორიაში. საზოგადოება, რელიგია და ცივილიზაცია, რომლებიც არსებობდა მანამდე, არ შეიძლებოდა ისეთივე დარჩენილიყო, როგორიც გაუტამა ბუდას შემდეგ.

აკვიატებული ქრისტიანული აზრია, იესო ქრისტე ხაზად წარმოაჩინოს, რომელიც გამოჰყოფს ძველ საზოგადოებას ახლისაგან. ეს ხდება კიდევ იმ ფაქტის წყალობით, რომ დასავლეთს არასდროს ჰქონია დაწერილი ისტორია. ის არასდროს ყოფილა დაინტერესებული ისტორიული ფაქტებით იმ უბრალო მიზეზით, რომ ყველაფერი ილუზიურია, იცვლება და რა მნიშვნელობა აქვს, ვინ დაიწყო მართველობა; რა შეიცვალა ამით მსოფლიოსათვის?! ეს არარეალურია.

როგორც კი ჩვენ განვიხილავთ მარადიულობას და არსებითს, დრო ქრება და საერთოდ არ არის ლაპარაკი ისტორიაზე. ისტორია მხოლოდ შიდა მოვლენებზე ლაპარაკობს და არა გარეზე. რამდენადაც აღმოსავლეთის სრული კონცეფცია იყო შიდა, ის არასდროს დარდობდა ისტორიაზე. მისი კონცეფცია უფრო მიმართული იყო იმაზე, როგორ

მოეტანა სინათლე, როგორ გადმოეცა არსებითი მათთვის, ვინც ბრმა, ვინც სიბნელეში ცხოვრობს.

ჩვენ არ ვიცით, რამდენი ბუდა დარჩა მდუმარე. ჩვენ არ ვიცით, რამდენი ბუდა უსწრებდა გაუტამა ბუდას. ჩვენ, უბრალოდ, არ ვვხვებით მსგავს პრობლემებს - დაბადება, სიკვდილი... ეს ფეხმერულია... მაგრამ დასავლეთის თვალთახედვა შიგნითაა მიმართულია რამდენადაც ქრისტიანობა გახდა მსოფლიოში ყველაზე გავრცელებული რელიგია, მან იესო ქრისტე გამყოფ ხაზად აქცია ბარბაროსულ და იმ საზოგადოებას შორის, რომელიც ღღეს არსებობს. სწორედ ამიტომ ჩვენ მივმართავეთ იესოს - „ქრისტეშობამდე“, „ქრისტეშობიდან“.

ბერტრან რასელი მსოფლიოს ისტორიას წერდა. ის შეეჯახა პრობლემას, რომელიც ქრისტეს სახელს შეცდომით უკავშირებს საზოგადოების განვითარებას. ჭეშმარიტი ისტორია უნდა მიმართავდეს გაუტამა ბუდას. ნებისმიერი მოვლენა უნდა აღიწეროს ასე: „გაუტამა ბუდამდე“ ან „გაუტამა ბუდას შემდეგ“.

არანაირი შედარება არ შეიძლება იესოსა და გაუტამა ბუდას შორის. იესოს არასდროს გამოუცხადებია თავი გასხივოსნებულად; კი; მას არასდროს სმენია, რა არის მედიტაცია. მან თავი გამოაცხადა მხოლოდ ებრაელების უკანასკნელ წინასწარმეტყველად. ისტორიაში მისი წვლილი ნულია. გაუტამა ბუდას წვლილი კი ადამიანთა ცნობიერებაში უზარმაზარია, აუწონავი.

ბერტრან რასელი იყო ძალიან გულწრფელი ადამიანი. მაგრამ თქვენზე მაინც ბავშვური ცრურწმენები დომინირებს, მაშინაც კი, თუოთხმოცი წლის ხარ ან ოთხმოცდაათის. მანამდე ის ღიჯანს უარყოფდა თავის ქრისტიანობას. რასელმა დაწერა წიგნი „რატომ არ ვარ ქრისტიანი“. მანამდე, ვიდრე ქრისტიანული რელიგია განკუთვნილია, მან თავად გამოიკვლია რელიგია. ამგვარად, ის არ წარმოადგენს ორთოდოქსალ ქრისტიანს, უბრალო ქრისტიანსაც კი, თუმცა, როცა მის წინაშე დგება კითხვა, რა ვუყოთ იესო ქრისტეს და გაუტამა ბუდას, თავის დღიურში წერს: „რამდენიმე დღე ვერ დავიძინე. მე ვიცოდი, რომ ეს გაუტამა ბუდაა, მაგრამ ჩემი შინაგანი მრწამსი, რომელსაც ვერასდროს ვაცნობიერებდი, ამტკიცებდა, რომ ეს უნდა

-5-

ყოფილიყო იესო ქრისტე, იესო ქრისტე - ჩვენია, გაუტამა ბუდა - უცხოელი." საბოლოოდ მან დათმო თავისი მრწამსი.

არავინ, არც ბერტრან რასელამდე და არც მას შემდეგ, არ შესჯახებია ამ პრობლემას. თუმცა მაინც არსებობს. არაქრისტიანებმა კი მიიღეს ის ფაქტი, რომ ისტორია გაყოფილია იესო ქრისტეთი.

მინდა განვიმარტოთ, რომ გაუტამა ბუდა გამყოფი ხაზია წარსულიდან, მისი და არა ჩვენი წარსულიდან. დღეს დადგა გადაწყვეტის დრო. ოცდახუთი საუკუნე არასაკმარისი ვადაა. მან გათვალა, რომ 25 საუკუნის შემდეგ დაიწყება ახალი კაცობრიობა, ახალი ადამიანი, ახალი კულტურა, ახალი ხედვა, ახალი ცნობიერება... შესაბამისად, ჩვენ ვცხოვრობთ ძალიან ბედნიერ დროს - საშინელი კრიზისის, მაგრამ, ამავედროულად, დიდი გამოწვევებისა და უსაზღვრო შესაძლებლობების ჟამს.

მე ვლაპარაკობ ძენზე, რათა მიგანიშნოთ, რომ ყველა რელიგია ახლა მოძველებულია. ძენი წარსულს არ ებლაუჭება. ის არ არის წარსულის პროდუქტი, პირიქით, უფრო კარია მომავალში. მე არ ვფლანგავ თქვენსა და ჩემს ძვირფას დროს. შემთხვევით არ ამირჩევია ძენზე საუბარი.

ჩვენ მივედით იმ მომენტამდე, როცა უნდა წავიდე სამოგზაუროდ იმ საზოგადოებიდან, რომელშიც ვცხოვრობდით; შესანიშნავი მომენტია ცნობიერაში სამოგზაუროდ. გზა, რომელიც გაიარა ადამიანმა ამ დრომდე, არ იყო ჯანსაღი. მეთოდი, რომლითაც საზოგადოება ფორმირდებოდა, ძალიან მტკივნეული იყო. მთელი ცივილიზაცია თითქმის უშინაარსოა.

გ.დ.უელსმა თქვა, რომ ცივილიზაცია კარგი იდეაა, მაგრამ ვინმემ მისი რეალიზება უნდა შეძლოს, ის ჯერ კიდევ არ არის განხორციელებული ცხოვრებაში. ჩვენ ისევ ბარბაროსობის ჩრდილში ვცხოვრობთ. გაუტამა ბუდა ვერ გაიგეს, მისი სიტყვები ვერ გაითავისა სამყარომ. ის ჩანდა როგორც მითოლოგიური ფიგურა. ის ერთ-ერთი უდიადესი მთლიანი პიროვნებაა, ერთ-ერთი გამოფხიზლებულთაგანი ადამიანებს შორის.

მომავალი შეიძლება განცალკევებული იყოს ჩვენი წარსულისაგან მხოლოდ მაშინ, თუ ბუდას მდგომარეობა იქნება მშვიდი, ძნელად მისაღწევი... და ის არ არის ასეთი. ჩვენ შეგვიძლია შევქმნათ საზოგადოება, რომელშიც ყოველი მათგანი ბუდა იქნება. მე არ ვამბობ ბუდისტი - ეს არეული სამყაროა. მომავალში არ უნდა დომინირებდეს რამე „იზმი“. მაგრამ სისუფთავე და ადამიანის ღირებულება, სახელად ბუდა, იმდენად მაცდურია, რომ მან მიაღწია ადამიანური შესაძლებლობების უმაღლეს მწვერვალს. მან შესაძლებელი გახადა ყველასათვის ამ მწვერვალის დაპყრობა. როგორც კი ვინმე აღწევს ცნობიერების გარკვეულ საფეხურს, ეს საფეხური იოლად მისაღწევია ყველასათვის, ვისაც უნდა იქამდე მიღწევა. გაუტამა ბუდა პიონერია. თქვენ არ გჭირდებათ გადალახვა ყველა იმ სირთულის, რომლებიც მან გადალახა. მას მოუწია დაბრკოლებების გადალახვა, რადგან არ ჰყავდა წინამორბედი. მაგრამ თქვენ ათას ერთი წინამორბედი გაყავთ...

ძენმა გვაჩუქა შესანიშნავი ოსტატები, მათ გაწყვიტეს კავშირი წარსულთან და აღიარეს ახალი ადამიანი - ბუდა, გასხივოსნებული, ცნობიერში მყოფი. ჩვენ ვატარებთ უდიადეს ექსპერიმენტს. ეს არ არის ჩვეულებრივი ლექცია ანდა განხილვა. არ ვარ დაინტერესებული არანაირი ფილოსოფიური ანდა პოლიტიკური იდეოლოგიით. უბრალოდ, თქვენი ტრანსფორმაცია მსურს, თქვენი, ჩემ გარშემო რომ შეიკრიბეთ.

ტრანსფორმაცია უბრალო მოვლენაა, თუკი ერთხელ გაიგებ. ის, რაც ჰკითხა მირანინმა ოსტატ ბანკეის, ყოველი თქვენგანისათვის მნიშვნელოვანია.

ბანკეი უბრალო ადამიანია. ის ფილოსოფიური ჟარგონებით კი არ ლაპარაკობს, არამედ ჩვეულებრივი სალაპარაკო ენით, საკმაოდ ნათლად. ამის გასაგებად არ არის საჭირო ღიდი ინტელექტი. ეს ადამიანია, რომელიც იყო ცნობიერების მწვერვალზე და დაბრუნდა სამყაროში, რომ შეტყობინება გადმოეცა.

მირანინმა ჰკითხა ბანკეის:

„თუმცა მე მაღლიერი ვარ დაუბადებლობის სწავლებისთვის,

აზრები, გონების ჩვეულების წყალობით,

მაინც მოდის,

მე კი ვიკარგები მათში და მიმბიძგის,

როცა ვცდილობ დავრჩე მუდმივად დაუბადებელი.

რისკენ უნდა მივმართო ჩემი რწმენა მთელი გულით?“

რწმენა არასწორი თარგმანია. სამწუხაროდ, ყველა თარგმანი ეკუთვნის ქრისტიან მისიონერს. მის ნაცვლად უნდა იყოს რაღაც ისეთი სიტყვა, ნდობის მაგვარი და არა რწმენა. მაგრამ ქრისტიანებისათვის ორივე განსაზღვრება სინონიმა.

რამდენიმე დღის წინ ერთი იაპონელი, რომელიც თარგმნიდა ჩემს ერთ-ერთ წიგნს ღზამაძეზე, გაუტამა ბუდას უდიადეს თხზულებას, „რელიგიურობის გზა“, მომწერა: „თქვენ არ იცით იაპონური, თქვენ არ იცით პალები, თქვენ არ იცით სანსკრიტი. თქვენ საუბრებში ღზამაძეზე არაერთხელ შეცვალეთ სიტყვები, რომლებიც ჩასმული იყო ქრისტიანი მისიონერების მიერ.“ ის შემფოთებული იყო, რადგან უყურებდა იაპონურ თარგმანს და ხედავდა, რომ მე ყოველთვის მართალი ვიყავი. ვერ ხვდებოდა, როგორ შეეძლო იაპონურის უცოდინარს ეთქვა, რომ „რწმენის“ ნაცვლად უნდა ყოფილიყო „ნდობა“.

მე შემიძლია გავუგო მას, ეს ჩემთვის არ არის პრობლემა. მე არ ვარ კომენტატორი. როცა ვინმეზე ვლაპარაკობ, არანაირი პასუხისმგებლობა არ მაქვს, გარდა საკუთარი თავისა, საკუთარი შემეცნებისა. როცა ვლაპარაკობ, რომ რაღაც არასწორაა, არასწორადაა ნათარგმნი, არ ნიშნავს იმას, რომ მე მესმის იაპონური ანდა ჩინური, საიდანაც ვთარგმნე. არც ერთ ოსტატს, რომელიც გულის სიცარიელეს შეეხო, არ შეუძლია რწმენის ენაზე ლაპარაკი: რწმენა მხოლოდ უსინათლოებისთვისაა.

ერთ ისტორიას მოგიყვებით. ერთხელ, ბუდას დროს, ცხოვრობდა უსინათლო კაცი. ის ლოგიკოსი იყო. ამაში არაფერია უცნაური; თვალები არ არის აუცილებელი ლოგიკისათვის. ის იყო დიდებული ლოგიკოსი, ვერავინ შეძლო მისთვის დაემტკიცებინა, რომ სინათლე არსებობდა. მან იკითხა, იკითხა როგორც მტკიცებულება: „თქვენ ან

უბრალოდ ისუღლელებთ თავს, ანდა ჩემი დამცირება გინდათ, როგორც უსინათლოსი... მე გეუბნებით, რომ სინათლე არ არსებობს.” მისი არგუმენტი ძალიან ნათელი იყო, კრისტალურად ნათელი. ის ამბობდა: „მზად ვარ ნებისმიერი ექსპერიმენტისათვის. მინდა შევენო მას, მიმყანეთ იქ, სადაც სინათლეა. მინდა მისი გემო გავიგო. მზად ვარ მისი სუნი შევიგრძნო. მზად ვარ მოვისმინო მისი ხმა...”

ბუნებრივია, რომ ადამიანები აგებდნენ. რა უნდა ქნა! ის უსინათლოა, მაგრამ უდიდესი მოკამათე. თუ გამოვიყენებთ მტკიცებულებას, ის მუდამ გაიმარჯვებს, იმიტომ რომ ვერავინ შეძლებს სინათლის ხმის დემონსტრირებას, არაფერი ასეთი არ არსებობს... სინათლის გემო, სინათლის შეხება-ერთხელ გაუტამა ბუდა მიემართებოდა დედაქალაქ ვაიშალიში, გზა გადიოდა სოფელზე, სადაც ეს უსინათლო ცხოვრობდა. ადამიანებმა იფიქრეს: „ეს კარგი შესაძლებლობაა, შეიძლება უკანასკნელიც კი: თუ ეს ადამიანი ბუდასაც კი აჯობებს თავისი არგუმენტებით, მაშინ ყველაფერი დასრულებულია! იქნებ სინათლე არც არსებობს. იქნებგვეჩვენება, რომ ის არის“.

უსინათლო ადამიანებს ეუბნებოდა: „თქვენ ოცნებობთ. უბრალოდ, დამშვიდდით, კონცენტრირდით: სინათლე არ არსებობს, არის მხოლოდ სიბნელე“.

მათ ბრმა ბუდასთან მიიყვანეს. ისინი ფიქრობდნენ, რომ ბუდა მას შეეკამათებოდა, ამის მაგივრად ბუდამ თქვა: „თქვენ სხვა ადამიანი მოიყვანეთ. მას აღარ უნდა არგუმენტები, იმიტომ რომ ვერანაირი არგუმენტი ვერ დაამტკიცებს იმას, რომ სინათლე არსებობს. მას ექიმი სჭირდება, ქირურგი“.

ბუდას თავისი პირადი ექიმი ჰყავდა, იმ დროის საუკეთესო ექიმი, რომელიც მას ვაიშალის მეფემ უბოძა. ექიმი მას 42 წლის განმავლობაში დაჰყვებოდა ჩრდილივით ყველგან და ყოველთვის. უკანასკნელ წამამდე მასზე ზრუნავდა: ბუდა სუსტი იყო.

ბუდამ თავის ექიმს უთხრა: „მოჰკიდე ხელი ამ საქმეს. მე ხვალ მივემგზავრები, მაგრამ შენ აქ დარჩები მანამდე, ვიდრე ამ საკითხს არ მოაგვარებ“. ექიმმა ჩახედა თვალებში უსინათლოს და თქვა: „ეს დიდ

დროს არ წაიღებს. მე მალე დაგეწევით. მისი თვალები, უბრალოდ, დაბურულია თხელი ფენით, რომელიც შეიძლება მოშორდეს. ლამდენიმე კვირის შემდეგ ის შეძლებს სინათლის დანახვას“.

6 კვირის შემდეგ ექიმი ამ კაცთან ერთად მივიდა სოფელში, სადაც იმ დროისათვის ბუდა იმყოფებოდა. ეს კაცი ცეკვა-ცეპკით მივიდა. ის გაუტამა ბუდას ფეხებთან დაეცა და უთხრა: „მაპატიე. მე არ შემეძლო იმის დაჯერება, რაც არ მქონდაგამოცდილი, მე არ ვარ მორწმუნე, მაგრამ ახლა, როცა უკვე შემიძლია სინათლის დანახვა, უდიდესმა ნდობამ დაისადგურა ჩემში შენი თანაგრძნობის გამო, არ მეკამათე, უბრალოდ, ღიაგნოზი დასვი და ექიმს გადაეცი ჩემი თავი.“

რწმენა უსინათლოებისთვისაა, ნდობა მათთვის, ვინც საბოლოოდ გამოსცადა ის. რწმენით სავსე ადამიანები არიანმომღეერები. არ მინდა, აქ ვინმეს სწამდეს, ჰქონდეს რწმენა. მინდა საკუთარ თავს ენდოთ, მინდა გაიგოთ, რომ გაუტამა ბუდა გახდა ცნობიერების ევერესტი, მან დაამტკიცა, რომ ყოველი ადამიანის ცნობიერი ასეთივე პოტენციალს ფლობს. მიენდეთ საკუთარ თავს. ეს განსხვავება აუცილებლად დაიმახსოვრეთ. ყოველთვის სწამთ ვიღაც სხვისი იდეოლოგიის და სწამთ ვიღაც სხვა პიროვნების. ნდობა თქვენი საკუთარი პოტენციალია!

და რამდენადაც ადამიანმა მიგიყვანათ საკუთარ პოტენციალთან, თქვენ გიჩნდებათ უდიდესი მადლიერება მისდამი და არა - რწმენა. სამწუხაროდ, მხოლოდ ქრისტიანმა მისიონერებმა აიღეს საკუთარ თავზე თარგმანის ტვირთი; სხვა არავინ დაინტერესებულა ამ საკითხით. მათ შეუცნობლად შეიტანეს თავიანთი საკუთარი პირობები, რომლებიც ეფუძნება რწმენას თარგმანებში. შეიძლება მაშინვე ითქვას, რომელიღაც მონაკვეთის მთარგმნელი ქრისტიანია, მაჰმადიანი, ინდუსი თუ ჯაინისტი. თუ ადამიანს აქვს საკუთარი თავის რწმენა დაარ ეკუთვნის არც ერთ ორგანიზებულ რელიგიას, მხოლოდ მან იცის ის ჭეშმარიტება, რომელიც ნათარგმნს მიაწოდებს სიმართლის სურნელს.

ქრისტიანებმა იციან მხოლოდ რწმენა: „გქონდეთ რწმენა იესო ქრისტესი“. მაგრამ რატომ უნდა სწამდეს ადამიანს იესო ქრისტესი?! თქვენ გინდათ, რომ ჯვარზე იყოს გაკრული?! ეს უნდა იყოს თქვენი

საბოლოო ცოდნა?! მე არ ვფიქრობ, რომ თქვენ აღდგებით, ასე ქრისტეს არ აღმდგარა, ის, უბრალოდ, გამოქვაბულიდან გაქრა... მას საკმაოდ გაუმართლა იმაში, რომ მისი ქვეყანა იუდეაიყო რომაელი იმპერატორის მფლობელობაში. ამიტომ რომაელ გუბერნატორს, პილატე პონტოელს, არ აინტერესებდა უდანაშაულო ნევრასთენიკის ჯვარცმა. ადამიანზე, რომელმაც განაცხადა: „მე ღმერთის ერთადერთი შვილი ვარ“, - სხვანაირად ვერც იფიქრებ, თუ არა როგორც ნევრასთენიკზე. თუმცა ეს უსაფრთხოა, დაე, თავისთვის იფიქროს ასე: ის გარშემო არავის აყენებს ზიანს. პილატე პონტოელი თვლიდა, რომ ქრისტე უდანაშაულო იყო, მას არანაირი დანაშაული არ ჩაუდენია და, თუ მას მოსწონს იდეა, რომ ღმერთისაგან ერთადერთი ძეა, მაშინ, დაე, უხაროდეს!

თუ თქვენ გშურთ, შეგიძლიათ აირჩიოთ რომელიმე სხვა იდეა. მე ერთადერთი ღმერთის მამა ვარ! ვფიქრობ, რომ ვერავინ შეგეკამათებთ, არავის შეუძლია ამის დამტკიცება... ეს იგივეა, რომ ღმერთის შვილი იყო. თქვენ შეგიძლიათ იყოთ ღმერთის მამა ან ღმერთის ძმა. ეს, უპირველეს ყოვლისა, თქვენი წარმოსახვაა, ჰალუცინაცია, რაც დანაშაული არაა.

თუ თქვენ შეხვდებით ვინმეს, ვინც გეტყვით: „იცი, მე ღმერთის მამა ვარ!“ - როგორ ფიქრობთ, იმსახურებს ჯვარცმას?! სასიამოვნო ყმაწვილმა, უბრალოდ, ჭეშმარიტება თქვა, რომლისაც სწამს. თქვენ იცით, რომ მას დაუცურდა, მაგრამ ამისათვის არ უნდა ვაცვათ ჯვარს! ის უნდა გაართო, გამხსნარული - მოუწყო საღამო, სადაც მას შეუძლია თქვას: „მეღმერთის მამა ვარ“. ტაში დაუკარით მას, ეცეკვეთ, იმიტომ რომ ძნელია იპოვო ღმერთი, თქვენ კი ღმერთის მამა იპოვეთ... იქნებ მან გასაღები მოგცეთ, სადაც ღმერთი იმალება.

ებრაელები ძალიან სერიოზულად მიუდგნენ საქმეს. საჭიროების გარეშე ავიწოებდნენ იესოს, მას არავისთვის არაფერი დაუშაებია. მაგრამ ყოველ ორგანიზებულ რელიგიას აქვს ეგო, უდიდესი ეგო. იესომ ოულაიზში სასაცილოდ აიგდო. თუკი ადამიანი ვირზე შემჯდარი დადის ქალაქიდან ქალაქში დაქადაგებს: „მე ღმერთის ერთადერთი შვილი ვარ,“ - ეს არ არის დანაშაული, მაგრამ ეს ებრაელების ეგოზე მოქმედებს. „ეს ადამიანი, რომელიც ვირზე ზის... ღარიბი ღურგლის შვილია. ცნობილია, რომ ის არ დაბადებულა მამამისისგან. მივიღოთ

ის, როგორც ჩვენი უკანასკნელი წინასწარმეტყველი?!...“ ეს ძალიან რთული იყო ებრაელების ეგოსთვის; სხვა შემთხვევაში ეს ამავეი კარგად დასრულდებოდა. არ იყო იმის საჭიროება, რომ გაბრაზებულიყვნენ საცოდავ ყმაწვილზე. ის ფსიქოლოგიურ მკურნალობას საჭიროებდა, კარგ კვებას, ზრუნვას და, შესაძლოა, განკურნებულიყო კიდევ ნევროზისგან.

თუკი მას სადმე შეეხვდები, უბრალოდ, ერთი ხმამაღლა შეეძახებ: „ია-ხუ!“ ის მიწაზე დაეშვება და იტყვის: „შეგიძლია ჩემი ვირი წაიყვანო, არ მინდა შენთან კამათი!“ მას სჭირდება პატარა ჰიპნოთერაპია, რეპროგრამირება... ის სრულიად ჯანმრთელი გახდებოდა და გაიცინებდა თავის იდეაზე. მაგრამ ნახევარ მსოფლიოს სწამს იესოსი და ამით აჩვენებს თავის ჩამორჩენილობას.

რა თქმა უნდა, ფრაზა - „მთელი გულით რწმენა“ - ქრისტიანული ინტერპრეტაციაა. ეს არ არის მათი გამჭრიახობა, ვინც იმ გზაზე მიდის, რომელზეც მოგზაურობდა გაუტყაპ ბუდა. ეს არ არის გზა მრწამსის ან რწმენის. სინამდვილეში უნდა უარყოთ თქვენი მრწამსი და მთელი თქვენი რწმენა. სუფთა უნდა იყოს, დაუტვირთავი, იმიტომ რომ აპირებთ მწვერვალებს შეეხოთ. ყველა ეს ტვირთი თქვენს პროგრესს შეუშლის ხელს. თქვენ აპირებთ თავად ჭეშმარიტების შეცნობას, ამიტომ ნუ ატარებთ რაიმე ფიქრს ჭეშმარიტებაზე, რადგან ეს ფიქრები ჩადგებიან თქვენსა და ჭეშმარიტებას შორის. იყავით სრულიად სუფთა - აი, რას ნიშნავს ბუდას ცარიელი გული!

მაგრამ კითხვა, რომელიც დაუსვა მირანინმა ბანკეის, ყოველი ჩვენგანისათვის მნიშვნელოვანია, გარდა ერთი სიტყვისა, მთელი კითხვა მნიშვნელოვანია ყოველი მედიტირებულისთვის. მე გავიმეორებ მას.

მირანინმა ჰკითხა ბანკეის:

„თუმცა მე მაღლიერი ვარ დაუბადებლობის სწავლებისთვის,

აზრები, გონების ჩვეულების წყალობით,

მაინც მოდის,

ჩუპა გუარა (სინაგოგა)

მე კი ვიკარგები მათში და მიმბიძღს,

როცა ვცდილობ დავრჩე მუდმივად დაუბადებელი.

რისკენ უნდა მივმართო ჩემი რწმენა მთელი გულით?“

ეს პრობლემაა ყოველი მედიტირებულისათვის. სახელი სხვადასხვაა, მაგრამ პრობლემა - ერთი და იგივე. პრობლემა კი ისაა, რომ თქვენ მედიტაციისას, შესაძლოა, გაიელვოთ და შეიგრძნოთ მარადიული ექსტაზის გემო ძალიან მცირე ხნით, მაგრამ ვერ შეძლებთ მთელი 24 საათის განმავლობაში... გახსოვდეთ ეს მოგონება. წინანდელი თვისებები, წინანდელი გონება გააგრძელებს გადაკვეთას სხვადასხვა გზებით. ეს უცნაური მოვლენაა: ამას მხოლოდ მედიტირებული განიცდის, არამედიტირებული - ვერასდროს, რადგან ისინი სხვა სიტუაციაში არიან.

მედიტირებული შეიგრძნობს, მაგრამ, როცა ის უკან ბრუნდება ამ ღრმა შრეებიდან თავის ჩვეულებრივ სამყაროში, პერიფერიებში, გონება იწყებს ეჭვიანობას: „უბრალოდ, ბურანში ხარ. რა სისულელეა ეს მარადისობა! შენ რა, გიჟი ხარ, რომ უბრალოდ თვალების დახუჭვით აღწევ საბოლოო ჭეშმარიტებას?“ გონება ეჭვს წარმოშობს.

გონება კი თქვენი ძველი მეგობარია - ოთხი მილიონი წელი დასჭირდა მას განვითარებისათვის. თქვენი მედიტაცია ძალიან ახალია, ის, უბრალოდ, თესლიდან წამოსული ნაყოფია, თქვენი გონება კი ლიბანური კედარია, ორი, სამი ასეული ფუტის სიმაღლის, რომელიც თითქმის ვარსკვლავებს აღწევს.

როცა პერიფერიებში მიღიხართ თქვენი შეგრძნებებით, უეცრად წარმოიშობა კონფლიქტი თქვენს ახალ გამოცდილებასა და ძველ ოთხმილიონიან გონებას შორის. თქვენი გონება მთას ჰგავს, თქვენი ახალი გამოცდილება კი - ვარდს. ამიტომ თქვენ კვლავ და კვლავ დაგიჭერთ გონება.

ეს ის არის, რასაც მირანინი ეუბნება ბანკეის:

„მე მესმის შენი სწავლების, მაღლიერი ვარ ამისათვის... მაგრამ ძალიან რთულია გახსოვდეს, რომ არასდროს დაგებადებულვარ და არასდროს მოვმკვდარვარ, რომ მე თავად მარადიულობა ვარ. როცა ჩვეულებრივ ცხოვრებას ეუბრუნდები, ძალიან რთულია აყვავებული კვირტის მსგავსი ახალი შეგრძნებებით არსებობა.. ჩვეულებრივი ცხოვრება მას მთლიანად ანადგურებს“.

მედიტირებულთა უმრავლესობა იტოვებს იდეას, რომ მედიტაცია რამდენიმე დღე შეინარჩუნოს, თუმცა ხედავს, რომ შეუძლებელია. ის, უბრალოდ, გაელვებაა, მერე კი ისევ თქვენს საცოდავ სამყაროში ხართ და ეს საცოდავი სამყარო ისეთი ძლიერია, რომ იწყებთ ეჭვიანობას, რომ ყველაფერი მოგეჩვენთ. საკუთარი გამოცდილება შორეული ეჭო ხდება, თითქოსდა ვიღაც სხვა გელაპარაკებოდათ ამაზე და თქვენ არც განგიცდიათ. ეს თქვენს გამოცდილებას ეწინააღმდეგება.

ამგვარად, ეს კითხვა მირანინისაა - კითხვა მედიტირებულთათვის.

ბანკიმ უპასუხა:

„თუ შენ ეცდები შეაჩერო

წარმოქმნილი აზრები, გონება ორ ნაწილად გაიყოფა:

ის, რომელიც აჩერებს და ის, რომელიც ჩერდება

შენ ვერასდროს მიაღწევ გონების სიმშვიდეს.

უბრალოდ, დაიჯერე , რომ აზრები თავიდანვე

არ არსებობს, დროდადრო ჩნდება

და ქრება, იმის მოუხედავად,

რას ხედავ და რა გესმის, მაგრამ არ აქვთ რეალური არსი“.

ის ამბობს, რომ ყოველი მედიტირებული მიღის აქამდე: მან შეიმეცნა პატარა სივრცე, სადაც არ არის ფიქრი. ამიტომ ბუნებრივად ასკვნის: თუ მას შეუძლია ფიქრის პროცესის შეწყვეტა, მაშინ კვლავ გახსნილ ცაში აღმოჩნდება. მაგრამ თქვენ რითი აპირებთ ფიქრის

შეწყვეტას?! ფიქრიც კი ამ პროცესის შეწყვეტაზე მოდის გონებიდან. ამიტომ თქვენი გონებაიყოფა ორად: რომელიც აჩერებს და რომელიც ჩერდება.

ახლა აღარ გექნებათ სიმშვიდე. თქვენი გონება მუდმივად იბრძვის: ერთი ნაწილი ცდილობს შეაჩეროს ის, მეორე კი მის აღდგენას ცდილობს. დაიმახსოვრეთ: ის ნაწილი, რომელიც ცდილობს შეჩერებას, ძალიან ახალია, ის ნაწილი კი, რომელიც უნდა იყოს შეჩერებული, ძალიან ძველია. ამ ბრძოლაში, ამ დაუნდობელ ორთაბრძოლაში თქვენ არ შეგიძლიათ მოგება. შეიძლება ითქვას, რომ თქვენი დამარცხება გარდაუვალია.

ბევრ ადამიანს დაუწყია მედიტაცია, მერე კი გაჩერებულა, რადგან ხელადა ამას და ამბობდა: „რა აზრი აქვს ერთ გაელვებას? მასთან შედარებით ცხოვრება უფრო საშინელი ხდება.“ თუ უსინათლო ადამიანი ერთი წამით დაინახავს სინათლეს და მერე კვლავ დაბრმავდება, მისი სიბრმავე აუტანელი გახდება. ახლა მან იცის, რომ არსებობს სინათლე, მაგრამ მისი დანახვა არ შეუძლია, რადგან კვლავ ბრმაა.

მედიტირებულს უნდა ახსოვდეს, რომ არ არის საჭირო ფიქრებთან ბრძოლა. თუ თქვენ გინდათ გამარჯვება, ნუ იბრძვით. ეს, უბრალოდ, დიდი თითის კანონია. თუ გინდათ მოგება, ნუ იბრძვით. აზრები, ჩვეულებისამებრ, მოვლენ. თქვენ საბნის ქვეშ დამალული დააკვირდით, მიეცით ნება, მოვიდნენ და წავიდნენ, მაგრამ ნუ ჩაერთვებით მათში. საქმე ისაა, რომ არ ჩაერთოთ, არ თქვით არაფერი, დარჩით განწყენებული და მიეცით ნება, წავიდეს თავისი ჩვეული გზით. თუ თქვენ შეძლებთ ასე მოქცევას... მაგრამ სწორედ ასე აკეთებს ათასი ბუდა, ამიტომ ეს არ არის პრობლემა... და, თუ მე ვამბობ, რომ ეს შესაძლებელია, ამას საკუთარი გამოცდილებით ვამბობ. მე არ მაქვს სხვა გამოცდილება. მე ვიბრძოდი, დავტანჯე საკუთარი თავი ბრძოლაშიდა შევიმეცნე ეს გახლჩა, რომელსაც შობს ტანჯვა და დაძაბულობა. როგორც ჩანს, ბრძოლის მოგება შეუძლებელია. მე, უბრალოდ, უარი ვთქვი ბრძოლაზე. მივეცი ფიქრს დინების ნება ისე, როგორც სურდა, მე ის აღარ მაინტერესებს.

და ეს სასწაულია... როცა თქვენ აღარ გაინტერესებთ, ფიქრი უფრო ცოტა მოდის. როცა თქვენ სრულიად არ ხართ დაინტერესებული, ისინი აღარ მოდიან. როცა ფიქრები აღარ არიან, თქვენ ყოველგვარი ბრძოლის გარეშე ეზიარებით საოცარ სიმშვიდეს, რომელიც ადამიანს ოდესმე გაუგია.

ეს ის არის, რასაც ჩვენ ბუდას ცარიელ გულს ვეძახით.

სხვა მირანინმა იკითხა:

„როცა ვშლი წარმოშობილ აზრებს,

ისინი მაინც მოდიან ყველა მხრიდან

შეუჩერებლივ. როგორ შევძლებ მათ კონტროლს?“

ალბათ ბენკეის ჭეშმარიტი მოწაფეები ჰყავდა, რომლებსაც მედიტაცია აინტერესებდათ, რადგან ყველა კითხვა არის მარადიული კითხვა მედიტირებულებისადმი. კითხვის დამსმელი ამბობს:

„როცა ვშლი წარმოშობილ აზრებს,

ისინი მაინც მოდიან ყველა მხრიდან

შეუჩერებლივ. როგორ შევძლებ მათ კონტროლს?“

თავად კონტროლის იდეა ბრძოლაა, რომელიც გაიძულებთ, იფიქროთ. თქვენ არ გჭირდებათ ფიქრების შეჩერება, არ გჭირდებათ მათი წაშლა, რადგან თავად კონტროლის მცდელობა გითრევთ კონტროლის პროცესში. ჭეშმარიტების უცნაურობა ისაა, რომ პატრონი მსახურია მონის, ისევე როგორც მონაა პატრონის მსახური. თუ თქვენ ძალგიდთ თქვენი ფიქრების კონტროლი, მაშინ კონტროლზე ხართ მიჯაჭვული. თქვენ არ შეგიძლიათ ადგილიდან დაიძრათ, დღესასწაულზე წახვიდეთ... თქვენ აკონტროლებთ თქვენს ფიქრებს, თქვენი ფიქრები კი გაკონტროლებენ თქვენ.

თქვენ არ შეგიძლიათ მედიტაციაში მოძრაობა კონტროლის დახმარებით. მედიტაციაში მოძრაობა შეგიძლიათ მხოლოდ მაშინ, თუ

არ მიიღებთ მონაწილეობას და დარჩებით დამკვირვებლად. ფიქრების მოსვლა არ არის მთავარი, უბრალოდ, მიეცით ნება იდინონ, როგორც მათ სურთ, თქვენ კი დარჩით უბრალო დამკვირვებლად. სიტყვა „დაკვირება“ ნიშნავს იყო სარკე, აირეკლო და არანაირი კომენტარი არ გააკეთო. არანაირი სარკე არასოდეს არ ლაპარაკობს: „ო, რა მშვენიერია!“ ის არ ინტერესდება, მშვენიერი ხართ თუ მახინჯი, ნორმალური თუ არანორმალური, ფეხზე დგახართ თუ თავზე. ეს სარკისათვის მნიშვნელოვანი არ არის, ის უბრალოდ, აირეკლავს.

დამკვირვებელი სარკეა. ის აკვირდება და ცარიელი რჩება. არანაირი შინაარსი არ რჩება სარკეში. საგნები მოდიან და მიდიან, სარკე არ ებლაუჭება არაფერს. სარკე არც კეთილგანწყობილად რაიმესადმი, არც მტრულად. მან არ იცის, რა ხდება მის წინ.

მსმენია ისტორია ხასიდელ რაბინზე... ხასიდიზში ძალიან ახლოა ძენთან. ეს პატარა ნაწილია აღმდგარი ებრაელების. ისინი არ იღებენ ორთოდოქსალურ, ორგანიზებულ რელიგიას, მაგრამ მათ ჰყავთ რამდენიმე შესანიშნავი ადამიანი. თუკი იუდაიზმს რამე მოუცია კაცობრიობისათვის, ეს ხასიდიზშია, თუმცა ის, რა თქმა უნდა, არ აღიარებს მას. იუდაიზმი განსჯის ხასიდიზმს, რადგან ისინი ყველაფერს არაორთოდოქსალურად აკეთებენ, არ ეწყობა ოფიციალურ რელიგიას, რჩება დამოუკიდებელი და აღზევებული.

ეს ხასიდის მისტიკოსი შუალამისას მიდის მდინარესთან, რათა ჩუმად დაჯდეს მის ნაპირთან. უდიდესი სასახლის მცველიხედავდა, როგორ მიდიოდა ის იქ ყოველ შუალამე. ბოლოს და ბოლოს ვერ მოითმინა, შეაჩერა და ჰკითხა: „რამდენიმე თვეა გაკვირდები. რას აკეთებ?! მე გხედავდი და მოგყვებოდი, რადგან ეს ჩემი სამუშაოა - სასახლეზე დაკვირება... გამოგყევი, მაგრამ შენ არ ამჩნევდი არც სასახლეს, არც იმას, მე რომ დაგყვებოდი. უბრალოდ, მოდიხარ მდინარესთან და ნაპირთან ზიხარ საათების განმავლობაში. რას აკეთებ იქ?!“

ხასიდმა უპასუხა: „მეც დამკვირვებელი ვარ. როგორც შენ აკვირდები სასახლეს, ისე ვაკვირდები ჩემს გონებას.“

როცა დაკვირვება ღრმავდება, ფიქრები ყოველგვარი ბრძოლის გარეშე ქრება და, როცა გული ცარიელია, თქვენ გახდით ბუდა.

ბანკეი პასუხობს:

„აღმოცენებული ფიქრების წაშლა იგივეა,

რომ ეცადო, სისხლი სისხლით ჩამოიბანო...“

მე თქვენ გეუბნებით, ის ძალიან უბრალო ადამიანია. ფილოსოფიური ჟარგონის გარეშე ახერხებს პოპულარული ენით თქვას რაღაც ძალიან მნიშვნელოვანი.

„აღმოცენებული ფიქრების წაშლა იგივეა,

რომ ეცადო, სისხლი სისხლით ჩამოიბანო.

თუმცა პირველყოფილი სისხლი შესაძლოა მოიშორო,

ჩამოიბანილი სისხლი მაინც დატოვებს კვალს;

რამდენიც უნდა ჩამოირეცხოთ, ლაქები დარჩება“.

ფიქრებთან ბრძოლა ფიქრების ფიქრებით წაშლაა, სისხლის სისხლით ჩამორეცხვა. ესეც ფიქრია იმაზე, რომ არ უნდა იყოს ფიქრი, იმაზე, რომ „მე არ მინდა არანაირი ფიქრები“. ესეც ფიქრია. დამკვირვებელს ამის ნებაც არ აქვს. თუ ფიქრები აქ არიან, ის ბედნიერია. თუ არ არიან, ის ბედნიერია. ის, უბრალოდ, არ არის ჩართული.

„უაზრობა, პირველსაწყისი,

არ კვდება და არ არსებობს ილუზიის გარეშე.

ამას ვერ აცნობიერებთ და ფიქრობთ,

რომ აზრები რეალურად არსებობს,

თქვენ დახეტილებით დაბადებისა და სიკვდილის რუტინაში“.

ბანკეი ამბობს, თუ თქვენ იგრძნობთ სიჩუმის მომენტს, მაშინ ფიქრები არ არის, თქვენ შეგიძლიათ დაინახოთ, რომ ფიქრები არარეალურია, ისინი იმავე მასალით არის შექმნილი, როგორც ოცნებები. არ გინდათ მათთან ბრძოლა: ჩუმად დააკვირდით. რაც უფრო ღრმადუკვირდებით, მეტად სწრაფად ქრებიან. მათ ადგილზე წარმოიშობა უაზრობის შეგრძნება, სიცარიელის. „უაზრობა, პირველსაწყისი, არ კვდება და არ არსებობს ილუზიის გარეშე. ამას ვერ აცნობიერებთ და ფიქრობთ, რომ აზრები რეალურად არსებობს, თქვენ დახეტილებით დაბადებისა და სიკვდილის რუტინაში“.

სწორედ თქვენს გონებას მიჰყავხართ დაბადების და სიკვდილის წრეზე, კვლავ და კვლავ, ერთი უბედურებიდან მეორისაკენ. თქვენ უნდა ამოხტეთ ამ წრიდან. ერთადერთი საშუალება ამოხტომის, უბრალოდ, მოწმედ ყოფნაა.

„როცა გააცნობიერებთ, რომ აზრები მხოლოდ დროებით იბადება,

მაშინ მიეცით ნება დაწყებისდა დასრულების,

არც შეაკავოთ და არც უარყოთ.

ისინი საგნებს ჰგავს, სარკეში არეკლილს;

თუ სარკე სუფთა და ნათელია,

აირეკლავს იმას, რაც მის წინაა

და არ აბრკოლებს გამოსახულებას.

გასხივისნებული არაგონიერება სარკეზე უფრო ნათელია და სუფთა,

ამავე დროს ასხივებს ცოდნას, როგორც სინათლეს,

ყველა აზრი ღნება ასეთ სინათლეში უკვალოდ.

თუ თქვენ დაიჯერებთ ამ ჭეშმარიტებას,

შეგიძლიათ ენდოთ. რამდენი აზრიც უნდა მოვიდეს,

ის ვერ დაგაბრკოლებთ“.

კვლავ ვაპროტესტებ სიტყვა „რწმენას“. ის არ არის აუცილებელი. თქვენ აკვირდებით და ხედავთ, რომ ფიქრი ქრება, როგორც ჩრდილი. ეს თქვენი გამოცდილებაა. ამ წინადადებას კვლავ შემოაქვს ქრისტიანული გონება. „თუ თქვენ შეგიძლიათ დაიჯეროთ ეს ჭეშმარიტება და ენდოთ მას...“ ჭეშმარიტება არ მოითხოვს არც ნდობას და არც რწმენას. თქვენ, უბრალოდ, იცით ის. როცა ამას შეიგნებთ, თქვენ მიაღწევთ თავისუფლებას.

ეს გაცნობიერება არ ჰგავს ცოდნას. ეს გაცნობიერება არის ტრანსფორმაცია. თქვენ ცნობიერიდან არაცნობიერში გადახვედით, სხეულიდან არასხეულში. თქვენ ფორმიდან უფორმოებაში გადახვედით. ეს ტრანსფორმაციაა. აქ არ არის ლაპარაკი დარწმუნებაზე, ნდობაზე ანდა რწმენაზე. მაგრამ მე შემიძლია გავიგო საწყალი თარჯიმნის სირთულეები. ის, როგორც შეეძლო, ცდილობდა, მაგრამ მისი დამოკიდებულება იქაც ჩანს და აქაც, სრულიად უნებურად.

მე არ განვსჯი ამ მთარგმნელებს, მაგრამ მათ დასავლეთისთვის სირთულეები შექმნეს. მათი კითხვისას დასავლურ გონებას არ შეუძლია ზუსტად გაიგოს, სად იყო თარგმნილი არასწორად. მე შემიძლია დავინახო, სად არის შეცდომა. შემიძლია მივითითოთ, რომ, როცა თქვენ ხედავთ - თქვენ ხედავთ; როცა თქვენ იცით - თქვენ იცით; არ არის დარწმუნება - არ არის რწმენა. ეს სიტყვები უსინათლოთა სამყაროს ეკუთვნის. ჩვენ ხომ ბუდას სამყაროში შევდივართ!

ზაიკუ... უბრალოდ, პატარა მტკიცებულება, მაგრამ ის გაცილებით დიდ წმინდა ტექსტებზე ღირებულია:

„როცა მძინარე იღვიძებს,

ის არ არსებობს“.

თქვენ ყოველდღე იღვიძებთ - თქვენ გაქვთ ეს გამოცდილება. იმ მომენტში, როცა გაიღვიძეთ, სიზმრები ქრება. მაგრამ ეს არ არის სრული გამოღვიძება. როცა იღვიძებთ მედიტაციაში, არა მხოლოდ

ბედა: გულს სიწმინდეს

თქვენი სიზმრები ქრება, არამედ თავადაც ქრებით. თქვენი არყოფნა
ქმნის ბუდას ცარიელ გულს.

მანიშამ იკითხა:

„ჩვენო საყვარელო ოსტატო,

გუშინ უფრო ხშირად ვიხსენებდი

ჩემს სიცარიელეს

ვიდრე სხვა დღეებში.

ვიხსენებდი დალაქთან,

ვიხსენებდი პიკის საათში სასადილოში,

მარიამ - საბოლოო ტესტია.

მე გავიგე შენი, როცა ამბობდი,

რომ ძალისხმევა უნდა კვლავ და კვლავ,

ჩვენ ნელ-ნელა შევდივართ

თვითგამორკვევით ცნობიერში,

რომელიც ბოლოს და ბოლოს არ ითხოვს

აქტიურ შეხსენებას; ის თანდათან

ხდება ყველაფრის მუდმივი ფონი,

რასაც ჩვენ ვაკეთებთ.

ეს რადაცნაირად უნდა განსხვავდებოდეს

უბრალო აღზრდისგან კარგი თვისებებით,

მაგრამ რაშდენად განსხვავდება?“

მანიშა, ეს სრულიად სხვაა, თუ შევადარებთ კარგი თვისებებით აღზრდას. თქვენ არ აღზრდით რაიმეს, თქვენ, უბრალოდ, იხსენებთ. თქვენ იხსენებთ საკუთარ შეგრძნებებს. აღზრდის კარგი თვისებები თქვენ არ იცით, სინამდვილეში ის მართლა კარგია თუ ეს, უბრალოდ, სოციალურად მოსახერხებელია. თქვენ არ იცით, ვინ გადაწყვიტა, რომ ეს კარგია, რადგან ყოველ საზოგადოებაში, კულტურაში, ცივილიზაციაში სხვადასხვა რამ ითვლება კარგად ან ცუდად.

აღზრდის კარგი თვისებები არის აღზრდის რამეზე დამოკიდებულება - ამაშია განსხვავება. გთავაზობთ რა აღზრდას, გთხოვთ გაიხსენოთ თქვენი შეგრძნებები, რამდენადაც შესაძლებელია. მიეცით მათ უფრო მეტი საკვები.

მისცეთ საკვები თქვენს შეგრძნებებს იმას ჰგავს, ვაზის ბუჩქს რომ წყალი დაუსხათ. კარგი თვისება არ წარმოადგენს თქვენს შეგრძნებას.

თქვენ უნდა დააკვირდეთ „კარგ თვისებებს.“ ის სოციალურად მოსახერხებელია და ქმნის გარკვეულ პიროვნებას თქვენში. ის სხვებისგან მოდის - შშობლებისგან, მასწავლებლებისგან, მღვდლებისგან, სოციალური ლიდერებისგან.

ნუ შეგეშინდებათ იმის, რაც თქვენგან მოდის! ნებისმიერი აღზრდა, როგორი კარგიც უნდა გეჩვენებოდეთ, თვალთმაქცად გაქცევთ. მე მინდა, რომ თქვენ არ იყოთ თვალთმაქცები. მე მინდა, რომ თქვენ ნამდვილად იყოთ თავად თქვენ. ეს არ არის აღზრდა, ეს არის მოგონება თქვენი საკუთარი შინაგანი ბუნების.

ბუდა არ არის უცხოელი თქვენთვის, ის ზუსტად თქვენი ცნობიერის შუაში ზის. ჩვენ მუდმივად უნდა ვუყურებოდეთ შიგნით ისე, რომ ეს თითქმის ბუნებრივად ხდებოდეს, მიმდინარე ტალღად. თქვენ არაფრის კეთება არ გინდათ, ყველაფერი უკვე არის. ამიტომ ვამბობ, რომ ეს უბრალო რამეა. მაგრამ, სამწუხაროდ, რამდენადაც ის ყველაზე უბრალო და ნათელია, უგულებელყოფთ. არავენ წუხს იმაზე, ვინ ხართ თქვენ. ამაზე თქვენ თავად არ ნერვიულობთ...

ერთხელ დიდი დღესასწაული იყო და იქ მოლა ნასრედინი წავიდა. არც ერთ სასტუმროში ადგილი არ იყო. ერთ მენეჯერს შეეცოდა და უთხრა: „თუ თქვენ თანახმა ხართ ვინმესთან ერთად იცხოვროთ, მე ვეცდები დავარწმუნო ჯენტლმენი, რომელსაც უკავია ორსაწოლიანი ნომერი“.

ნასრედინს არ გაუპროტესტებია. მან თქვა: „ძალიან კარგი, თუ ის თანახმა იქნება.“

იმ ადამიანსაც აწყობდა: „არ არის პრობლემა. დალლილი ადამიანი იძულებულია სასტუმროდან სასტუმროში იაროს... არ არის პრობლემა. მეც დავიძინებ და ისიც“.

ნასრედინი შევიდა ოთახში და მიესალმა: „გამარჯობა!“ და შეძღებ კი, როგორც იყო, ჩექმებში, ჩალმაში, ხალათში, დაწვა საწოლში. კაცი ცოტა გაოცებული იყო. რა თქმა უნდა, ჩექმებში, ჩალმასა და ხალათში თქვენ ვერ შეძლებთ ძილს, არ შეგიძლიათ მოდუნდეთ. ამიტომ მოლა წრიალებდა და გვერდს იცვლიდა. ამის გამო მის მეზობელს ძილი არ შეეძლო. ბოლოს და ბოლოს უთხრა: „მომისმინე, მეგობარო, არასდროს მინახავს, ვინმეს ჩექმებით ეძინოს“.

მოლა ნასრედინმა უთხრა: „მეც არ მსმენია მსგავსი რამ, მაგრამ პრობლემა მაქვს: მიყვარს შიშველი ძილი, ისევე როგორც შენ გძინავს შიშველს...“

კაცმა უთხრა: „მაშინ რაშია საკმე?“

„პრობლემა ის არის, რომ საკუთარ თავს ვცნობ ჩემი ჩალმით, ჩემი ხალათით, ჩემი ჩექმებით. დილით რომ შიშველი ვიქნები, ვინ გადაწყვეტს ჩვენს ვინაობას?! თქვენ შიშველი ხართ, მე შიშველი ვარ. არც მე ვიცი, ვინ ვარ და არც შენ იცი...“

კაცმა უთხრა: „კი, პრობლემა მართლა ძალიან დიდია! მაგრამ რაღაც გზა უნდა მოვძებნოთ, რადგან მე უნდა დავიძინო“.

და მან მოძებნა პატარა სათამაშო ვილაც ბავშვის, რომელმაც მანამდე დატოვა, ვიდრე ისინი ოთახს დაიკავებდნენ. მან აიღო სათამაშო

და თქვა: „მოდით ასე გავაკეთოთ: ფეხზე შეგაბამ და გეცოდინება, რომ შენ ადამიანი ხარ სათამაშოთი.“ ნასრელინმა უთხრა: „გენიოსი ხარ! უკვე ვფიქრობდი, რომ ამ ღამით მოგვევლებოდი, დავიხრჩობოდი ამ ხალატსა და ჩექმებში“. ასე რომ, მან ყველაფერი გაიხადა და კაცმა ფეხზე სათამაშო მიაბა. ნასრელინმა მაშინვე ზვრინვა ამოუშვა.

მერე კაცს იღუპა მოუვიდა... „ვნახოთ რა იქნება“. მან შეხსნა სათამაშო, მიიბა ფეხზე და დაწვა დასაძინებლად. დილით კი პანიკა იყო! ნასრელინი ნომრიდან გამოვარდა. მთელი სასტუმრო შეიყარა.

მენეჯერმა ჰკითხა: „რაშია საქმე?“

მან უპასუხა: „პრობლემა ძალიან მეტაფიზიკურია. როცა მე ვიძინებდი, ვფიქრობდი, რომ ვარ ადამიანი სათამაშოთი. რა თქმა უნდა, მე არ ვარ ადამიანი სათამაშოთი, ის ჩემს მეზობელს აქვს. აი, რა პრობლემაა! თუ მე ნასრელინი არ ვარ, მაშინ ვინ ვარ? რა თქმა უნდა, მე არ ვარ ნასრელინი, რადგან მე მქონდა სათამაშო, ეს ჩემი სიმბოლო იყო“.

ნასრელინის მეზობელი გააღვიძეს და ჰკითხეს: „იცი, შენ ვინ ხარ?“ მან უპასუხა: „მე მხოლოდ ის ვიცი, რომ ვარ ადამიანი სათამაშოთი“.

ნასრელინმა უთხრა: „თავიდანვე გეუბნებოდი, რომ ეს პრობლემას წარმოშობს! ახლა მთელი ცხოვრება ისე ვიცხოვრებ, რომ არ მეცოდინება ვინ ვარ. კარგი, შენ ნასრელინი ხარ - მე ვინლა ვარ?!“

ჩვენ შეგვიძლია გავიცინოთ, მაგრამ ეს აჩვენებს იმას, თუ როგორ ვიცნობთ საკუთარ თავს. რაში მდგომარეობს თქვენი პიროვნება? უბრალოდ, გარკვეულ სახეში, რომელიც იცვლება. საბედნიეროდ, ის არ იცვლება ნახტომებით - მან არ უწყის უცაბედ გასხვივსებაზე, მან მხოლოდ იცის მუდმივი. ის აგრძელებს ცვლილებას, მაგრამ ძალიან ნელა, ამიტომ თქვენ ვერ გრძნობთ, რომ ეს სულ სხვა სახეა.

როცა თქვენ დასაძინებლად წვებით, ერთი სახე გაქვთ, როცა დილით დგებით - უკვე სხვა. მაგრამ რამდენადაც ცვლილებები ნელა მიდის, თქვენ მას ვერ ამჩნევთ. ყოველ შემთხვევაში ყველაფერი იცვლება:

ბუღ: გგასაცნობო

იზრდება თქვენი უღვაში, იზრდება თქვენი წვერი, თქვენი სახე ბერდება. თქვენში ყველაფერი მუდმივად მოძრაობს, მაგრამ ნელა, ამიტომ გეჩვენებათ, თითქოს გაყინულია. სხვაგვარად თქვენ არ გეჩვენებოდათ არანაირი ინდივიდუალობა. თუ ყველაფერი სწრაფად შეიცვლებოდა და თქვენ დასაძინებლად დილასაც დაეწებოდით, გაღვიძებული აღმოაჩენდით სხვა ვილაციის სახეს... თქვენ უყურებთ სარკეში: „ღმერთო ჩემო, ეს არასდროს ყოფილა ჩემი სახე!“ ანდა თქვენ იყავით მამაკაცი, ახლა კი ქალი ხართ...

ბუნებამ მოინდომა ასე, რომ ყველაფერი ძალიან ნელა იცვლება, მაგრამ ცვლილებები ხდება. აუცილებელია ეს გახსოვდეთ და თქვენ შეძლებთ ამ ცვლილებების შეგრძნებას, თუკი იცით, რომ თქვენ შიგნით რაღაც არ იცვლება. შეუცვლელისგან თქვენ დაინახავთ ცვლილებებს.

მოწმე ერთადერთი შეუცვლელი ელემენტია მთელს არსებობაში. როცა გახდით მოწმე, თქვენში წარმოიშვა უდიდესი ნათელი, ცოტა ცვლილებებიც კი შესაძრევია, ისინი აირეკლებიან. თქვენ არ ზრუნავთ არანაირ ცვლილებებზე, მაგრამ თქვენი სარკე აგრძელებს არეკვლას, როგორ ცდილობთ, როგორ მოძრაობთ სიცოცხლიდან სიკვდილისაკენ, სიკვდილიდან სხვა შესასვლელში. თქვენი სარკე თავისი ნათელით მოგცემთ ნებას გაიგოთ, რომ თქვენ მდინარე ხართ და არა წყლით სავსე ავზი, სადაც არაფერი მოძრაობს.

მანიშა, კარგი თვისებები უნდა აღიზარდოს; თქვენ თავი უნდა აიძულოთ, რომ ისინი შეასრულოთ. ეს, უბრალოდ, თხელი ლენტია. პაწაწინა ნაკაწრი. თქვენ დაივიწყებთ თქვენს კარგ თვისებებს და გარეთ გამოვა თქვენი ბუნებრივი პასუხი, რომელიც ბარბაროსული იქნება, რადგან არასდროს გამოსულხართ თქვენი ბარბაროსობიდან.

მედიტაცია ჩემთვის ერთადერთი ცივილიზაციაა, ერთადერთი კულტურა, ერთადერთი რელიგია. მას თქვენ მიჰყავხართ ყველაფრის მიღმა, ღრუბლებს ზევით. თქვენ შეგიძლიათ დაინახოთ ყველაფერი ჩიტის აფრენის სიმაღლიდან. თქვენ არ გჭირდებათ რაიმეს გამოვრება; ახლა თქვენ შეგიძლიათ იყოთ პირველწყარო, პასუხისმგებელი. ჩემთვის ერთადერთი კარგი არსებობაშია: უპასუხოთ გაცნობიერებულად, სპონტანურად გქონდეთ რეაქცია და არა ცივილიზაციის გავლით.

მსმენია ადამიანზე, რომელიც სიბრაზეში ისეთი თავშეუკავებელი იყო, რომ თავისი ვაჟი მოკლა, რომელმაც არ დაუჯერა. ამის გამო ცოლი ჭაში ჩახტა, რადგან ის შვილის დაცვას ცდილობდა. მთელი სოფელი შეიკრიბა, მას ძალიან რცხვენოდა, იმდენად, რომ თქვა: „მინდა სამყაროს განვერიდო. გადავწყვიტე წმინდანი გავხდე“. ამ დროს სოფელში იმყოფებოდა ჯაინის ბერი. ეს კაცი მივიდა ბერთან, რომელმაც უთხრა: „ეს ძალიან რთული გზაა“.

კაცმა უპასუხა: „არაფერია ჩემთვის რთული. გაიგე, მე მოკვალე საკუთარი შვილი, ჩემ გამო ჩემი ცოლი ჭაში ჩავარდა. ნუთუ ფიქრობ, რომ ჩემთვის რაიმე სირთულე დარჩა?!“

ჯაინის ბერმა უთხრა: „მოგიწევს შიშველმა იარო“.

კაცმა მაშინვე გაიხადა ტანსაცმელი; ბერიც კი გაოცებული და შოკირებული იყო. მაგრამ მან ვერ გაიგო, რომ ესეც მხოლოდ ბრაზი იყო. ამგვარად, ბერმა დალოცა და ის ცნობილი გახდა. მას მისცეს სახელი - შანტიდას, რაც ნიშნავს „სიმშვიდის მსახური“.

ოცი წლის შემდეგ... ის იყო ნიუ-დელიში. ერთი მისი მეგობარი იმავე სოფლიდან შემთხვევით მოხვდა ნიუ-დელიში და იფიქრა: „საინტერესოა ნახვა იმის, როგორ წავიდა წინ შანტიდასი“. წავიდა მის სანახავად. იქ იყო უზარმაზარი ბრბო თავყანისმცემლების. შანტიდასმა გამოიხედა... იცნო მეზობელი, მაგრამ არ შეიშინა. ადამიანს მის მდგომარეობაში არ შეუძლია იცნოს გლეხი, თუმცა ისინი მეგობრები იყვნენ. ის კაცი მაშინვე მიხვდა: „არაფერი შეცვლილა, რადგან მან მე შემომხედა, თითქოს ვერ მიცნო, მაგრამ სინამდვილეში მიცნო: მის სახეზე ამოვიკითხე“.

ამგვარად, კაცი უფრო ახლოს მივიდა და ჰკითხა: „მინდა უბრალო კითხვა დაგისვა. რა გქვია?“

ამან შანტიდასი ძლიერ გააღიზიანა. მან უთხრა: „შენ რა, არ კითხულობ გაზეთებს?! მთელი ქალაქი მიცნობს. ჩემი სახელია მუნი შანტიდასი“.

ჭეშ. ბეჩ. ს. ცანაჭა

კაცმა უთხრა: „ძალიან ცუდი მეხსიერება მაქვს. არ შეგიძლია გამიმეორო?“

ეს უკვე მეტისმეტი იყო. მან უპასუხა: „მე უკვე გითხარი! გიმეორებ, მაგრამ დაიმახსოვრე, თუ კიდეც ერთხელ მკითხავ... შენ ძალიან კარგად მიცნობ. ჩემი სახელია მუნი შანტიდასი“.

კაცმა თქვა: „კიდეც ერთხელ“.

შანტიდასმა აიღო თავისი ჯოხი და თქვა: „კიდეც ერთხელ და მოგკლავ!“

კაცმა თქვა: „რატომ უნდა იტვირთო ასეთი რთული საქმე! მე, უბრალოდ, მინდოდა გამერკვია, შეიცვალე თუ არა“.

ოცი წლის აღზრდა ყველა კეთილის მსურველის, მერე კი პატარა კონფლიქტი... და გამოჩნდა წინანდელი ადამიანი. მთელი თქვენი მორალი, მთელი თქვენი აღზრდა ხელოვნურია. მე კი მაინტერესებს არა თქვენი ხელოვნური აღზრდა, არამედ რევოლუცია, რადიკალური, რომელიც აღმოცენდება თქვენი მედიტაციიდან.

ვიდრე ჩვენ არ შევალთ მედიტაციაში... თქვენ წახვალთ შორეულ სივრცეში, თქვენ შიგნით. წადით მზიარული და მოცინარი. ვერ ვიტან სერიოზულობას - სერიოზულად ვამბობ! მინდა, რომ ჩემმა ბუდემა იცეკვონ, იმღერონ და იმზიარულონ. მინდა, რომ ჩემი ბუდა არ იყოს მარმარილოს ძეგლი, არამედ იყოს ცოცხალი, სუნთქავდეს, უყვარდეს...

პადი და სიმასი სხედან ლუდის ბარში „პუკლდ პრეზიდენტში“. პადი უყვება სიმასს თავის ამასწინდელ მოგზაურობაზე ამერიკაში.

„შენ იცნობ, - ამბობს პადი, - ამ ბიჭს, როლანდ რეიგანს, ამერიკის პრეზიდენტს?“

„კი, - პასუხობს სიმასი თავის ფხანით. - ეს ძველი თხაა თავისი მეგობარი შიმპანზით, მართალია?“

„კი, - ამბობს პადი. - მისი ოფისი კი ისეთ ადგილას მდებარეობს, რომელსაც ჰქვია თეთრი სახლი“.

„მართლა? - ამბობს სიმასი. - ეს ჰგავს ლუდის თეთრ სახლს?“

„შესაძლოა, - პასუხობს პადი, - მაგრამ მის ოფისში მაგიდაზე არის ღილაკი. საკმარისია მასზე დააჭირო და... ბუმ! მთელი დედამიწა პერში აიწევა!“

„მე ეს საერთოდ არ მომწონს, - ამბობს სიმასი და ლუდი კიდევ შეუკვეთა. - ჩემი ბაბუა უფრო ახალგაზრდაა, ვიდრე ეს როლანდ რეიგანი. ტელევიზორის ღილაკს რომ დააჭიროს, ჩვენ ბაბუასიმის უფლებასაც კი არ ვაძლევთ“.

პოლონელი პაპი აღმოაჩენს, რომ მისი კათოლიკური იმპერია ინგრევა. მან ვატიკანის ყველა მეცნიერს უბრძანა, რომ მოეძებნათ საშუალება ამ საშინელი კატასტროფის თავიდან ასაცილებლად.

ერთხელ კარდინალი კატზასი სწრაფად შევარდა პაპის რეზიდენციაში.

„ვიპოვე! ვიპოვე! - გამყინავად ყვირის კატზასი. - ერთ-ერთ ძველ მანუსკრიპტში ლაპარაკია იმაზე, რომ ღმერთმა დატოვა უკანასკნელი შეტყობინება პატარა პლანეტაზე, ქვეყნის დასალიერში, რომელსაც ჰქვია ისტერია“.

სასოწარკვეთილი პაპი ვატიკანის ბანკს აცარიელებს და აძლევს ფულს რუსებს, რომ მათ ააგონ კოსმოსური ხომალდი, რომელიც მას ისტერიაზე მიიყვანდა.

პაპის ერთ კვირიანი ვარჯიშის შემდეგ კარდინალი კატზასი და მფრინავი შიმპანზე წყდებიან დედამიწას და მიქრიან შორეულ პლანეტაზე.

ჩუპ. გულისწინა

რამდენიმე სინათლის წელიწადის შემდეგ ისინი ეშვებიან ისტორიაზე, პაწაწინა კოსმოპორტში, უდაბნოს შუაგულში. პოლონელი პაპი მთელი თავისი წევრებით იქაურ მტევრს ეხება. აბრაზე წერია: „ღმერთის უკანასკნელი შეტყობინება - ორმოცი მილი“.

მთელ სამოსში, თავის მწყემსის კვართში, წაწვეტებულ ქუდსა და კოსმოსურ კოსტიუმში პოლონელი პაპი მიბოდილებს უდაბნოში. კარდინალი კატზასი, ვიდრე ისინი მიდიან, აქნევს საცეცხლეებს.

ათი საათისა და ოცი მილის შემდეგ პოლონელი პაპი და კარდინალი კატზასი უკვე ოთხზე მიდიან და უწყლობით იხრჩობიან.

მეორე დილას ამ პოლონელების წყვილს ვხვდებით, რომლებიც თავს აიძულებენ ქვიშაში ილასლასონ.

იმავე ღამეს ისინი პატარა შემადლებულ მწვერვალს აღწევენ და შორს გორაკებს ხედავენ. იქ მოციმიცმე ნეონის შუქი ისე კიაფობს, რომ განათებულია მთელი გორაკი, ჩანს ღმერთის უკანასკნელი შეტყობინება სამყაროსადმი.

ის ამბობს: „ჩვენ ბოდის ვიხდით ნებისმიერი უხერხულობისათვის“.

შუალამისას ბნელ ხეივანში, ხუჩინ-კუიტის ლუდის ბარის უკან დახეტიალობს ნასვამი ადვოკატი გარი გიპოდჯერკი.

უეცრად მას უახლოვდება ჩამოძენძილი ტიპი, სახელად ფრედ-უროდი, რომელსაც აცვია შავი პალტო, დიდი შლაპა და შავი სათვალე.

„ეი, - ამბობს ფრედ-უროდი, - შენ ადვოკატი ხარ?“

„დიახ, - დობლებს ყრის გარი და პალსტუხს ისწორებს, - ადვოკატი ვარ“.

„შენ სისხლის სამართლის საქმეს აწარმოებ?“ - ეკითხება ფრედ-უროდი.

„დიახ“, - ამბობს გარი და ცოტა ბორძიკობს.

„შენ ქურდსაც შეგიძლია დაეხმარო?“ - ეკითხება ფრედ-უროდი.

გარი იჭმუნება, იწესრიგებს თავის პალტს და ამბობს: „რა თქმა უნდა, სერ“.

„კარგი! - ამბობს ფრედ-უროდი და იღებს პისტოლეტს, - მაშინ დაეხმარები... მომეცი შენი საფულე!“

უცნობია...

იყავით უტყვნი.

დახუჭეთ თვალები.

შეიგრძენით, რომ თქვენი სხეული სრულად გაიყინა.

იყურეთ შიგნით ისე ღრმად, როგორც შეძლებთ.

სულ ბოლოში იპოვეთ პირველწყარო თქვენი ცხოვრების.

ეს პირველწყარო დაკავშირებულია სამყაროს ცხოვრებასთან.

გამოსცადოთ ეს - ნიშნავს იყოთ ბუდა, გამოსცადოთ

სამყაროს საბოლოო სიცარიელე, მაგრამ ამავედროულად მისი

სრული სისავეს ბედნიერებით,

დალოცვით, მადლობით,

არსებობის ღრმა ღოცვით, მადლიერებით...

შეხედეთ ისე ახლოდან, როგორც შეძლებთ,

თქვენი ცხოვრების პირველწყაროს,

თქვენს ცნობიერების ცენტრს.

ბუდა: გჯერა იმედი?

რადგან მოგვიანებით მოგიწევთ მისი გახსენება,
როცა თქვენ იქნებით ცხოვრების პერიფერიებში...
დაკავდით ყველაფრით,
მაგრამ წამითაც არ გაწყვიტოთ კავშირი
თქვენს სანუკვარ ცხოვრების პირველწყაროსთან.
გააგრძელეთ ყველაფრის კეთება, მაგრამ როგორც ბუდამ.
უბრალოდ, იმის ცოდნა, რომ „მე ვარ ბუდა“,
შეცვლის მთელს თქვენს ცხოვრების წესს.
ეს რომ უფრო ნათლად გააკეთოთ, უცნობია...
მოდუნდით.
უბრალოდ, დააკვირდით სხეულს, გონებას.
ეს თქვენ არ ხართ, თქვენ დამკვირვებელი ხართ.
დამკვირვებელი კი ბუდას სხვა სახელია.
ეს ბედნიერი საღამოა... ათი ათასი ადამიანი
ჩაიძირა ცნობიერების დაკვირვების ოკეანეში.
ათი ათასი ბუდა - არასდროს ყოფილა ასეთი შეკრება.
მაგრამ იყავით ძალიან ყურადღებით და ფრთხილად,
რომ არ დაკარგოთ დამკვირვებლის მდგომარეობა.
როცა თქვენ დაბრუნდებით ცენტრიდან პერიფერიაში.
უცნობია...

დაბრუნდით, მაგრამ დაბრუნდით მთლიანი შეგრძნებებით,
საესე სიხარულით, მშვიდობით და სიჩუმით,
მოწყალენი და მაღლიერნი.

დაჯექით რამდენიმე წუთი როგორ ბუდა.

ახლა ეს იქნება თქვენი საბოლოო პოზა.

ნელა, ნელა თქვენ იცხოვრებთ

თქვენს ბუდას ბუნებაში.

და თუ ჩვენ შეძლებთ შევქმნათ ათი ათასი ბუდა,

საკმარისია, რომ კაცობრიობა გადავარჩინოთ.

ათი ათასი ბუდა მიაღწევს მსოფლიოს ყველა კუთხემდე,

გაავრცელებენ სიყვარულს, თანაგრძნობას, გაცნობიერებას.

მე არ ვფიქრობ, რომ თუკი მსოფლიოში იქნება ასე ბევრი ბუდა,

დამნაშავე პოლიტიკოსები შეძლებენ მის დამსხვრევას.

ეს უდიდესი პასუხისმგებლობისკრიტიკული მომენტი

და უდიდესი გამოწვევაა.

ეს მხოლოდ თქვენი ბუდად გადაქცევის საკითხი არ არის,

ეს მთელი პლანეტის გადარჩენის საკითხია,

მთელი მისი სილამაზითა და ღიღებულებით.

ადრე ადამიანი ბუდახდებოდა საკუთარი თავისთვის!

ახლა ღროება შეიცვალა.

თქვენ მოგიწევთ იყოთ ბუდა არა მხოლოდ თქვენთვის,

ბუღ. ბუღ. სიტყვა

არამედ მთელი სამყაროს გადარჩენისათვის ატომური იარაღისა და მისი მფლობელებისაგან.

ჩვენ მოგვიწევს შევქმნათ უდიადესი ცნობიერება დედამიწაზე. ეს ჩვენი ერთადერთი ღაცვაა დამანგრეველი მეცნიერების და დამნაშავე პოლიტიკოსების წინააღმდეგ.

გახსოვდეთ: თქვენი პასუხისმგებლობა უდიდესია, მაგრამ ის უნდა იყოს სიხარულითა და არა მოვალეობით.

ის უნდა იყოს თქვენი სიყვარული, თქვენი მონაწილეობა ბედნიერებაში, ცხოვრების შეგრძნებაში, თქვენი სიმღერა, თქვენი ცეკვა, თქვენი სიხარული.

მე არ გთხოვთ იყოთ მისიონერები,

მე მინდა, რომ თქვენ მესია იყოთ.

მისიონერებს მხოლოდ გარკვეული ცოდნა გადააქვთ,

მე მინდა, რომ იყოთ მესიაიმ აზრით,

რომ გაავრცელებთ თქვენს საკუთარ გამოცდილებას.

გამოასხივებთ საკუთარ ბუდას.

ცნობიერის ცეცხლი უნდა იყოს ანთებული დედამიწაზე.

ის ერთადერთი იმედია კაცობრიობის,

ერთადერთი იმედი შევინარჩუნოთ ეს პაწაწინა პლანეტა

ასეთი ცოცხალი, ასეთი მშვენიერი, ასეთი საყვარელი.

პირველად მოითხოვენ თქვენგან იყოთ ბუდა ან მხოლოდ

თქვენთვის, არამედ შექმნათ ატმოსფერო, რომელშიც
მესამე მსოფლიო ომი ვერ დაიწყება.

- „ო' კეი“ მანიშა?
- დიახ, საყვარელო ოსტატო.
- შეგვიძლია ჩვენ ათი ათასი ბუდა ვიზიტივით?
- დიახ, საყვარელო ოსტატო.

თავი 4. ანატის კარში შესვლა

11 სექტემბერი. 1988 წელი

ჩვენო საყვარელო ოსტატო,
ერთმა ბერმა ჰკითხა რინზაის:
„რა არის გულის პოზიცია,
რომელიც არ იცვლება გაელვებიდან გაელვებამდე?“
ოსტატმა თქვა:
„იმ მომენტიდან ამ ჟამამდე, როცა შენ გადაწყვიტე
დაგესვა კითხვა,
უკვე განსხვავებაა, შენი
განუყოფელი ბუნება და შენი მოქმედება
გაყოფილი ხდება...
არ მოტყუებდე... სამყაროს შიგნიდან და გარეთაც
არაფერია, რომელსაც ეჭნებოდა
საკუთარი ბუნება, არაფერია,
რაც დაბადებდა საკუთარს.
ეს მხოლოდ ცარიელი სახელია

და ამ სახელების ასოებიც კი ცარიელია.

თუ შეეცდები მათ მიღებას რეალურად,

დიდ შეცდომას დაუშვებ.

თუმცა ისინი არსებობს,

დამოკიდებულნი არიან ბევრ რამეზე და,

როგორც ტანსაცმელი,

შეგიძლია ჩაიცვა და გაიხადო.

არის ტანსაცმელი ბოდხის, ნირვანის, განთავისუფლების,

ტრიკაის, ობიექტური სიბრძნის,

ბოდხისატვის და ბუდის.

რას ეძებ ამ განზომილებებსა და დამოკიდებულებებში?

გადაადგილების სამი საშუალება და სწავლების

თორმეტი დანაყოფი -

ეს სიძველეა, რომლის დახმარებითაც

ვერ იშორებ არეულობას.

ბუდაილუზორული ფანტომია,

პატრიარქები, უბრალოდ,

ძველი ბერები. თქვენ რა,

დედისგან არ დაიბადეთ?!

თუ თქვენ ეძებთ ბუდას,

ბუდას დემონის ტყვე გახდებით;

ბედა: გჯოს წიწნაიკო

თუ ეძებთ პატრიარქს,

თქვენ პატრიარქის დემონებით განისაზღვრებით.

რასაც უნდა ეძებდეთ, ყველაფერი ტანჯვად იქცევა.

უმჯობესია, არაფერი გქონდეთ, რისი მოძებნაც ღირს“.

მანიშა, ღრუბელიც და წვიმაც, ბამბუკის ღუმელიც და ათი ათასი ადამიანი, რომლებიც წყნარად სხედან, იშვიათი მოვლენაა. ასეთითავეყრილობები სამყაროდან გაქრა. ისინი იყო, როცა დასეირნობდა ბუდა, როცა რინზაი იყო ცოცხალი... თქვენ წარმოადგენთ დავიწყებულ წარსულს და ეს არ არის წარსული ბრბო, არამედ მხოლოდ გაღვიძებული წარსულია.

რინზაის მტკიცებულებებს უდიდესი მნიშვნელობა აქვთ, სანამ მათზე რაიმეს ვიტყვოდე, შესავლის მაგიერ...

ადამიანი შეიძლება გაიყოს კონცენტრირებულ წრეებად. პირველი წრე სხეულია. მის შიგნით სხვა წრე გონებაა. შიგნით კიდევ მესამე წრეა - გული. მესამე წრის შიგნით კი ცენტრია - ეს საკუთარი პიროვნებაა. ბუდა ამ საზღვრებიდან გამოვიდა.

ათეისტები განიხილავენ მხოლოდ პირველ წრეს, ისინი უარყოფენ სხვა წრეებს, როგორც წარმოსახვითს. გონება - ესეც სხეულის ფუნქციაა. თეისტებს სწამთ ოთხივე წრე: სხეული, გონება, გული და ინდივიდუალობა. ისინი დარწმუნებულნი არიან, რომ პირველი სამი წრე არ არის საჭირო, ანდა ილუზორულია, მათ ვერ წარმოუდგენიათ ჭეშმარიტი ფასეულობები. თქვენი ჭეშმარიტი რეალობამეოთხე წრის ცენტრშია.

ბუდა ახალ გზას აგებს. ის მიდის მეოთხე წრის მიღმა; ის მიდის ინდივიდუალობის მიღმა. საკუთარი პიროვნების არქონა, ანატა, აი, თქვენი ჭეშმარიტი არსებობა. როცა თქვენ არ ხართ, თქვენ ხართ. რა თქმა უნდა, იმ ფორმაში არა, რომელშიც საკუთარ თავს იცნობდით. თქვენ გავრცელებული ხართ მთელ კოსმოსში. ეს რაღაც განსაკუთრებულია, ის, რისთვისაც ბუდა იბრძოდა ორმოცდაორი წელი,

იმით, რომ ყოველი რელიგია ჩერდება საკუთარ ინდივიდუალობაზე, ატმეზე. ბუდა სრულიად მარტოა, როცა ამბობს, თუარ გამოხვალთ საკუთარი თავის მიღმა, თქვენ არ შეგიძლიათ იყოთ წვიმა და არ შეგიძლიათ იყოთ ბამბუკი, არ შეგიძლიათ იყოთ ვარდი... რა საჭიროა ტყვედ დარჩე ვიწრო წრეში? რატომ არ უნდა გახდე ერთი მთლიანი? ბუდას მიხედვით, იყო მთლიანი ერთადერთი წმინდაა რამაა.

რინზაი ფორმულირებას უკეთებს თავის მტკიცებულებას ზუსტად ამ კონტექსტში და ძალიან სრულყოფილად..

ერთმა ბერმა კითხა რინზაის:

„რა არის გულის პოზიცია,

რომელიც არ იცვლება

გაელვებიდან გაელვებამდე?“

ეს მუდმივი პრობლემაა. ოსტატს საუბრისას, რა თქმა უნდა, უწევს სიტყვების, ენის, კონცეფციის გამოყენება, მაგრამ ეს ის არ არის, რაც მას უნდა, რომ თქვას. ეს სრული უსუსურობაა, სრულიად ღარიბი ენა... ამას ვერაფერს უზამ. ჩვენ იძულებულნი ვართ, გამოვიყენოთ ენა ყოველდღიურ ცხოვრებაში, თანაცისეთ სამყაროში, სადაც არ არსებობს არც სხეული, არც გონება, არც საკუთარი პიროვნება და არის მხოლოდ სიჩუმე. როგორ გამოვხატოთ ის? უნდა იყოს გამოყენებული რაღაც სიტყვები, რაიმე ენა შეტყობინების გადასაცემად და მაშინვე წარმოიშობა პრობლემა - მოწაფეები ერევიან სიტყვებს. მოწაფეებს უნდა გაუმეორო კიდევ და კიდევ, რომ სიტყვა არ არის შეტყობინება. სიტყვა საშუალებაა უხილავი შეტყობინების ტრანსპორტირებისათვის. მას არ შეიცავს სიტყვა, ის სიტყვის გარშემოა. ნუ ებლაუჭებით სიტყვებს, უბრალოდ, გაიგეთ მინიშნება.

მაგრამ ეს ძალიან ძნელია. ჩვენ მივეჩვიეთ გავიგოთ ენა, სიტყვების მეშვეობით. მაგრამ, როცა თქვენ მოხედით ბუდასთან, ახლებურად უნდა გაიგოთ ენა. თქვენ სიტყვებს შორის პაუზა უნდა გაიგოთ. ბუდა აქ არის. მას სიტყვებით გონების დახმარება სჭირდება, მაგრამ სიტყვებს

შორის არის პაუზები, რითაც მის სიცარიელეს აჩვენებს, სიცარიელეს მის მიღმა.

უდიადეს სუფისტ ოსტატს ჰქონდა წმინდა წიგნი... ყველა ფიქრობდა, რომ ალბათ მასში აღწერილი იყო იდეალური რამ, რადგან მისი წაკითხვის ნებას არავის რთავდა, მასში ჩახედვის უფლებასაც კი არ აძლევდა. ის წიგნს ბალიშის ქვეშ ინახავდა. როცა გარშემო არავინ იყო, იღებდა მას, გადაშლიდა, ისე ჩანდა, რომ კითხულობდა. ეს უფრო და უფრო იდეალური იყო, რადგან ის თანდათან ცნობილი გახდა. შესაძლოა, ის რაიმე საიდუმლოს ინახავდა, რომელიც შეიძლება გაემხილა რჩეულთა პატარა ჯგუფისთვის. მას ხშირად ეკითხებოდნენ: „რატომ არ ლაპარაკობ ამ წიგნზე?“

ის პასუხობდა: „მე არ შემიძლია მასზე ლაპარაკი. როცა მე წავალ, თქვენ შეძლებთ ის წაკითხვით, მაგრამ, ვიდრე მე აქ ვარ, არა, რადგან არ შემიძლია ავხსნა, რა წერია მასში. როცა წავალ, ჩემი საქმე აღარ იქნება, თქვენ მას წაკითხავთ თუ არა, გაიგებთ თუ არა... ეს უკვე თქვენი პრობლემაა.“ ეს ფაქტი თანდათან იდეალური ხდებოდა. ადამიანები ცდილობდნენ, ნებისმიერი გზით თუნდაც შეეხებოდნენ წიგნისათვის. როცა ყველა მიდიოდა, ვინმეს შეეძლო დამალულიყო სახურავზე და გადაეწია ფილა, მაგრამ როგორც კი მას სწევდნენ, ოსტატი წიგნს ხურავდა.

იმ მომენტში, როცა ის გარდაიცვალა, ადამიანებს წიგნი უფრო აინტერესებდათ, ვიდრე მისი სიკვდილი. მაშინვე მიცვივდნენ წიგნს და შოკში დარჩნენ დანახულისგან: წიგნში არაფერი იყო! ის ცარიელი იყო. მათ ყველა გვერდი დაათვალიერეს... სადმე, შესაძლოა, რაიმე შეტყობინება იყო დატოვებული. ხელახლა ათვალიერებდნენ გვერდებს, იქნებ გამორჩათ გვერდი, სადაც შეტყობინებაა, მაგრამ წიგნში არაფერი იყო...

ათასობით წლის განმავლობაში წიგნი ოსტატიდან მის მემკვიდრეს, მოწაფეს, გადაეცემოდა. ეს იყო ძალიან არსებითი, რაც ნიშნავდა: „ნუ მიაქცევ ყურადღებას სიტყვებს, იკითხე სიცარიელე.“

ეს ბერი კითხულობდა:

„რა არის გულის პოზიცია,

რომელიც არ იცვლება

გაელვებიდან გაელვებამდე?“

ეს ნებისმიერ შემთხვევაში არ შეიძლება იყოს მისი საკუთარი გამოცდილება, რადგან ადამიანმა იცის, არ დასვას ასეთი კითხვა. როცა გული ცარიელია, მას არ აქვს არანაირი პოზიცია, მაგრამ როგორ შეიძლება იყოს ის ცარიელი? როცა გული ცარიელია, ეს კითხვა არ იბადება:

„რა არის გულის პოზიცია, რომელიც

არ იცვლება გაელვებიდან გაელვებამდე?“

ოსტატმა თქვა: „იმ მომენტიდან ამ ჟამამდე, როცა შენ გადაწყვიტე

დაგესვა კითხვა, უკვე განსხვავებაა...“

მას უნდოდა, მოწაფეს გაეცნობიერებინა, როცა ამ კითხვას სვამდა, ის განსხვავებას ქმნიდა. როგორც კი კითხვა თქვენში წარმოიშობა, თქვენი გული უკვე ცარიელი არ არის. დაის, ვინც პასუხს გაძლევთ, კვლავ ავსებს თქვენს გულს პოზიციებით, პასუხებით, კითხვებით... ის კარგავს თავის სიცარიელეს, მისი სიცარიელე კიმისი სილაძაზეა, მისი სისუფთავეა, მისი დიდებულებაა.

სხვას არავის გაუგია სიცარიელის მშვენიერება, არავის ყოფნად მშვენიერება, ყოფიერების მშვენიერება, უბრალოდ, არაფრისადმი, სუფთა სიჩუმის, სადაც არაფერი მოძრაობს. გაუტამა ბუდა ჰიმალაის უდიადეს მწვერვალზე დგას. ბევრი მისტიკოსი იყო, მაგრამ გაუტამა ბუდას სიმაღლე სისუფთავეა, მისი ნათელი კი-შეუღარებელი.

რინზაი და სხვები, უბრალოდ, იმავე გამოცდილებას გადმოსცემენ. რა თქმა უნდა, ისე ნათლად ვერა, როგორც თავად გაუტამა ბუდა.

ბედა: გუგა (სიწმინდე)

მაგრამ ყოველი მათგანი მთელი ძალით ისწრაფვის, დააკმაყოფილოს კითხვის დამსმელი მოწაფე.

ოსტატმა თქვა:

„იმ მომენტიდან ამ ჟამამდე,

როცა შენ გადაწყვიტე

დაგესვა კითხვა,

უკვე განსხვავებაა“.

თქვენ უკვე ის აღარ ხართ. ცარიელი გული არ კითხულობს რაიმეს, ყველაფერი თავად მიდის მასთან.

უბრალოდ, შეხედე წვიმას... ჩვენ არ დაგვიწვია არანაირი ქალი სამგლოვიარო ცეცხლზე; არ დაგვიწვია არანაირი შანკარაჩარია. ჩვენ არ მივდედით ამ სულელურ იდეებს, მაგრამ მთვარემ არ იცოდა ისეთი წვიმები, როგორიც ამ წელს. მაშ, რაშია საქმე? როცა ათი ათასი ადამიანი სიჩუმეში ზის, ღრუბლები თავისთავად მოძრაობენ. უბრალოდ, ჩუმად ისხედით... და ყველაფერი მაშინვე თქვენთან მოვა, თანაც ისეთი სიუხვით! ბუნება მზადაა, დააბერტყოს საგანძური ცარიელ გულს. მაგრამ იმის მაგივრად, რომ კითხვა დასვათ, გახდით ცარიელი გული და თქვენ საოცრებებს დაინახავთ, რომელიც თქვენ გარშემო ზდება, თქვენ ეს არაფრად გიღირთ. ეს ბუნების ნაზი საჩუქარია ადამიანისადმი, რომელსაც ცარიელი გული აქვს. ის იმსახურებს ამ საჩუქარს, თუმცა არ ითხოვს. მიზანი მიღწეულია, თუმცა მას არ მოუთხოვია. მისი ასრულება, სავსეობა განსაკუთრებული მოვლენაა. ის არ არის სავსე რომელიმე რეალური სიმდიდრით, ღიდებით, პატივისცემით ანდა ძალით. ის სავსეა ღრმა შინაგანი ცეკვით, უმიზეზო სიცილით, სიხარულით, როგორც პატარა ბავშვი. უბრალოდ, ყოფიერება თავისთავად საჩუქარია, ღვთაებრიობა ახვევია გარს, სიჩუმის და სიჩუმის უდიდესი ღრუბელი.

და ეს იმათთვისაა, ვინც ცენტრშია. ბუდას სურს, რომ გამოხვიდეთ ცენტრიდან.

პალიში საკუთარ არსს ეძახიან ატას, მის არქონას ეძახიან ანატას. ბუდაისტორიაში პირველი ადამიანია, რომელმაც გამოიყენა ანატას გაგება; თქვენი რეალობა საკუთრების არქონაა, თქვენ არაფერი გაქვთ საკუთარი. თქვენ ხართ როგორც ხახვი: შეგიძლიათ მოხსნათ ფურცლიდან ფურცლამდე და ფიქრობდეთ, რომ ამ გარსში რაიმეს აღმოაჩენთ. მაგრამ იქ სხვა ფურცელი გხვდებათ, რომელიც უნდა მოხსნათ. თქვენ აგრძელებთ გასუფთავებას და ბოლოს თქვენ ხელში არაფერი გრჩებათ. სწორედ ეს არაფერია ანატა.

თქვენ არ ხართ არც სხეული, არც გონება, არც გული, საკუთარი თავიც კი არ ხართ. თქვენ სუფთა ცნობიერი ხართ ყველა უჯრედის მიღმა. მაგრამ არ დასვით კითხვა. მალე იგრძნობთ ამას, იმიტომ რომ ამას ვერ გადმოსცემ ვერც კითხვებით და ვერც პასუხებით. ამის არ გჯერა, ამით ცხოვრობ.

რინზაი ამბობს:

„იმ მომენტიდან ამ ჟამამდე,

როცა შენ გადაწყვიტე

დაგესვა კითხვა,

უკვე განსზავებაა, შენი

განუყოფელი ბუნება და შენი მოქმედება

გაყოფილი ხდება...

არ მოტყუვდე... სამყაროს შიგნითაც და გარეთაც

არაფერია, რომელსაც ექნებოდა

საკუთარი ბუნება, არაფერია,

რაც დაბადებდა საკუთარს.”

ის ძალიან ნათელია. არც ერთ საგანს არ აქვს საკუთარი ბუნება, იმიტომ რომ, თუ საგნებს საკუთარი ბუნება ექნებოდა, ევრასდროს შეძლებდნენ გათქვეფილიყვნენ ყველაფერში. ისინი მუდამ დარჩებოდნენ განყენებულ კუნძულებად, დატყვევებული საკუთარ სხეულ-გონებაში. რინზაი მართლა მამაცი ადამიანია, როცა ამბობს:

„სამყაროს შიგნითაც და გარეთაც

არაფერია, რომელსაც ექნებოდა

საკუთარი ბუნება, არაფერია,

რაც დაბადებდა საკუთარს.

ეს მხოლოდ ცარიელი სახელია

და ამ სახელების ასოებიც კი ცარიელია.

თუ შეეცდები მათ მიღებას რეალურად,

დიდ შეცდომას დაუშვებ.

თუმცა ისინი არსებობს,

დამოკიდებულნი არიან ბევრ რამეზე და,

როგორც ტანსაცმელი,

შეგიძლია ჩაიცვა და გაიხადო“.

თქვენ იყავი ბევრ სხეულში, ბევრ ბიოლოგიურ სახეობაში. ბევრჯერ გამოიცვალეთ ტანსაცმელი, საცხოვრებელი, მისამართი და სახელი. ასობით წლის განმავლობაში სანიასის მიღებისას გაძლევდნენ ახალ სახელს. ეს მოჩვენებითია: თქვენ შეგნებულად იცვლიდით სახელს, იცოდეთ, რომ ეს, უბრალოდ, ფიქციაა. ძველისახელი ძალიან გიმონებთ; ახალი სახელი არც თუ ისე განპიროვნებულია. ეს სიმბოლოა იმის, რომ თქვენში ყველაფერი უწყვეტია, მუდმივად იცვლება. თქვენი პიროვნებაც კი არ რჩება იგივე, ის იცვლება. მაშ, რა რჩება?

რინზაი თავის სიტყვებში პირდაპირ მიზნისკენ მიდის. ის ამბობს: „არის ბოდხის ტანსაცმელი;“ გასზივოსნებაც კი ტანსაცმელია, არ გაიგივდეთ მასთან. არის ბოდხი, ნირვანა, გათავისუფლება, ტრიკაი - სამი სხეული, რომელზეც ჩვენ ვლაპარაკობთ. მაგრამ ყველაფერი ცვალებადი გარსია, არც ერთი მათგანი არ შეიძლება იყოს მუდმივი სახლი „ობიექტური სიბრძნები ბოდხისა და ბუდასათვის.“ მაშინაც კი, როცა ფიქრობთ, რომ თქვენ ბუდა ხართ, არ გაიგივდეთ მასთან, ეს წარმატებაა. ეს, უბრალოდ, ხილია სიცარიელისაკენ. რა თქმა უნდა, ყველაზე სრულყოფილი ხილი, მაგრამ მხოლოდ და მხოლოდ ხილი.

„რას ეძებ ამ ცვლილებებსა და დამოკიდებულებებში?“ იქ, სადაც ყველაფერი იცვლება, შენ რას ეძებ? მაძიებელიც კი იცვლება, ვიდრე ის ეძებს. შეწყვიტეთ ძიება, შეწყვიტეთ კვლევა, უბრალოდ, იყავით და თქვენ გაოცდებით: უკანასკნელი გაჩერება საკუთარი არსია. ეს რაღაც ისეთი უცნაურ გრძნობასავითაა - მე ვარ, მე ვარსებობ. მაგრამ ეს უკანასკნელი გაჩერებაა, ეს ჯერ კიდევ არ არის სახლი. კიდევ ერთი ნაბიჯი საკუთარი არსებობიდან არარსებობამდე. უბრალოდ, გაქრით ყოველგვარი პირობის გარეშე, როგორც სუნამოს სუნი ქრება ჰაერში. გაუტამა ბუდას ღვაწლი ჭეშმარიტად ღიძია, რომელიც ოდესმე ვინმეს გაუღია კაცობრიობისათვის.

„რას ეძებ ამ განზომილებებსა და დამოკიდებულებებში?“

გადაადგილების სამი საშუალება და სწავლების

თორმეტი დანაყოფი -

ეს სიძველეა, რომლის დახმარებითაც

ვერ იშორებ არეულობას.

ბუდა ილუზორული ფანტომია“.

სხვა რელიგიის მიმდევრები შეწუხდებოდნენ. არც ერთი ქრისტიანი არ გეტყვით, რომ იესო ქრისტე ფანტომია; არც ერთი ინდუსი არ გეტყვით, რომ კრიშნა ფანტომია. ასეთი სიმამაცით ცნობილნი მხოლოდ ძენის ოსტატები არიან. ეს არ ნიშნავს იმას, რომ მათ არ უყვართ

ბუდა - უყვართ, თაყვანს სცემენ მას, მაგრამ ჭეშმარიტება ჭეშმარიტებაა. ბუდა თქვენს კონცეფციებში ილუზორული ფანტომია. თქვენ უნდა გამოხვიდეთ მათ მიღმა. თქვენ, უბრალოდ, უნდა გახდეთ არავინ.

„პატრიარქები ძველი ბერები არიან.

თქვენ რა, დედისგან არ დაიბადეთ?!“

თუ თქვენ დაიბადეთ დედისგან, ადრე თუ გვიან განწირული ხართ, რომ მოკვდეთ. ყოველი დაბადება აშკარად იმას ნიშნავს, რომ მოკვდებით. ყველაფერი ისე ილუზორულია... და რაღას ეძებთ?

ეს სრულიად ახალი მიდგომაა, ძველ რელიგიებთან შედარებით. მათი მიმდევრები გიბრძანებენ, რომ გამოიკვლიოთ და ეძებოთ, მაგრამ რინზაი ამბობს: „შეწყვიტეთ ყველა ძიება, კვლევა და, უბრალოდ, იყავით.“ შეხედეთ ღრმად და თქვენი არსება - და თქვენი არსებაც კი - დაიწყებს ღვთაებას, როგორც ივნისში ყინული. თქვენგან კვალიც კი არ დარჩება. თქვენ გალღვებით ყოფიერების არსებობაში. თავიდან ის საშიშად მოგეჩვენებათ; ამიტომაც ბენმა ვერ შეძლო მსოფლიო მოვლენა გამხდარიყო. თუ თქვენ ადამიანს ეტყვი: „მე შემოძლია გასწავლო, როგორ იყო ღარიბი,“ ის გეტყვით: „მომშორდი! მე უკვე ღარიბი ვარ!“ მაგრამ თუ ვინმე გეტყვით: „მე შემოძლია გასწავლო, როგორ გახლე მდიდარი,“ მაშინ, რა თქმა უნდა, ამ ადამიანს პატივისცემით მოეპყრობა და გაითვალისწინებს მის მოსაზრებებს. მსოფლიოში ათასობით წიგნია, რომლებიც ადამიანს ეუბნება, როგორ მიაღწიოს წარმატებას, როგორ იყოს მდიდარი. არ მინახავს არც ერთი წიგნი, რომელიც ამბობს, როგორ უნდა იყო ღარიბი, როგორ უნდა განიცადო მარცხი.

ბუდაკი გვასწავლის, როგორ ვიყოთ არაფერი! ადამიანები მას ეკითხებოდნენ: „ესრა სწავლებაა?! ყოველ შემთხვევაში, ახლა ჩვენ ვართ. შესაძლოა, ბევრი ტანჯვა გვაქვს, წუხილი, მაგრამ ყოველ შემთხვევაში ჩვენ ვართ. გვასწავლე, როგორ მოვიშოროთ წუხილი, როგორ ავიცილოთ ტანჯვა... ამის მაგივრად შენ გვასწავლი, უბრალოდ, გაქრობას“.

მაგრამ ბუდამ უკეთესად იცის. მან იცის, როცა თქვენ ხართ, იტანჯებით, შფოთავთ. მთელი კოსმოსიდან გამოყოფა თქვენი ტანჯვის წყაროა. მათ შეუძლიათ სხვადასხვა ფორმა მიიღოს, მაგრამ ჭეშმარიტი მიზეზი, რეალობა იმაში მდგომარეობს, რომ თქვენ გამოყოფილი ხართ უსაზღვრო არსებობისაგან.

და ბუდა ამბობდა: „მე მინდოდა ისე გამეკეთებინა, რომ თქვენ აღარ განგეცადათ წუხილი, ტანჯვა. უბრალოდ, იყავით არაფერი, მაშინ როგორღა განიცდით წუხილს?!“ რა იწუხებთ?!“ მან მოძებნა ერთ-ერთი უღიადესი ჭეშმარიტება, რომელიც ოდესმე მოძებნილა: თქვენ და თქვენი ტანჯვაორი სხვადასხვა რამ არ არის. თქვენ ხართ ტანჯვა, თქვენ ხართ პრობლემა. თქვენი გონება ამბობს, რომ ეს ასე არ არის: „შესაძლებელია პირობების შეცვლა, რომ გადაიღახოს რაიმე უბედურება“. ეს მართალია... უბედურებას გადალახავთ, მაგრამ ის სხვა უბედურებით შეიცვლება. თქვენ შეგიძლიათ შეცვალოთ პირობები - ამას ყველა აკეთებს - და გადახვიდეთ ერთი უბედურებიდან მეორეზე. მაგრამ ვერასდროს მიხვდებით, რომ ნამდვილი ტანჯვა იმისგან შედგება, რომ თქვენ ხართ. თქვენ გამოყოფილი ხართ არსებობისგან.

ბუდა მკაცრია, მაგრამ სრულიად მართალია: მანამდე, ვიდრე საკუთარ თავს არ შეერწყმებით სრულად, თქვენ იგრძნობთ წუხილს. თავად გამოყოფა არის თქვენი უბედურების მიზეზი.

„თუ თქვენ ეძებთ ბუდას, ბუდას დემონის ტყვე გახდებით...“ ეს ძენის ოსტატები ფლობენ მამაცობას, ისეთს, რომელიც სრულიად უცნობია სხვა რელიგიებისთვის.

„თუ თქვენ ეძებთ ბუდას,

ბუდას დემონის ტყვე გახდებით;

თუ თქვენ ეძებთ პატრიარქს,

პატრიარქის დემონებით განისაზღვრებით.

რასაც უნდა ეძებდეთ, ყველაფერი ტანჯვად იქცევა“.

მოკლედ რომ ვთქვათ: ძიება არის ტანჯვის წყარო.

ნუ ეძებთ, უბრალოდ, იყავით.

არსად წახვიდეთ, დარჩით თქვენს ცენტრში. პატარა მოძრაობა და თქვენ დაკარგავთ აზრს. ეს თქვენი არსებობის ცენტრი საპნის ბუშტის ცენტრს ჰგავს. მაგრამ ცენტრამდე მიღწევა ნიშნავს ტაძრის კართან მისვლას მაინც.

ამგვარად, ნუ გეშინიათ და შედით სიცარიელის კარში, საკუთარის არარსებობაში, ანატას კარში. დაე, ყველა თქვენი გრძნობა აივსოს გრძნობით: „მე არ ვარ, არსებობა კი არის“.

გაიგო გაუტამა ბუდას ანდა მისი მოწაფეების, რომლებმაც მიიღწიეს ამ სიცარიელეს, სრულიად წარმოუდგენელია გონების საშუალებით: გონებას ყოველთვის სურს ყოფნა. ის მუდამ ფიქრობს: „რა უცნაური სწავლებაა, მიმდევრები იმდენ ძალისხმევას ხარჯავენ იმისათვის, რომ არ იყვნენ.“ ამდენი ძალისხმევის შემდეგ თქვენ შეგეძლოთ ყოფილიყავით ყველაზე მდიდარი ადამიანი მსოფლიოში, პრემიერ-მინისტრი, პრეზიდენტი. ამ უცნაურმა სუბიექტმა კი თავად მიატოვა სახელმწიფო და ხალხს ასწავლის, როგორ იყვნენ... არაფერი.

მე არ ვფიქრობ... შესაძლოა, ვინმემ დაწეროს წიგნი, როგორც დეილ კარნეგმა - მისი წიგნი მეორეა გაყიდვებით წმინდა ბიბლიის შემდეგ. მას ჰქვია „როგორ მოვიპოვოთ მეგობრები და მოვახდინოთ გავლენა ადამიანებზე“.

და მან, მართლაც, ბევრი მეგობარი შეიძინა - დეილ კარნეგის კლუბები მთელ მსოფლიოშია, სადაც მის წიგნს კითხულობდნენ. შეიქმნა კლასები, სკოლები, კურსები. წაიკითხეთ ეს წიგნი და თქვენ ნახავთ: ის ქმნის პირფერობის მეცნიერებას. გინდათ თუ არა, თქვენ უნდა გაუღიმოთ უცნობსაც კი იმიტომ, რომ ვინ იცის, იქნებ ხვალ გამოგადგეთ.

მე სრულიად საპირისპიროდ ვიქცევი: როგორ მოვახდინო გავლენა ადამიანებზე და გაეზარდო ჩემი მტრების რაოდენობა! და, ვფიქრობ, წარმატებას მე უფრო მივაღწიე, ვიდრე დეილ კარნეგმა.

ძენი ვერ გახდა ცნობილი მსოფლიო მასშტაბით იმ უბრალო მიზეზის გამო, რომ არავინ არის ამ უდიადესი აფეთქებისათვის მზად, რომელშიც გაქრებით. მაგრამ დაფიქრდით წამით: ვინ ხართ თქვენ? რა გინდათ შეინარჩუნოთ? რას გააკეთებთ ამით? მაშინაც კი, თუ იპოვით თქვენს ინდივიდუალიზმს, რას უზამთ მას? თქვენ შექმნით ახალ უბედურებას, ახალ წუხილს, ახალ კავშირებს, ახალ შეხვედრებს, ახალ სასიყვარულო თავგადასავლებს, იმიტომ რომ თქვენ არ შეგიძლიათ, უბრალოდ, იყოთ. წინააღმდეგ შემთხვევაში, დაიწყებდით საკუთარ თავზე ფიქრს: „ნუთუ შევიშალე?! არც მეგობრები, არც დაქალები, უბრალოდ, ვიჯდე ოთახში და ვიყო არაფერი... თქვენ გამოვარდებით თქვენი ოთახიდან, აიღებთ ველოსიპედს და სადღაც გასწევთ, რომ ვინმე იპოვოთ. თქვენ იცით, რომ იქ იქნება წუხილი, მაგრამ, უკეთესია, ასე იყოს: ყოველ შემთხვევაში თავს ცოცხლად იგრძნობთ. კარგი თავშეყრა ბარში, შინ ნასვამი დაბრუნება, ბოდილი, ნიშნავს, რომ, ყოველ შემთხვევაში, თქვენ ხართ“.

მაგრამ რაშია საქმე?

ძენის გამოცდილება ამბობს, რომ მანამდე, ვიდრე არ გახვალთ თქვენი თავის მიღმა და არ შეიყვარებთ ყოფის მდგომარეობას, ვიდრე სიცარიელე არ გახდება თქვენთვის სრული ღვთაებრიობა, თქვენ უშვებთ ხელიდან თქვენს ცხოვრებას. ეს უდიდადესი გამოწვევაა ნებისმიერი ადამიანური არსებისათვის. მხოლოდ იმით, ვისაც ღოთის გული აქვს, შეუძლიათ ძენის ბილიკებს გაჰყვნენ - ისინი ჩინეთშიც კი ცოტანი არიან, იაპონიაში კი უფრო ცოტა. როცა ამერიკაში დამაპატიმრეს, პირველი დეპეშა მოვიდა იაპონიიდან ძენის ოსტატისაგან, როლანდ რეიგანისათვის, ასლი მე მომივიდა. მასში ეწერა: „თქვენ ყველაზე, ყველაზე სულელურად იქცევით, რომელიც ადამიანმა შეიძლება წარმოიდგინოს“. ციხის მცველმა დეპეშა მომიტანა და მკითხა: „ვინ არის ეს ადამიანი?“

მე ვუპასუხე: „არ ვიცი, მაგრამ, რასაკვირველია, ეს გაგების ადამიანია“.

ციხის მცველმა მითხრა: „შესაძლოა, ის გაგების ადამიანია, მაგრამ არ აქვს კარგი მანერები, რადგან პრეზიდენტს სულელი უწოდა!“

ბედი გავსა წყნარად

მე ვუპასუხე: „თქვენ არაფერი იცით ძენზე! როცა ვინმე ბრწყვია, ისინი ამბობენ, რომ ის სულელია. თქვენ შეგიძლიათ პრეზიდენტის ინფორმირება, რომ მე ვეთანხმები ძენის ამ ოსტატს“.

ძენი მუდამ იყო ბევრისათვის ბილიკი. მათჰყოფნიდათ სიმამაცე იმისათვის, რომ გამჭრალიყვნენ.

„რასაც უნდა ეძებდე, - ამბობდა რინზაი, - ყველაფერი ტანჯვად იქცევა.“ დასავლეთის ფსიქოლოგია ვერ მივიდა ამ გაგებამდე.

ჩვენ ვეხმარებით ადამიანებს, გამოვიდნენ ტანჯვიდან, თუმცა სხვა ტანჯვა მოდის მის მაგივრად. ვერანაირმა სწავლებამ, ძენის გარდა, ვერ გააცნობიერა, რომ ნებისმიერი ძიება ტანჯვა ხდება. არ აქვს მნიშვნელობა, რას ეძებთ - ფულს, ძალაუფლებას, სიმდიდრეს, ღირებას თუ თქვენ აპირებთ ბუდად გახდომას - თქვენ თქვენთვის ქმნით ტანჯვას.

„ჯობია არაფერი გქონდეს, რისი ძებნაც ღირს“.

უბრალოდ, გაჩერდით! ამიტომ, როცა ვამბობ თქვენი მედიტაციის დროს... მე არ ვამბობ, რომ თქვენ ბუდა უნდა გახდეთ. ეს იქნება ძიება, ტანჯვა. მე ვამბობ, რომ თქვენ ხართ ბუდა, უბრალოდ, იცანით ის თქვენში და საკითხი მოგვარებული იქნება. თუ ერთხელ იპოვით თქვენში ბუდას, თქვენ დადებით, როცა მოვა საჭირო სეზონი და საჭირო დრო, საბოლოო რეალობაში. იყო ბუდა დასასრულის დასაწყისი, მაგრამ როგორი მშვენიერი დასაწყისია და როგორი მშვენიერი დასასრული! ყოველგვარი ბრძოლის გარეშე მიეცით ნება არსებობას გაგიტაცოს - ეს უდიდადესი ექსტაზია სამყაროში.

რინზაის აქვს ძალიან ძლიერი და სამართლიანი მტკიცებულება. ვიმედოვნებ, რომ დაგეხმარებათ, ვინც მედიტაციის გზას ადგახართ. დაიმახსოვრეთ, ეს გაქრობის გზაა.

ზაიკუ, რომელიც აკოს ეკუთვნის:

„გუგულო,

წამიყვანე იქ.

სადაც ღრუბლები დაცურავენ“.

ისიც იმავეს ამბობს: „წამიყვანე იქ, სადაც ღრუბლები დაცურავენ,”
- ყველაფერში: ცაში, სხეულში, გონებაში, გულსა და საკუთარ თავში.
არ მინდა დატყევეებული დავრჩე, უბრალოდ, წამიყვანე სადმე!

ეს ის არის, რასაც გაუტამა ბუდა თავისუფლებას ეძახის. ეს
უმცირესი კომპრომისია.

მანიშა კითხულობს:

„ჩვენო საყვარელო ოსტატო,

მე მგონია, რომ თქვენ ამასწინათ ამბობდით,

როცა ჩვენ გავაცნობიერებთ სიცარიელეს, მაშინ ვართ შეგნებულნი,

მაშინც კი, თუ კი ეს წამით ხდება, ჩვენ ვართ

იმ მდგომარეობაში, რომელში თქვენ მუდამ იმყოფებით.

მაგრამ თქვენი ცნობიერის მდგომარეობა, რომელშიც ხართ

დღე-ღამეში ოცდაოთხი საათი, ხომ არ განსხვავდება ის

ჩვენი მდგომარეობისგან არა მხოლოდ რაოდენობით, ხარისხითაც?

მე მიყვარხართ თქვენ და მე მიყვარს სიცარიელე,

რომელსაც ვგრძნობ. რატომ გაქვთ ასეთი სურვილი არ აღიაროთ,

რომ თქვენი სიცარიელე ისეთივეა, როგორიც ჩემი?“

მანიშა, ეს ძალიან ძველი კითხვაა, არსებობს კი რაიმე კავშირი
რაოდენობასა და ხარისხში?! მეცნიერება, ბოლოს და ბოლოს მივიდა
იქამდე, რომ ისინი მონაცვლეობენ.

ყველაზე ჩვეულებრივ ექსპერიმენტებში თქვენ შეგიძლიათ წყალი
გააცხელოთ 90 გრადუსზე და ის არ აორთქლდება. იმ მომენტში,
როცა ის აღწევს ას გრადუს ტემპერატურას, იწყებს აორთქლებას.

ახლა, აორთლებული წყალი და თხევადი წყალი, ერთიც და მეორეც წყალია, თუმცა არის ხარისხობრივი განსხვავება.

მეორე მხრივ, თუ თქვენ ტემპერატურას დაუწევთ, წყალი გადაქცევა მყარ ყინულად. ყინული, წყალი, ორთქლი - შინაგანი სუბსტანცია ერთი და იგივეა, მაგრამ გარეგნულად არა მხოლოდ რაოდენობრივად, არამედ ხარისხობრივადც განსხვავდება. მაგალითად, თქვენ არ შეგიძლიათ წყურვილის მოკვლა ორთქლით. უპირველეს ყოვლისა, მისი დაჭერა ჭიქით ისე ადვილი აღარაა. მაშინაც კი, თუ დაიჭერთ, ეს სულ სხვა რამეა და არა წყალი. ის შემადგენელ ნაწილებად დაიშალა.

როგორ ფიქრობთ, შეიძლება წყურვილის მოკვლა „ H_2O “-ს გამეორებით, როგორც ტრანსცენდენტალური მედიტაციის? თქვენ, უბრალოდ, წყალი გინდათ. „ H_2O “-ს მანტრა არ წავა.

მე შემიძლია გავიგო მისი უარყოფის მიზეზი. მიზეზი თქვენს სიყვარულშია. რაც უფრო მეტად გიყვარვართ, მით უფრო დაინახეთ ჩემი ცნობიერის სიმაღლეს, შესაბამისად, უფრო მეტად დაიწყებთ ყურებას თქვენი ცნობიერის უფსკრულში. თქვენი სიყვარული დამალავს თქვენი არსებობის ხეობებს და ჩემი ცნობიერის პიკს, რომელსაც ეღვრება მზე. თქვენ გიყვარვართ, ამიტომ არ შეგიძლიათ თვალი დახუჭოთ და უარყოთ, რომ ეს პიკები არსებობს. თქვენი სიყვარული უფრო იზრდება, იმდენად, რომ მოგიწევთ მოგზაურობის დაწყება თქვენი ხეობებიდან მზით დაფენილი მთებამდე.

ერთადერთი ძაფი ოსტატსა და მოწაფეს შორის სიყვარულის ძაფია. ეს არაა რწმენა, არც დაპირება, არამედ უბრალო და სუფთა სიყვარულია. თქვენ ოსტატში ხედავთ საკუთარი თავის რეალიზებას, თქვენ ხედავთ ოსტატში იმას, რაც შეიძლება თავად იყოთ. უბრალოდ, პატარა მოსახვევი და... თქვენ ისეთივე იქნებით.

თქვენი ნება ბუნებრივია. თქვენ გიყვარვართ, ამიტომ არ გინდათ ჩემი სწორი იყოთ, ეს შეურაცხყოფლად ჩანს, თუმცა მხოლოდ ლოგიკურად. თქვენი სიყვარული გადადის უდიადეს მაღლიერებაში.

მინდა მოგიყვებ შარიპუტრაზე, ცნობილ ფილოსოფოსზე გაუტამა ბუდას დროს. ის გაუტამა ბუდას მოსწავლე გახდა მას შემდეგ, რაც,

უბრალოდ, დაინახა. მას თავად ჰყავდა ათასობით მიმდევარი, მაგრამ იმ მომენტში, როცაბუდა დაინახა, თავის მოწაფეებს უთხრა, რომ ისინი ახლა თავისუფალნი არიან: „თუ თქვენ გინდათ ჩემთან დარჩეთ - დარჩით, მაგრამ ახლა მე უცნაური სიყვარული მაქვს ამ ადამიანისადმი.“ და ის გახდა გასხივოსნებული, მისი თვალები ცრემლით იყო სავსე. მას ბუდას ფეხი ეჭირა. ბუდამ ჰკითხა: „რატომ ტირი?“

მან უპასუხა: „არ შემიძლია მივიღო ის, რომ შენი თანასწორი ვარ. ჩემთვის წარმოუდგენელია იმაზე ფიქრი, რომ ახლა არ არის განსხვავება ჩემსა და შენს ცნობიერს შორის“.

ბუდამ უთხრა: „შარიპუტრა, აზრზე მოდი! ეს იყო მიზანი მთელი ჩემი ძალისხმევის, რომ იმავე ცნობიერისათვის მიგეღწია, რომელ სიმაღლეებსაც მე მივაღწიე. დაე, არ გაწუხებდეს, რომ ახლა ჩემი ტოლი ხარ. შენ მუდამ იყავი ის, უბრალოდ, არასდროს აცნობიერებდი ამას. შენი მაღლიერება საკმარისია, მაგრამ არ არის საჭირო გრძნობდე, რომ არ გინდა ბუდად ყოფნა“. ეს ბევრ თქვენგანთან ასე მოხდება. მაგრამ დაე, იყონ შენი ნება. გონება კი ილაპარაკებს: „შენ შეგიძლია ისე მაღლა ახვიდე, როგორც შეძლებ, მაგრამ არ ახვიდე შენი ოსტატის ღონემდე“.

სამყაროში მოღვაწეობენ ყალბი მასწავლებლები, მატყუარები, რომელთაც არ სურთ, რომ თქვენ მათ ღონეზე ახვიდეთ. ჭეშმარიტი ოსტატი გასწავლით, რომ თქვენ გახდეთ ისეთივე, რომ თქვენც უნდა იცხოვროთ იმ სიმაღლეებზე. ეს რაღაც აზრით ჭეშმარიტ ოსტატს განსაზღვრავს. მისთვის თქვენ უკვე ისეთივე ხართ, როგორიც ის, უბრალოდ, ვერ აცნობიერებთ ამას. ყველა ძალისხმევა იქითკენაა მიმართული, რომ მიგიყვანოთ ამის გაცნობიერებამდე.

აი, წვიმაც მოვიდა, რომ თქვენს სიცილს მოუსმინოს. საწყალი წვიმა... არავინ გაიცინებს მასზე. არც კი მიესალმებიან, პირიქით, ადამიანებს ქოლგები დააქვთ. ეს, უბრალოდ, შეურაცხყოფელია.

პოლონელი პაპი მიიწვიეს თეთრ სახლში სპეციალური სიტყვით ვატიკანის როლზე მსოფლიოს გადარჩენის საქმეში. ის გაზონზე გამოდის ადამიანების ჯგუფის წინ, ახველებს, მისი ყალბი ჩასმული ყბა მიწაზე ეცემა და ტყდება.

ამის შემხედვარე მასთან ყველაზე ახლო მდგომი სტუმარი ჯიბეში იღებს ხელს და იღებს კბილის პროტეზს. შერცხვენილი პაპი მათ ხელში ატრიალებს, ძალიან ღიღია და არ შეუძლია მისი პირში ჩაღება.

მაშინ სტუმარი სხვა ჯიბიდან იღებს კიდევ ერთ ხელოვნურ კბილებს, მაგრამ ამჯერად ძალიან პატარას.

სტუმარი მესამე ნაკრებს იღებს უკანა ჯიბიდან, უკბილო პოლონელი მათ პირში იღებს. ეს კბილები მოერგო.

განერვიულებული, მაგრამ ბედნიერი პოლონელი პაპი ტრიალდება სტუმრისაკენ და ეუბნება: „მაგარია! ეს კარგია. თქვენ დანტისტი ხართ?“

„არა, - თვალის ჩაკვრით პასუხობს სტუმარი, - მე სამედიცინო ბიუროს მფლობელი ვარ!“

გასაგებად რაღაც დროა საჭირო, მაგრამ შუალამისას არ დაგავიწყდეთ ამის გაკეთება!

მამა ფამბლი, ახლახან ნაკურთხი სულიერ მღვდლად, კათოლიციზმის პრაქტიკას გადის თავის მასწავლებელთან, მამა ფანგასთან.

ორი მღვდელი სხედან ერთად წმინდა მარიამის სამლოცველოში და ისმენენ ყველა დანაშაულს ყოვლისშემძლე ღმერთის წინააღმდეგ.

„მე ამ კვირაში ორ უცნობ მამაკაცთან ვიწეკი, - აღიარებს
კატი. - თუ შეიძლება, მაპატიე, მამაო!“

„მიპატიებია, შვილო ჩემო, - ამბობს მამა ფანგასი, - ჩაღე ორმოცი
დოლარი ჭიქაში და ათჯერ წაიკითხე ქალწული მარიამის ლოცვა.“

„მე შეუღლეს ვუღალატე მეზობელთან“, - გამოდის პოლი, შემდეგი
ცოდვილი.

„მიპატიებია, შვილო ჩემო, - ამბობს მამა ფანგასი, - ოცი დოლარი
ჩაღე ჭიქაში და ათჯერ წაიკითხე ავე მარია“.

„კარგი, - ეუბნება მამა ფანგასი მამა ფამბლის. - ვფიქრობ,
ყველაფერი გაიგე. მთელი კლასიფიკაცია მოცემულია ამ პატარა
წიგნში, თუ რაიმე პრობლემა გაჩნდება, ზევით ვიქნები.“

მამა ფამბლი ზის მარტო სამლოცველოში და მასთან შედის
ახალი კლიენტი.

„მამაო, - აღსარებას ამბობს ბეტი, — მე ახლახან დავაკმაყოფილე
ჩემი მეგობარი ბორისი პირის დახმარებით.“

„პირის დახმარებით? - ეუბნება მამა ფამბლი და წიგნს
ფურცლავს, - პირის?“

მერე კი ზევით ყვირის: „ეი, მამა ფანგას! რა უნდა ექნა, თუ
პირის დახმარებით დაკმაყოფილების შემთხვევა?“

„ათი დოლარი ჩადოს ჭიქაში, - პასუხსობს მამა ფანგასი, - და
გამოუშვი ჩემთან!“

თქვენ ეს გაიგეთ, ძალიან კარგი!

სვამი ღვეა კოკონატიმ დაიწყო მუშაობა შტატებში ნენსი რეიგანის
პირად მსახურად. ერთხელ მან შემთხვევით მოისმინა, რომ ნენსი ედ
მიზზე ჩიოდა, რომ რონისთან უამრავი პრობლემა ჰქონდა სექსუალურ
ცხოვრებაში.

ბედა: ბედა სიწინარე

ხელსაყრელ მომენტში სვამი კოკონატიმ ნენსი გაიყვანა კუთხეში და შესთავაზა, რომ ის ქმრის ზევიდან ყოფილიყო სექსუალური აქტის ღროს, იმის მაგივრად, რომ ქვევით ყოფილიყო, ჩვეულებრივ, მისიონერულ პოზიციაში.

ამან ძალიან შეარყია ნენსის, ქრისტიანი ფუნდამენტალისტის, მორალური საფუძვლები, მაგრამ ისეთი სასოწარკვეთილი იყო, რომ დასთანხმდა.

შემდეგ დღეს აღფრთოვანებული ნენსი კოკონატის შეხვდა ბიბლიოთეკაში.

„ეს რაღაც სასწაული იყო, - აფრქვევს გრძნობებს მღელვარებისაგან სულშეკრული ნენსი, - ეს მშვენიერი იყო! მაგრამ მითხარით, მისტერ კოკონატი, როგორ მიხვდით, რომ ასეთი უბრალო რამე ასეთ განსხვავებას გამოიწვევდა?“

„ძალიან უბრალოდ, - უპასუხა კოკონატიმ, - ყველამ იცის, რომ როლანდ რეიგანი მხოლოდ მაღლა ისწრაფვის!“

უცნობია...

იყავით მღუმარებაში.

შეიგრძენით, რომ თქვენი სხეული გაიყინა.

დახუჭეთ თვალები.

ეს მშვენიერი საღამო, ეს თავსხმა წვიმა, ეს უზარმაზარი სიჩუქე

დაგეხმარებათ შეხვიდეთ შიგნით ისე ღრმად, რამდენადაც ეს შესაძლებელია.

შედიეთ შიგნით...

ღრმად და ღრმად.

თქვენ მოგიწევთ ყველა საზღვრის გადალახვა, რომელზეც მე ვლაპარაკობდი...

სხეული, გონება, გული.

მიღწიეთ საკუთარ თავს, ცენტრსდა მაშინ შეძლებთ

ნახტომს მარადისობაში, უკანასკნელ კოსმოსში.

მაშინ თქვენ შეძლებთ გაშალოთ ფრთები და იფრინოთ ცაში.

მედიტაციის მთელი ძალისხმევა იმაშიმდგომარეობს, რომ თქვენ მოგკეთ

შესაძლებლობა შეიგრძნოთ გემო საბოლოო თავისუფლების.

ამიტომ ნუ გეშინიათ - არაფერია ისეთი, რისიც უნდა

გეშინოდეთ თქვენს საკუთარ ცაში, თქვენს

საკუთარ ისტორიაში, თქვენს საკუთარ

პირველსაწყისში.

ეს ბუდაა თქვენში. შეიცანით, დაიმახსოვრეთ -

დაიმახსოვრეთ, რომ გახსოვდეთ შემდეგ.

იყო ბუდა, უბრალოდ, მოგონებაა, ეს არ არის მიღწევა.

თქვენ უკვე ის ხართ.

როგორ გავაკეთოთ ეს უფრო ნათლად, უცნობია...

მოდუნდით, გაუშვით ყველაფერი.

სხეული მოკვდება, განიხილეთ ის, როგორც გვამი;

მასთანერთად წავა გონებაც.

ბედა: გულს წაწანოვდა

მხოლოდ დამკვირვებელი დარჩება თქვენთან.

ეს თქვენი განუყოფელი ბუნებაა, მაგრამ დამკვირვებელი
თავად თქვენ არ ხართ.

დამკვირვებელიარ არის მაშინ, როცა უნდა იყოს,
როცა არაფერია.

ეს ცარიელი გულია, კარია, სამყაროში გაღებული კარი.
დაე, შეგრძნებები უფრო ღრმად ჩაიძიროს თქვენი არსების
ყოველ უჯრედში იმიტომ, რომ ის უნდა გახდეს
თქვენი ცხოვრების ჭეშმარიტი სტილი.

თქვენს ქმედებებში აუცილებელია იყოს დამსწრეები.

ყოველთვის გემახსოვრებათ, როგორ იყავით ბუდა,

ეს გარდაქმნის თქვენს ქმედებას და პასუხს.

ეს საოცრებაა... იმიტომ რომ ჩვენ არ ვნერგავთ არანაირ
ზნეობას, ჩვენ ვაღვიძებთ თქვენს ბუდას.

ზნეობა, ჭეშმარიტება, სიწრფელე

და პატიოსნება, უბრალოდ, დაგყვება როგორც ჩრდილი,
თქვენს ბუდას მოგონებებზე.

უცნობია...

დაბრუნდით, მაგრამ დაბრუნდით, როგორც ბუდა,

ყოველგვარი ყოყმანის გარეშე.

წამოიღეთ თან გამოცდილება შინაგანი არსის.

დაჯექით რამდენიმე წამი ყოველგვარი უკმაყოფილების გარეშე,
როგორც ბუდა.

ეს თქვენი უფლებაა, თქვენი უფლებაა დაბადებიდან.

ეს არ არის მიღწევა, ეს, უბრალოდ, შეხსენებაა დავიწყებული
ენის.

თქვენბუდა ხართ, იცით თუ არა ეს თქვენ?!

კარგი იქნება, იცოდეთ, რადგან თქვენი ცხოვრების გარდაქმნის
შემდეგ

მოგიტანთ ახალ სიხარულს და ახლა ყვეაილებს,

ახალ ნეტარებას, ახალ გაგებას,

ახალ სიცხადეს და აღქმას.

ეს ტოტალური ცოდნაა.

ზნეობრიობა აუცილებელია განვავითაროთ, ის ყალბია.

თუ გაიხსენებთ თქვენს ბუდაობას...

ზნეობრიობა გამოგყვებათ თავისთავად, როგორც ჩრდილი.

როცა მას გააჩნია სილამაზე და უდიდესი გულმოწყალება,

მაშინ თქვენარ აკეთებთ ამას, ის, უბრალოდ, ხდება.

სპონტანურობის სამყაროში შესვლა, იქ, სადაც ხდება -

ეს ერთადერთი მიზეზია თქვენი აქ ყოფნის.

ჩვენ არ ვაღწევთ და არ ვეძებთ არაფერს.

ჩვენ, უბრალოდ, ვცდილობთ გავიხსენოთ, ვინ ვართ,

რა არის ჩვენი ცხოვრების ცენტრი.

პეტიტორი

ცენტრის მოძებნით თქვენ მალე გააცნობიერებთ:

თქვენი არსებობის ცენტრი - ჩვენ, ყველანი, ფესვებით ვართ დაკავშირებული.

ერთიანობის შეგრძნება არსებობასთან -

ეს უდიდადესი და ყველაზე ფასეული გამოცდილებაა, რომელიც ცნობიერებისათვისაა შესაძლებელი.

თქვენ მზად ხართ სასწაულის მისაღებად:

ნაბიჯ-ნაბიჯ მოძრაობთ უფრო და უფრო ახლოს

კლდემდე, რომელსაც მე ცენტრს ვუწოდებ.

კიდევ ერთი ნაბიჯი და თქვენ გაიგებთ, რომ არასდროს ყოფილხართ

გამოყოფილი არსებობისგან: თქვენ არასდროს დაბადებულხართ და არასდროს გარდაცვლილხართ - თქვენ ხართ მარადიულობა.

სიხარული, რომელსაც ეს მოიტანს, ექსტაზი, რომელსაც

ეს მოიტანს, ცეკვა, რომელსაც ეს მოიტანს,

თქვენს ცხოვრებას დღესასწაულად აქცევს...

- „ო' კეი,“ მანიშა?

- დიახ, საყვარელო ოსტატო!

- შეგვიძლია ვიზუიმოთ ათი ათასი ბუდა?

- დიახ, საყვარელო ოსტატო!

თავი 5. თვალის დახამხამებაში

12 სექტემბერი. 1988

ჩვენი საყვარელი ოსტატი

დაიო ეუბნება გენჩუს:

„უძველესი დროიდან გასხივოსნებული წინაპრები ქვეყანაში გამოჩენისას ეყრდნობოდნენ თავიანთ ძირითად შეგრძნებებს, რათა გაეხსნათ ის, რაც ჩვენ წინაშეა; ამიტომ ჩვენ ვხედავთ მათ გაბრაზებულს: ამტკრევენ სკამებს და სეირნობენ ცოცხით, გამწარებული ჭამენ მიწას და იქნევენ ჯოხს, ურახუნებენ დოლზე ანდა დასეირნობენ ბურთებით.“

დაიომ გააგრძელა:

„თუმცა ეს ასეა, ძვირფასო გენჩუ, შენ ყველგან მოგზაურობდი და დიდი დრო გაატარე მონასტრებში. ნუ იღარდებ ამ ძველ დღეებზე, რომლებიც მე ვახსენე, უბრალოდ, წადი ცხოვრების გზაზე, რომელსაც შენ თავად ხედავ; წადი აღმოსავლეთისაკენ, წადი დასავლეთისაკენ, როგორც ქორი, რომელიც ზეცაში ნავარდობს და თვალის დახამხამებაში შენ მეორე მხარეს აღმოჩნდები...“

სხვა დროს დაიომ უთხრა კუშოს:

„გასხივოსნებულთა საზრუნავი მიზეზებსა და საზღვრების შორის

არც ისე შორია თქვენი ყოველდღიური საქმიანობისაგან.

არ არის განსხვავება „იქ“ და „აქ“-ს შორის.

პედი: ბელო სენიკო

ეს ვრცელდება წარსულსა და აწმყოზეც,

ციდან ასხივებს, მიწას ირეკლავს.

ამიტომ ამბობენ, რომ ყველაფერი უკანასკნელ მარადიულობაში

სამართლიანია ახლაც.

ჩვენ ვაფასებთ დიადი გმირის სულს მხოლოდ ამ კავშირში. მანამდე, ვიდრე ნებისმიერი ნიშანი გახდება შესამჩნევი, მანამდე, ვიდრე ნებისმიერი ილუსტრაცია გახდება ხილული, მართლა კონცენტრირდით; უყურეთ მოსვლისას თუ წასვლისას, მანამდე, ვიდრე თქვენი ძალისხმევა მთლიანად არ მომწიფდება.

გაგების დროს თქვენ აღწევთ თანხმობას. გონების დაბადება და სიკვდილი დამსხვრეულია და უეცრად მკაფიოდ ხედავთ თქვენს თავდაპირველ მოვლინებას, თქვენი მშობლიური მიწის პეიზაჟს, ყოველი წვრილმანი იოლად გასარჩევია. მაშინ თქვენ ხედავთ და გესმით, როგორც ბუდას, იცით და მოქმედებთ, როგორც ამას აკეთებდნენ გასხივოსნებული წინაპრები“.

მანიშა, ვისაც აინტერესებს საკუთარი იდენტობის საკითხი, შეუძლია ორი გზით წავიდეს. ერთი ცოდნის გზაა: იკითხოს წმინდა წიგნები, შეისწავლოს ცნობილი მეცნიერები, შეკრიბოს, რაც შეიძლება, მეტი კონცეფცია. ეს გაცილებით იაფი გზაა. არაფერი ცუდი არ არის იმაში, რომ ის უფრო იაფია, თუმცა ეს გზა არასწორიცაა.

მეორე გზა გულისხმობს, არ იდარდო დანარჩენებზე. როგორი მნიშვნელოვანიც უნდა იყოს მათი ტექსტები, ისინი ერთ გაელვებასაც კი არ მოგცემენ თქვენი თავდაპირველი ბუნების საწყისისას. ათასი ბუდა, ერთად შეკრებილი, ვერ გაიძულებს, გახდეთ ბუდა.

ეს თქვენი განუყოფელი უფლებაა - იცოდეთ თავდაპირველი ბუნება ან არ იცოდეთ. თქვენ ვერ გაიძულებენ სწავლას, თუნდაც მშობლები. ღიახ, მათ შეუძლიათ ცოდნა მოგცენ, იდეოლოგია. ისინი მართლა მიგათრევენ რელიგიისაკენ, ვერ ხვდებიან, რომ, თუ თქვენ სავსე ხართ იდეოლოგიებით, ფაქტობრივად, ხეიბარი ხდებით. ეს ხელს

გიშლით საკუთარი ბუნების შეცნობაში. უარი უნდა თქვათ მთელ თქვენს წონაზე. როცა მაღლა მიიწევთ, სუნთქვაც კი ძნელდება; ტანსაცმელიც კი გეუსერხულებათ. თქვენ უარი უნდა თქვათ ყველაფერზე, უნდა გახდეთ უწონო.

ის, რაც სამართლიანია მთაზე ასვლისას, სამართლიანია ცნობიერის სამყაროშიც. თუ თქვენ გინდათ მასში შესვლა, უნდა უარყოთ ყველა ცოდნა, რომელიც მოგეცათ. უბრალოდ, დაწვით ისინი! უმჯობესია, უმეტარი იყოთ ამ ბილიკზე, ვიდრე ცოდნით სავსე, რადგან უმეტრება გულუბრყვილობაა.

თუ სავსე ხართ ცოდნით, ეს იქნება უდიდესი წინააღმდეგობა ცნობიერისათვის იმიტომ, რომ თვლით, თითქოს თქვენ უკვე იცით. მაგრამ სინამდვილეში არ არსებობს „თითქოს“. თქვენ ან იცით, ან არ იცით. არ არსებობს მეთოდი ამის სიტყვებით გადმოსაცემად, ყველა სიტყვას არასწორად გაიგებენ. მხოლოდ ცოცხალი ოსტატის ყოფნას, უტყვე სიჩუმეს შეუძლია გაელვება, თქვენთვის ესაა გასაღები. ამას ოსტატი არ აკეთებს, ეს ხდება თქვენი ნებით, თქვენი გახსნილობით. რაღაც იჭედება და სიტყვა „გაჭედვა“ არ შეიძლება შეიცვალოს სხვა სიტყვით.

დაიო ეუბნება გენჩუს:

„უძველესი დროიდან გასხივოსნებული წინაპრები

ქვეყანაში გამოჩენით ეყრდნობოდნენ

თავიანთ ძირითად შეგრძნებებს,

რათა გაეხსნათ ის, რაც ჩვენ წინაშეა...“

იმათთვის, ვინც გაიგო - პრობლემა ურთიერთობაშია. თქვენ იცით მარილის გემო, მაგრამ არ შეგიძლიათ ეს სიტყვებით გადმოსცეთ. ენას თავისი შეზღუდვები აქვს, მაგრამ თქვენი თავდაპირველი ბუნების გამოცდილება არ არის შეზღუდული. შეუზღუდავი საშუალებების გადმოცემა შეზღუდული ენით ძალიან სარისკო ამოცანაა. მაშინაც კი, თუ ამას გააკეთებთ სრული აკურატულობით, მარცხი გარდაუვალია.

ბედა: გუგა ჩიქაძე

ამის შემხედვარე უძველესი ოსტატები არ ენდობოდნენ წმინდა წიგნებს, არ ენდობოდნენ ენასაც კი. ისინი თავისთავად იყვნენ ავტორიტეტები და არც აქვს მნიშვნელობა, თუ ქვეყნად არსებული ყველა ტექსტი სხვა რამეს ამბობს. მათ იცოდნენ სიმართლის გემო. მათი ავტორიტეტი არ ჟონავდა მათი ცოდნიდან, ის მოჰქონდათ შიგნიდან. ეს პრობლემებს წარმოშობდა, რადგან არ შეეძლოთ გამოეყენებინათ წმინდა ტექსტები, არ შეეძლოთ ჩვეულებრივი ურთიერთობის საშუალებების გამოყენება. შესაბამისად, ისინი იყენებდნენ იმას, რაც იყო მათ წინ.

„...ამიტომ ჩვენ ვხედავთ მათ გაბრაზებულს: ამტკრევენ სკამებს და სეირნობენ ცოცხით, გამწარებული ჭამენ მიწას და იქნევენ ჯოხს, ურახუნებენ დოღზე ანდა დასეირნობენ ბურთებით...“

ყველაფერი, რაც გნებავთ, რომ გამოგაღვიძოთ. იმიტომ, რომ საქმე ის კი არ არის, რომ თქვენ გასწავლოთ ფილოსოფიური გაგება; საქმე ეგზისტენციალურ გამოღვიძებაშია.

როცა დასავლეთში პირველად გაიგეს ძენის ოსტატების შესახებ, ფიქრობდნენ: „ეს ადამიანები მთლად შემოლილები არიან! ვინმე გეკითხებათ ჭეშმარიტებაზე, თქვენ კი მას ებრძვით“. ნათელია, რომ ეს, როგორც სიგიჟე, ისე გამოიყურება, მით უფრო, რომ ადამიანი რომელსაც დაარტყეს, თავყვანს გცემს ღრმა პატივისცემით და თქვენს ფეხებს ეხება! დასავლეთი გაოგნდა. როცა პირველად დაიწყეს ძენის წიგნის თარგმნა, დასავლელი ფილოსოფოსებისათვის ეს თავში ჩარტყმას ჰგავდა. მათ არასდროს გაეგონათ, რომ ადამიანი, რომელიც კითხვას სვამს, შეიძლება სილა გააწნა. მათ არ ესმოდათ, რა აზრი ღვეს ამ დარტყმასა თუ სილის გაწვნაში. ოსტატმა კაცი მეორე სართულის ფანჯრიდანაც კი გადააგდო. კაცი მივიდა, რომ ეკითხა: „რა არის ჭეშმარიტება?“ იმ კაცს მოტეხილობები ჰქონდა, მაგრამ ოსტატი მას ზევიდან დაახტა და კეითხა: „აბა, ახლა გაიგე?!“

და საწყალი ბიჭი იძულებული იყო, ეპასუხა: „დიახ, ოსტატო.“

ასეთი შემთხვევები სრულიად უცნობი იყო არაძენურ ტრადიციებში. მაგრამ თქვენ უნდა გაიგოთ, რას გულისხმობს ის. როცა ძენის ოსტატი გირტყამთ, ის ამბობს: „შენ ხარ ჭეშმარიტება,

და შენ კიდევ მასზე მეკითხები?! შენ რა ხუმრობ?! შენ ხარ ბუდა და კიდევ მეკითხები, რა არის ბუდა?“ თქვენზე დარტყმით, ის ამბობს: „შეხედეთ საკუთარ თავს, იმის მაგივრად, რომ იკითხოთ, როგორაა ჯინმე ღარიბი. უბრალოდ, წადი შიგნით და უყურე“. ეს დარტყმა შოკია, შესაძლოა, ამ შოკისგან თქვენ შეწყვეტოთ ფიქრი, ყოველთვისაა ასეთი შესაძლებლობა. თქვენ არ ელოდებით დარტყმას. თქვენ უახლოვდებით ღრმა მორჩილებით და ოსტატს ეხებით...

ზოგჯერ ადამიანი საერთოდ არაფერს კითხულობდა, ოსტატი კი სცემდა მას, რადგან თავად მისი მოსვლა ნიშნავდა, რომ მას სურდა კითხვის დასმა. არ აქვს მნიშვნელობა, რომელი კითხვის, მაგრამ მან კარგი დარტყმა დაიმსახურა! ეს იყო შიგნით სროლა, საკუთარ თავში, ეს იყო ეგზისტენციალური სახით ჭეშმარიტების გამოხატულება - ვინ ხარო თქვენ, ესაა პასუხი, ნუ ეძებთ მას სადღაც სხვაგან.

სხვა კომუნიკაციის უქონლობის გამო მათ გამოიგონეს ყველაფერი, რაც გნებავთ, რასაც შეეძლო თქვენი გამოღვიძება, რომ ჩაეგდეთ საკუთარ თავში. კითხვის დასმით თქვენ ოსტატზე გადაგაქვთ პასუხისმგებლობა. მაგრამ ეს პასუხი არ შეიძლება იყოს თქვენი პასუხი. ვერავის პასუხი ვერ იქნება თქვენი პასუხი. თქვენი პასუხი თქვენ შიგნით უნდა გაიზარდოს, როგორც ვარდი იზრდება. ეს ის არის, რასაც ოსტატი ამბობს ცემისას: არსად წახვიდეთ, ჩაულრმავდით თქვენს თავს; შეწყვიტეთ კითხვების დასმა, შეწყვიტეთ მათხოვრობა, რადგან უკვე ბუდას სახელმწიფოში ხართ, მაგრამ თქვენ არ იყურებთ შიგნით. შესაძლოა, კარგმა დარტყმამ ფანჯრიდან მოწაფე გადააგდოს და ამით გამოიყვანოს ეჭვიანობიდან, მდგომარეობიდან, რომელშიც ყოველი ჩვენგანი ვიმყოფებით... ნახევრადმძინარენი, ნახევრადგაღვიძებულნი, ძლივს გაღვიძებულნი...

ჩვენი არსებობის მნიშვნელოვან ნაწილს ღრმად სძინავს. შესაბამისად, თანამედროვე ფსიქოლოგიით, ორგანიზმის მხოლოდ ერთი მეთაფი ნაწილი ფიზიკურად, დანარჩენ ოთხმოცდაათს სძინავს. ასეთი რაოდენობის ძილით შეუძლებელია გავიგოთ, ჩვენ შიგნით რა ხდება, გავიგოთ სიყვარული, გავიგოთ არსებობის ბუნება.

ბუდა: ბუდა ჩაწარმოდა

დაიო ამბობს, რომ ეს ძველი ოსტატები უცნაურ მეთოდებს იყენებდნენ, მაგრამ მათ ერთი უბრალო მიზანი ჰქონდათ: რამენაირად გამოეღვიძებინეთ.

დაიო აგრძელებდა:

„თუმცა ასეცაა, დიდებული გენჩუ, შენ ყველგან მოგზაურობდი და დიდი დრო გაატარე მონასტრებში. ნუ ნერვიულობ იმ ძველ დღეებზე, რომლებიც მე ვახსენე, უბრალოდ, წადი ცხოვრების გზაზე, რომელსაც თავად ხედავ.“

ის ამბობს, რომ ყველა ძველი ოსტატი, ბუდა, პატრიარქი - უბრალოდ, ძველი კალენდარია - ნუ ნერვიულობთ მათზე. მიჰყევით ცხოვრების დინებას, რომელსაც ხედავთ საკუთარი თვალით - არც რწმენა, არც დაპირება, უბრალოდ, იყავით ნათელი. ძენი მოითხოვს მოწაფეებისაგან ნათელ აზროვნებას, გაცნობიერებას, რომელსაც მსოფლიოში არც ერთი რელიგია არ ითხოვდა, არც ერთი ფილოსოფია. ეს მოთხოვნა აბსოლუტურია.

დაიო ამბობს:

„ნუ ნერვიულობ ამ ძველ კალენდრებზე. უბრალოდ, წადი ცხოვრების გზით იქ“, საიდანაც მოდის შენი სიცოცხლე. ის წერტილი, საიდანაც წარმოიშობა შენი სიცოცხლე - ეს მისი გზაა. ის თქვენს მიღმაა. თქვენ უნდა ჩაღრმავდეთ საკუთარ თავში, რომ იპოვოთ ფესვები და გზა, რომელიც გაკავშირებთ ყოვლისმომცველ არსებობასთან. ეს შინაგანი საქმეა.

„უბრალოდ, წადი ცხოვრების გზით, რომელსაც თავად ხედავ“ - არ მკითხო, არ ჰკითხო ვინმე სხვას, რა არის ეს. დახუჭე თვალები და უყურე იმას, რაც ძვირფასია შენთვის. შენ ცოცხალიხარ - ეს უკვე ზუსტია; წინააღმდეგ შემთხვევაში კითხვას არ დასვამდი. შენ სუნთქავ. დახუჭე თვალები და შეეცადე იპოვო, სად იკვეთება ეს ტოტები და უერთდება მთავარ ძარღვს, სად არის ფესვები დამალული მთლიან ენერგიაში. ეს ცხოვრებისეული გზაა და არავის შეუძლია მიგითითოს მისკენ. შენ თავად უნდა იპოვო ის.

„უბრალოდ, წადი ცხოვრების გზაზე,

რომელსაც თავად ხედავ,

წადი აღმოსავლეთისკენ, წადი დასავლეთისკენ

როგორც ქორი, რომელიც ლივლივებს ზეცაში“.

ნუ გეშინია, სადაც უნდა მიდიოდეს, წადი. ბოლოს და ბოლოს, ის მიგიყვანს არსებობის ცენტრში.

„თვალის დახამხამებაში მეორე მხარეს აღმოჩნდები.“ მოსახდენი ხდება თვალის დახამხამებაში. სივრცე ბუდასა და არაბუდას შორის ისეთი პატარაა... განსხვავება დაძინებულსადა გაღვიძებულს შორის ისე მცირეა, რომ ერთი გაელვება... და შენ უკვე სხვა, შორეულ ნაპირზე ხარ.

საჭიროა ნათლად გაგება: გზა არ არის ძალიან გრძელი. ჩვენ მას გზას სიმბოლურად ვეძახით; არ არსებობს საშუალება, სხვა რამე დაეარქვათ. ეს, უბრალოდ, ხედვის ცვლაა: თქვენ ჩაიხედეთ შიგნით, ღრმად, სიღრმეში, ისე შორს, როგორც შეგიძლიათ და აუცილებლად მოძებნით თქვენი სიცოცხლის პირველწყაროს.

ეს იგივეა, თითქოს ვარდი ესწრაფოდეს სიცოცხლის წყაროს მოძებნას. სად მოძებნიდა მას? ის იძულებული იქნებოდა, ემოძრავა შიგნით - ყლორტში, ფესვში, საიდანაც იღებს მთელ თავის საკვებს, მთელ თავის სიცოცხლეს.

ჩვენც გვაქვს ჩვენი ფესვები, მაგრამ ისინი უხილავია.

ძენი სხვა არაფერია, თუ არა ჩვენი გახსნილი ფესვები. ადამიანს, რომელმაც იცის თავისი ფესვები, ბუდა ეწოდება.

სხვა დროს დაიომ კუშოს უთხრა:

„გასხივოსნებულთა საზრუნავი მიზეზებსა და საზღვრების შორის

არც ისე შორია თქვენი ყოველდღიური საქმიანობისგან.

პეტი: გულის წინააღმდეგ

არ არის განსხვავება „იქ“ და „აქ“-ს შორის.

ეს ვრცელდება წარსულსა

და აწმყოზეც, ციდან ასხივებს, მიწას ირეკლავს. .

ამიტომ ამბობენ, რომ ყველაფერი უკანასკნელ მარადიულობაში
სამართლიანია ახლაც“.

წარსული უსაზღვროა, წარსული დასაწყისის გარეშეთქვენ უკანაა.
მაგრამ სად წავიდა? უსაზღვრო წარსული - მარადიული მომავალი,
უსასრულო მომავალი - თქვენ წინაა. სად იმალება ის? ძენი თელის,
რომ მიმდინარე მომენტში დამალულია მთელი წარსული და მომავალი.
ეს მომენტი შეიცავს მთლიან სამყაროს - წარსულს, აწმყოს, მომავალს.
თუ შეძლებთ გაიგოთ მისი, ჩასწვდებით მარადიულობას.

ალბერტ აინშტაინამდე ყველა ფიქრობდა, რომ ატომი უმცირესი
ნაწილაკი იყო. აინშტაინამდე ვერავინ შეძლო ატომის გახლეჩა, ამიტომ
მატერიის გაყოფის ზღვრად შეგვიძლია მივიღოთ. შეუძლებელი იყო
ატომის ორ ნაწილად გახლეჩა; ატომი თავისთავად წარმოადგენდა
მყარ ერთობას. მაგრამ ალბერტ აინშტაინმა შეძლო გაეფართოებინა
და გაეხსნა, საიდანაც უზარმაზარი ენერგია, შიგნით დამალული, აფეთქდა.

არავინ არასდროს ვარაუდობდა, რომ ასეთ პატარა ნაწილაკში,
რომელსაც თვალითაც ვერ დაინახავ, დამალულია ამხელა ენერგია,
რომ მას შეუძლია სამ წუთში დაანგრის ისეთი დიდი ქალაქი,
როგორიც ხიროსიმა ან ნაგასაკი. ამ ენერგიამ ჩაყლაპა ორივე ქალაქი,
დატოვა მხოლოდ გადაბუვული მიწა, ნანგრევები, ჩონჩხები...

ერთმა ჩემმა მეგობარმა პატარა გოგონას ფოტოსურათი
გამომიგზავნა, რომელიც ალბათ თავისი სახლის კიბეზე ადიოდა, წიგნები
მიჰქონდა, რომ საშინაო დავალება შეესრულებინა. ის კიბის შუაში
იყო, როცა ატომური ბომბი ჩამოვარდა ხიროსიმას თავზე და ყველაფერი
დაიწვა სამ წუთში. მან ამ გოგონას ფოტო გამომიგზავნა. ის თავის
წიგნებთან ერთად დაიწვა და მისი ჩრდილი კედელზე გამოსახული

დარჩა, უბრალოდ, მისი სხეულის ფორმის და პატარა ჩანთის, რომლითაც მას საშინაო დავალება მიჰქონდა.

როგორ, როგორ არ იყო ატომი მანამდე ცნობილი... ახლა კი ასი წლით წინ ვართ ალბერტ აინშტაინზე. ახლა შეგვიძლია არა მხოლოდ ატომის, ატომის ნაწილაკების გახლეჩაც. ეს ნაწილაკები უფრო დიდ ენერგიას ატარებს კონცენტრირებული სახით.

იგივე სამართლიანი იქნება დროის ნებისმიერი მომენტისათვის. ის შეიცავს წარსულს, მომავალს და, რა თქმა უნდა, აწმყოსაც. ამიტომ ადამიანი, რომელიც მედიტირებს, ივიწყებს წარსულს, ტოვებს ყველა სურვილს მომავლისადმი. საკმარისია აწმყოს ცოდნა. მისი ცოდნით, მის მრავალფეროვნებაში შესვლით გეცოდინებათ მთელი სამყარო, როცა მიაღწევთ თქვენი სიცოცხლის პირველწყაროს - ისიც ატომურია, სიცოცხლის ინდივიდუალური წყარო. მაგრამ ის რაღაცნაირად უნდა იყოს დაკავშირებული სამყაროსთან, წინააღმდეგ შემთხვევაში ჩვენ ვერ შევძლებთ სიცოცხლეს. ამიტომაც, როცა იპოვით მას, თქვენ ამ კავშირსაც აღმოაჩენთ. უბრალოდ, თვალის დახამხამებაში თქვენ სხვა ნაპირზე აღმოჩნდებით: შეხვალთ საყოველთაო არსებობაში.

ძენი, შესაძლოა, ერთადერთი სამეცნიერო მიდგომაა რელიგიურ გამოცდილებაში.

„ჩვენ ვაფასებთ გმირის დიად სულს მხოლოდ მასთან კავშირში.

მანამდე, ვიდრე მინიშნებები ნათელი გახდება, მანამდე, ვიდრე

ნებისმიერი ილუსტრაცია ზილული გახდება, კონცენტრირდით

ნამდვილად, უყურეთ, უყურეთ, მოსვლისას თუ წასვლისას,

მანამდე, ვიდრე თქვენი ძალისხმევა მთლიანად მომწიფდება“.

ყველაფერი დაფარულია ხედვაში, დაკვირვებაში, როცა თქვენ უყურებთ ისე დაძაბულად, რომ მთელი თქვენი ენერგია კონცენტრირდება. მაშინ არსებობას არ შეუძლია დარჩეს თქვენთვის დაფარულად. ამ კონცენტრაციაში მომწიფდებით და იმსახურებთ, რომ ყველა საიდუმლო თქვენთვის გაიხსნას.

ბედა: გულის წყნარად

„ფიქრების მომენტში თქვენ აღწევთ შეთანხმებას“. უბრალოდ, ერთ გაელვებაში.

როგორც კი მიაღწევთ თქვენი ცხოვრების პირველწყაროს, მაშინ ყველაფერი სრულდება თვალის დახამხამებაში... და თქვენ უკვე დაუკავშირდით არსებობას.

„გონების დაბადება და სიკედილი განადგურებულია,

და უეცრად გარკვევით ხედავთ თქვენს

თავდაპირველ მოვლინებას. თქვენი მშობლიური მიწის პეიზაჟი, ყოველი წვრილმანი იოლად გასარჩევია.

თქვენ მაშინ ხედავთ და გესმით, როგორც ბუდას,

იცოდეთ და იმოქმედეთ ისე, როგორც ამას აკეთებდნენ

გასხივოსნებული წინაპრები“.

იცოდეთ თქვენი ცხოვრების პირველწყარო და თვალის დახამხამებაში გააკეთოთ ნახტომი მეორე ნაპირზე, ნიშნავს დაუკავშირდეთ მთლიანს, კოსმოსს. ამ კავშირის შემდეგ ხედავთ საკუთარ თავს, როგორც ბუდას. სხვანაირად არც შეგიძლიათ მოიქცეთ. თქვენს ქმედებას ანდა უმოძრაობას ისეთივე ხარისხი ექნება, როგორიც ნებისმიერი ბუდისას. ყველა ბუდა შეეხო ერთ კოსმოსურ წყაროს.

ძენი არ ეძებს ღმერთს. შესაძლოა ითქვას, რომ ის ეძებს კავშირს - კავშირს მთლიანთან. კავშირი გქმნით ყველას თქვენ, რაც არის, იყო და იქნება. არაფერი რჩება მთლიანის გარეთ და თქვენ ხდებით ერთი მთლიანი.

პირველი მისიონერები, რომლებიც ჩავიდნენ იაპონიაში ხალხის ქრისტიანობისკენ მოსაქცევად, გაოცებული იყვნენ ძენის ოსტატებით, რომლებსაც შემთხვევით შეხვდნენ. მათ ეუბნებოდნენ: „ნუ ნერვიულობთ ჩვენზე. უბრალოდ, ეცადეთ შეცვალოთ ძენის ოსტატი, რომელიც მე მომწონს. თუ ის მოექცევა ქრისტიანად, მაშინაც კი, თუ ის ემშაისკენ

გამართება, მე თანახმა ვარ, მას გაგყვე... მაგრამ ჩემზე ნუ წუხხართ. უბრალოდ, შეცვალეთ ეს ძენ-ოსტატი..." და მისიონერები მივიდნენ ძენის ოსტატთან თავიანთი ევანგელით. ძენის ოსტატები იცინოდნენ: „თქვენ სრულიად არ გესმით რელიგიის, გინდათ ზალხის რელიგიისავენ მოქცევა, როცა თავად არ იცით მისი გემო“.

ერთი მისიონერი ძალიან გაბრაზდა. მან გადაშალა ბიბლია და დაწყო მთაზე ქადაგება. ეს მშვენიერი ქადაგებაა და მან გაიფიქრა: „ახლა ვნახოთ, რას იტყვის ეს ყმაწვილი.“ სამი თუ ოთხი სტრიქონის შემდეგ ძენის ოსტატმა თქვა: „გაჩუმდი! მე მხოლოდ ამის თქმა შემიძლია: ვინც დაწერა ეს სტრიქონები, მომავალში ბუდა გახდება, ის ამ გზაზე უკვე დგას. ამის თქმა ნამდვილად შემიძლია, ის, ერთხელაც იქნება, ბუდა გახდება. მაგრამ არ მიიღო ეს სერიოზულად, რადგან შენც გახდები ბუდა. დამახსოვრე, იმისათვის, რომ გახდე ბუდა, ბუდიზმი არ არის საჭირო“.

ეს იყო შესანიშნავი მიდგომა - იმისათვის, რომ გახდე ბუდა, ბუდიზმი არ არის საჭირო. არაფერია საჭირო; ბუდას უკვე სძინავს თქვენში, უბრალოდ, საჭიროა რაღაც სიტუაცია, რომელიც მას გააღვიძებს. ძენის ყველა მონასტერი მხოლოდ ერთ რამეს აკეთებდა - ქმნიდა სიტუაციებს, რომ ბუდა გამოეღვიძებინა. ეს ის კი არ არის, რომ თქვენ გადაგაქცევენ, ეს თქვენი საკუთარი ბუნებაა.

ქრისტიანულმა მისიონერებმა მარცხი განიცადეს, რადგან ძენის ოსტატები არასდროს ლაპარაკობდნენ ღმერთზე. ისინი ლაპარაკობდნენ: „რამია საქმე? თქვენ საკუთარი თავიც კი არ იცით და ღმერთზე ლაპარაკობთ?! რას გააკეთებთ, თუ მას შეხვდებით? ეს იქნება ძალიან უხერხული სიტუაცია. ღმერთი დგას თქვენ წინაშე... თქვენ ძალიან უცნაურ სიტუაციაში იქნებით, რა უნდა ქნათ?!“

მე გიყვებოდით ისტორიას რაბინდრანათ თავორზე. ერთ-ერთ საუკეთესო პოემაში ის წერდა: „მე ღმერთი ბევრჯერ მინახავს, მაგრამ ის მუდამ შორს იყო, ვარსკვლავების გვერდით. გაყვევი მას, მაგრამ, როგორც კი მივალწვედი იმ ადგილს, მაშინვე სხვაგან გადაადგილდებოდა, სადმე შორს. ეს გრძელდებოდა და გრძელდებოდა დიდი ხნის განმავლობაში. ბოლოს და ბოლოს მივალწიე ისეთ ადგილს, რომლის

ბუფა: გულ წინააღმდეგ

სახლის კარზეც იყო წარწერა: „აქ ცხოვრობს სამყაროს ბატონი, მამა ღმერთი“. ის უკვე დაკაკუნებას აპირებდა, რომ უცებ გონება გაუნათდა: „კიდევ ერთხელ უნდა დავფიქრდე: რას ვეტიყვი, თუ მას შეეხვდები? საერთოდ არ ვარ მზად. მასთან შეხვედრის შემდეგ არაფერი საქმე არ დარჩება. მთელი თქვენი ცხოვრება ისეა მოწყობილი, რომ ღმერთს ეძებთ. თქვენ იცით, როგორ მოძებნოთ, თქვენ იცით, როგორ იმარხულოთ, თქვენ იცით, როგორ ილოცოთ, მაგრამ თქვენ არ იცით... თუ თქვენ შეხვდებით ბუდას, უკვე აღარ აქვს აზრი მარხვას, არ აქვს აზრი ძიებას, არ აქვს აზრი ლოცვას. რას გააკეთებთ?! თქვენ დაიხრჩობით!“

ამ სიტუაციის დანახვისას თავისი ფეხსაცმელები აიღო ხელში, იმის შიშით, როცა კიბეზე ჩაივლიდა, ღმერთს შეიძლება მისი ფეხის ხმა გაეგო. მან რომ კარი გააღოს და იკითხოს: „სად მიდიხარ?“ უნდა მოკურცხლოს, როგორც შეუძლია.

ეს პოემა უბრწყინვალესია. მასში ლაპარაკია: „მას შემდეგ მე კვლავ ძიებაში ვარ. მე ვიცი, სად ცხოვრობს ღმერთი და გაგურბივარ ამ ადგილს! მაგრამ ვაგრძელებ ძიებას, რადგან ძიებაში იმდენი სიხარულია, თან დიდ სიწმინდელ მიმიჩნია. მომწონს ეს განსაცვიფრებელი თავგადასავალი - ღმერთის ძიება. ერთადერთი, რაც აუცილებელია მახსოვდეს - კვლავ არ მოვხვდე იმ ადგილზე! მაგრამ მთელ მსოფლიოში შეიძლება ძიება, მთელ მსოფლიოში, გარდა იმ სახლისა“.

ძენი არასდროს წუხნდება ღმერთზე; ის არც არაფერ ცუდს ამბობს ღმერთზე. ეს რთული გასაგებია, რადგან ადამიანებს ან სჯერათ მისი, ან არა. ძენი კი, უბრალოდ, არ არის დაკავშირებული ამასთან. აქ არ არის რწმენის თუ ურწმუნოების საკითხი; ის, უბრალოდ, იშორებს ღმერთს თავისი გზიდან. ეს ზედმეტი ტვირთია.

ძენმა აირჩია მხოლოდ ერთი არსებითი პუნქტი - თქვენი ცხოვრების პირველწყარო. უბრალოდ, იარეთ კვლავ ამ გზით ისე, რომ მიაღწიოთ საბოლოო ტრანსფორმაციას, ინდივიდუალურიდან საერთომდე.

ბასე სიკვდილის წინ მიუტრიალდა ბრბოს, რომელიც მის გარშემო შეიკრიბა და ხმამაღლა თქვა:

„იყურეთ წინ.

რა არის იქ?

თუ ამას ისე ხედავთ, როგორც არის,

თქვენ არასდროს შეცდებით!“

ის ლაპარაკობდა იმაზე, რაც შიგნითაა. ეს იყო მისი უკანაქსნელი სიტყვა; მან თქვა: „იყურეთ პირდაპირ!“ ამას ვინმეს კი არა, უბრალოდ, თავის თავს ეუბნებოდა: „იყურე წინ. რა არის იქ?“ - განსაკუთრებული არაფერი: სუფთა ნათელი, ჩუმი ცა, მარადიული სიჩუმე. თუ ამას ისე ხედავთ, როგორც არის, ყოველგვარი წინასწარი იდეის გარეშე, ყოველგვარი რელიგიისა და ფილოსოფიისა, უბრალოდ, როგორც არის, თქვენ არასდროს შეცდებით. იფრენთ პირდაპირ, როგორც ისარი და დაიპყრობთ მთვარეს.

ძენი დაინტერესებულია თქვენით, თქვენ - თქვენი პირველყოფილი ბუნებით.

მანიშამ იკითხა:

„ჩვენო საყვარელო ოსტატო,

თქვენი სიტყვები მსმენელზე გავლენას მოახდენს, როგორც სიმაღლე, როგორც უეჭველი ჯანსაღი აზრი. ეს იმიტომ ხომ არ ხდება, რომ ყოველივე ეს მოდის თქვენი ფუნდამენტალური შეგრძნებებიდან, მსმენელს კი არ აქვს გამოცდილება ამგვარი შეგრძნებების?

თქვენი პირველივე წინადადების შემდეგ, რომელიც წავიკითხე მანამდე, ვიდრე განვაკითხარე ჩემში სიყვარულის თვალები და ყურები, სხვა არაფერი დამრჩენოდა, გარდა იმისა, რომ მეღიარებინა თქვენი სიმაღლე. მართალი იყავით, მე ეს მაწყობდა თუ არა. მხოლოდ ეს ვერ გამიგია: როგორ შეუძლიათ სხვებს სხვაგვარად იგრძნონ?“

მანიშა, შენ შეგიძლია სხვების სახელითაც ილაპარაკო, მაგრამ მაშინ შენი სიტყვები მკვდარი იქნება, როგორც დამჭკნარი ვარდები,

პედაგოგიკის ინსტიტუტი

რომლებიც შეიძლება იპოვო წმინდა ბიბლიაში. მაგრამ, როცა ვინმე თავისი გამოცდილებით ლაპარაკობს - ეს ცოცხალი მოვლენაა. თქვენ შეგიძლიათ დაეთანხმოთ მას, შეგიძლიათ - არა. მაგრამ გრჩებათ შთაბეჭდილება, რომ ეკონტაქტუმიზმს, ვინც იცის.

მე არ ვარ ავტორიტარული, მაგრამ ვარ ავტორიტეტი. მინდა, რომ თქვენ გაიგოთ განსხვავება ამ ცნებებს შორის. ავტორიტარული ადამიანი მუდამ ციტირებს. ის დიადი მეცნიერია, თქვენ შეგიძლიათ ეკამათოთ. მისი არგუმენტაცია ძალიან ფასეულია, ეყრდნობა წმინდა ტექსტებს. მისი ავტორიტარული ურთიერთობა ჟონავს ტექსტებიდან, წარსულიდან, სხვათა გამოცდილებიდან.

არ ვარ ავტორიტარული, მაგრამ, რა თქმა უნდა, ავტორიტეტი ვარ. ჯლაპარაკობ მხოლოდ იმას, რაც ვიცი. სულ ერთია, დამეთანხმებით თუ არა; ამ სიტყვების სიმართლე აიძულებს ზარებს დარეკოს თქვენს გულში. ამ დროს ნუ მოუსმენთ გონებას; გონება შეიძლება არ დაეთანხმოს. უსმინეთ გულს, რადგან გულმა უკეთ იცის.

გული ძალიან ძველია; გონება - უახლესი შენაძენი. გონების განვითარება მოდის გარეგანი გამოცდილების წყალობით. გულმა იცის რაღაც შინაგანი და არა - გარეგანი. ამიტომ, როცა ზარები რეკავენ თქვენს გულში, ნუ ინერვიულებთ, დაეთანხმება თუ არა ამას თქვენი გონება: უკვე ახლოს ხართ ჭეშმარიტებასთან.

თუკი ვინმეს ყოფნა გავსებთ თქვენ... ეს ერთადერთი სანუკვარი ერთობაა მოწაფესა და ოსტატს შორის. ეს ერთადერთი გზაა მოწაფემ გაიგოს, რომ მან იპოვა მასწავლებელი. ის გადავსებულია, ის ყოველმხრივ გარშემორტყმულია ოსტატის ყოფნით. გონება შეიძლება გაჯიუტდეს, რადგან მუდამ ეშინია იყოს გადავსებული ვინმეთი. ის თავისი არსით ეგოისტია, იყო გადავსებული კი ნიშნავს, რომ უნდა გაქრეს როგორც აჩრდილი. გონებას ეშინია სიმართლის, ეშინია რეალობის, რადგან გონება შედგება ყველა შესაძლო ილუზიისაგან, ყოველგვარი სიცრუისაგან. სიმართლე მას გამოიყვანს სინათლეზე: ამიტომ გაურბის სიმართლეს.

მაგრამ შენ გაგიმართლა, მანიშა. თუ შენი გული ამბობს, რომ იპოვე ადამიანი, რომელიც გელაპარაკება თავისი აზრით, მაშინ, შესაძლოა, რევოლუციაა შენს ცხოვრებაშიც და ეს რევოლუცია ხდება დღითი დღე, არ ჩერდება. ის მიმდინარეობს მანამდე, ვიდრე მთლიანად არ დაიწყებით და არ გაქრებით.

ეს ბედნიერი მომენტი ძალე დადგება, შორს აღარაა. ეს კარგი დასაწყისია. მანამდე, ვიდრე თქვენი გზით წახვალთ, შიგნით არ დაგაეიწყდეთ დაბრუნება. მუდამ მეშინია სარდარა გურუდიალა სინგხის. მე ვითხოვე კიდევ, მოემზადებინათ საფლავი, იმიტომ რომ ერთხელაც ვილაც ვერ შეძლებს დაბრუნებას. სარდარა გურუდიალა სინგხი კი რიგში დგას, ძალიან ახლოს დასაწყისთან. ის სიცილს დაიწყებს და, უბრალოდ, წავა. ჩვენ ვიზეიმებით... მან იცის, რომ არ არის საჭირო ნერვიულობა. მაგრამ ის აგრძელებს დაბრუნებას, რადგან არავინ იცის, როგორ ვიხუმრებ შეძლებაში.

მეც მომენატრება ის, რადგან ერთადერთი ადამიანია დედამიწაზე, რომელიც მანამდე იცინის, ვიდრე ხუმრობა ითქვა. ასეთი ნდობა ძნელად საპოვნელია. მაგრამ მე ყველას გაფრთხილებთ: წადით ღრმად, მაგრამ არა შორს. მაშინ შეუცნობელი უკან მოგიხმობთ, დაბრუნდით, იყავით კარგი ბიჭი!

იესო და პეტრე ყინულის ჩაის წრუპავენ, რუჯს იღებენ გატილვას ტბის ნაპირზე.

მათ ახლოს რამდენიმე პატარამ წყალში ქვების სროლა დაიწყო. ისინი იცინიან, ყვირიან და ქვიშას ისვრიან.

მისი სიმშვიდე დარღვეულია, პეტრე წამოდგა: „ეი, თქვენ! - ყფეს ის, - აბა, მოუსვით აქედან!“

მაგრამ იესო შუბლზე იწევს თავი მოდურ სათვალეს, ჩამოიყრის სახიდან ქვიშას და ამბობს: „არა, პეტრე, ნუ უშლი ბავშვებს ჩემთან მოსვლას“.

ხუთი წუთის შემდეგ ხმაური ყურისწამლები გახდა: ბავშვები გამაყრუებლად ყვირიან, წყალს ასხამენ, ჰაერში ქვიშას ყრიან. პეტრე, რომელსაც ღამის შემდეგ ნაბახუსევზე თავი სტკივა, დასველდა კიდევ. „წაეთრიეთ აქედან!“ - ყვირის ის.

მაგრამ იესო კვლავ წამოდგა, იწმენდს ქვიშას, ხელს წვეს და ამბობს: „პეტრე, მე ხომ გითხარი: მიეცი ნება ბავშვებს, ჩემთან მოვიდნენ, რომ კარგად ეუთავაზო წიხლი უკანალზე!“

კლოპსკი სიმოსთან ერთად ზის დანსინგ დაკის ლუდის ბარში, ლუდს წრუპავენ.

„მისმინე, სიმოს, - ამბობს პოლონელი, - ასე კარგად როგორ გამოგდის ქალებთან?“

„ძალიან უბრალოდ, - პასუხსობს სიმოსი. შენ უნდა შეგეძლოს თავის მოჩვენება, ეშმაკობა“.

„თავის მოჩვენებას რაც შეეხება, ეს იოლია, - ამბობს კლოპსკი, რომელიც თავის მეათე ლუდს ყლაპავს, და რა ეშმაკობაა?“

„ნუ, - იწყებს სიმოსი, - მაგალითად, მე ჩემს მანქანას დავახატე თეთრი მრგვალი წრე. გოგო, ჩვეულებრივსამებრ, მეკითხება, ეს რას ნიშნავს. მაშინ მე დაუდევრად ვუხსნი, რომ ეს არის სისუფთავის ნიშანი. ლაპარაკი, როგორც წესი, გადადის აბსტრაქტულ სისუფთავის გაგებაზე, როგორც, მაგალითად, ქალიშვილობა. ამ ადგილიდან კი უკვე იოლია“.

„ო, კეი“! - ამბობს კლოპსკი, - ‘მე მგონი გავიგე“.

მეორე საღამოს კლოპსკი თავისი მანქანაზე ხატავს თეთრ წრეს. მერე კი პაემანზე მიდის თავის მეგობარ ლუსისთან.

„ეს ისე უჩვეულოა - თეთრი წრე მანქანაზე“, - ეუბნება ლუსი კლოპსკის.

„კი, რა თქმა უნდა, - პასუხობს კლოპსკი და თავის პალსტუხს ისწორებს, - წავიდეთ, ღამე ერთად გავატაროთ!“

„მთვრალი ხარ“, - უყვირის ბარმენი ლუდის ბარში გროგი დოგი პადის, რომელიც ახლახან ნელა ჩამოვარდა იატაკზე. „სულაც არ ვარ მთვრალი! - ამტკიცებს პადი, ძლივს წამომდგარი. - ცოტათიც კი არ ვარ ნასვამი და მე ამას დაგიმტკიცებ. შეხედე, ხედავ ამ კატას, რომელიც კარში შემოდის? აი, მას მხოლოდ ერთი თვალი აქვს“.

„შენ იმაზე მთვრალი ხარ, ვიდრე მეგონა, - ამბობს ბარმენი. - ეს კატა გადის!“

უცნობია...

იყავით უტყვი, დახუჭეთ თვალები.

შეიგრძენით, რომ მთელი თქვენი სხეული გაიყინა.

იყურეთ შიგნით.

პირდაპირ თქვენი ცხოვრების პირველწყაროსთან,

შეაღწიეთ ღრმად, ყოველგვარი შიშის გარეშე.

მხოლოდ ამ გზაზე შეუძლია ადამიანს საკუთარი თავის პოვნა, ბუდას მსგავსად.

ეს ერთადერთი ცოცხალი გზაა, რომელსაც მიჰყავხართ

თქვენს კოსმიურ სახლში.

ყოველგვარი ყოყმანის გარეშე წადით უფრო და უფრო შორს.

ეცადეთ შეაგროვოთ სიჩუმის ყველა შეგრძნება, ნეტარება და დალოცვა.

როგორ უნდა გააკეთოთ ეს უფრო ნათლად, უცნობია...

ქუდა: გუჯარ (სტანდარტი)

მოდუნდით, შეიგრძენით, რომ თქვენი გონება და სხეული
გამოყოფილია თქვენგან.

მხოლოდ დამკვირვებელი ხართ.

ამ მომენტში, როცა დამკვირვებელი ხართ, თქვენ ბუდა ხართ.

შეიცანით თქვენი ბუდას ბუნება, ის, უბრალოდ, სარკეა.

ყველაფერს აირეკლავს, მაგრამ ხელუხლებელი რჩება.

არაფერი ტოვებს კვალს თქვენი დაკვირვების შემდეგ.

სარკე ცარიელი რჩება.

ამ სიცარიელეს ნებისმიერ მომენტში შეუძლია

პატარა ნახტომი და... თქვენ მეორე ნაპირზე აღმოჩნდებით.

უბრალოდ, რომელიღაც წამს თქვენ და მთლიანი ერთი გახდებით.

ეს შერწყმა - რელიგიურობის ჭეშმარიტი მიზანი.

მშვენიერი საღამოა...

სამწუხაროდ, ისე ცოტა ადამიანს შეუძლია მისით ტკობა.

მაგრამ ჩვენ უნდა გავაერცელოთ ეს ცეცხლი, ეს

გრილი სიჩუმე, როგორც ნიავი მთელ დედამიწაზე.

ეს ღუმილი იქნება საშო, საიდანაც ახალი ადამიანი დაიბადება.

თქვენ გზას აგებთ.

უცნობია...

დაბრუნდით,

მაგრამ დაბრუნდით როგორც ბუდა, უღიადესი ღირსებით,

წყალობით, სიჩუმით.

ბოლო რამდენიმე წამი, უბრალოდ, მოვლენაა, გახსენება, თქვენი სიჩუმის გაელვების შეგრძნებების დაგროვება.

თქვენ უნდა დარჩეთ ბუდად მთელი ოცდაოთხი საათი.

ეს არ არის მოქმედება, ეს თქვენი ბუნებაა.

ეს უნდა გამოვლინდეს თქვენს ქმედებაში,

თქვენს სიტყვებში, თქვენს ღუმელში, თქვენს სიძღვრებში, თქვენს ცეკვაში.

მაგრამ თქვენ რჩებით დამკვირვებლად, ბუდად.

- „ო, კეი“, მანიშა?

- დიას, საყვარელო ოსტატო.

- შეგვიძლოა ვიზიუმით ბუდად გადაქცევა?

- დიას!

თავი 6. შეღწევა კოანში

13 სექტემბერი. 1988

ჩვენო საყვარელო ოსტატო,

ბუკომ თქვა:

„თავიდან თქვენ უნდა შეაღწიოთ კოანში.

კოანი - ეს პატრიარქის ისეთი ღრმა ქადაგებაა,

მისი მოქმედება ამ მრავალფეროვან მსოფლიოში ადამიანს

აიძულებს, შეხედოს უფრო დაკვირვებით და აძლევს ძალას,

როცა მდინარის ნაპირზე დგას.

ბოლო სამი-ოთხი წლის განმავლობაში ჩემს საუბრებში ვმსჯელობდი სამ კოანზე: „თქვენი ჭეშმარიტი სახე მანამდე, ვიდრე დაიბადებოდნენ თქვენი ღელა და მამა, „ბუდას გული“ და „არ არის გული, არ არის ბუდა“. იმისთვის, ვინც ეგახება ცხოვრების ქარბორბალს და სიკვდილს, ამ კოანებს მიაქვთ შორს სამყაროს კავშირის ქვიშა და ხსნიან ოქროს განძს, რომელიც აქ იყო თავიდანვე, მარადიული ფესვები ყველა არსებულისათვის.

თუმცა სამი ან ხუთი წლის მცდელობის შემდეგ თუ გადაწყვეტ კოანს და სატორი ჯერ კიდევ არ არის, მაშინ ის უნდა უარყოფ, წინააღმდეგ შემთხვევაში ის შეიძლება უხილავი მიზანი გახდეს თქვენ გარშემო. ამ ტრადიციულ მეთოდსაც კი შეუძლია გახდეს წამალი, რომელსაც შეუძლია მოწამელა. საერთოდაც, მედიტაცია აუცილებელია,

მაგრამ, თუ სამი ან ხუთი წლის შემდეგ ეს გადაუღებელი საჭიროებაა, კელაე ისე მხარდაჭერილია ძალისხმევით, დაძაბულება ზდება მავნე, ეს სერიოზული მდგომარეობაა. ბევრი ამ სიტუაციაში სულით დაეცა და შედეგად სრულად ტოვებდა მას“.

წინაპრები ამბობენ: „ხან ჩქარა, ხან ნელა,

ხან წინ სვლით, ხან გვერდით დასვენებით“.

ბუკო აგრძელებდა:

„ამგვარად, ეს სხვებზე ამაღლებული ოსტატი

ადამიანებს აიძულებდა, ასეთ სტადიაზე გადაეგდოთ კოანი.

როცა ის გადაგდებულია და დაძაბულობამაც დაიწია, საჭირო დროს

მიზანს აღწევდნენ და აცნობიერებდნენ, რომ ასეთია მათი ჭეშმარიტი ბუნება,

როგორც კოანის გადაწყვეტილების შედეგი.

კოანზე კონცენტრაცია დგება სულის გამოღვიძების გამოკვლევის, მიჯაჭვული შეჩვევის გაწყვეტის, წინ სასტიკი გამოსროლის დროს და მაშინ, როცა დენთი დასველდება და დუღილი წყდება.

იაპონიაში მოსვლისთანავე ეს სხვებზე ამაღლებული ოსტატი აიძულებდა მოწაფეებს, ჩაეხედათ კოანში, მაგრამ, როცა დიდ დროს უთმობდნენ, ის ურჩევდა უარი ეთქვათ კოანზე. საქმე ისაა, რომ ბევრი ადამიანი წარმატებას აღწევდა, თუ მათ თავიდან ჰქონდათ ბრძოლის გამოცდილება კოანთანდა შემდეგ ძალისხმევას აღუწებდნენ, ვიღაცები წარმატებას აღწევდნენ, როცა განსაკუთრებულ ძალისხმევას არ იჩენდნენ.

ამგვარად, მთავარი წესია, რომ ის, ვინც ჯერ არ დაკვირვებია კოანს, აუცილებლად უნდა დააკვირდეს, მაგრამ ის, ვინც დიდი ხნის განმავლობაში ამაზე მუშაობდა, თავი უნდა დაანებოს. ზაზენის დროს ისინი გამოიძევებიან სრულად; მათ სძინავთ, როცა ძილის დროა;

ბუღა: გუგუნი სინაიელი

მდიდან, როცა წასვლის დროა; სხედან, როცა ჯდომის დროა და ა.შ. თითქოს ისინი არასდროს ყოფილან და არ გაუცვნიათ პენი“.

მანიშა, ვიდრე განვიხილავ, რას ლაპარაკობდა ბუკო, უნდა განვმარტო, რას ნიშნავს კოანი.

ეს რაღაც თავსატეხს ჰგავს, რომელიც შეუძლებელია გამოიცნო. ის პრინციპულად გამოუცნობია. მაგალითად, როგორ გამოიყურებოდით მანამდე, ვიდრე დაიბადებოდით - ამ ამოცანის გადაწყვეტის გზა არსადაა, ვერსად იპოვი ამის პასუხს. ანდა კოანი - ყველაზე ცნობილია ხმა ერთი ხელით ტაშის შემოკვრისა... მაგრამ ერთ ხელისგულს არ შეუძლია ტაშის შემოკვრა; ამისთვის მეორე ხელიც საჭიროა.

ამიტომ ჯერ საჭიროა კოანია მნიშვნელობა გაიგოთ. ეს ისეთი მტკიცებულებაა, რომელსაც აქვს პასუხი და ოსტატები მას აძლევს მოწაფეს, რომ ის მედიტირებდეს მასზე და იპოვოს პასუხი. თავიდანვე იცის მოწაფემ და ოსტატმაც, რომ პასუხის პოვნა შეუძლებელია. მაგრამ ეს უდიადესი სტრატეგიაა: როცა გონებას არ შეუძლია პასუხის პოვნა, მედიტაცია კი ძალიან დაძაბული უნდა იყოს, მთელი ენერგიით, კონცენტრირებული კოანზე - გონება თავს თითქმის უსუსურად გრძნობს. ის იყურება აქაც და იქაც, მოაქვს ესა თუ ის პასუხი და ამისთვის ოსტატისგან დარტყმას იღებს, რადგან არასწორი პასუხი მოიტანა.

ყოველი პასუხი არასწორია, რადგან თავად კოანის დანიშნულება ის კი არ არის, რომ პასუხი მოგცეს, არამედ ის, რომ დაღალოს თქვენი გონება იმ ღონეზე, რომ მან ბრძოლა შეწყვიტოს. პასუხი რომ ყოფილიყო, გონება მას იპოვიდა. მაგრამ ამ სიტუაციაში მნიშვნელოვანი არ არის, ძალიან ჭკვიანი ხარ თუ ისე რა - არც ერთ გონებას არ შეუძლია პასუხის პოვნა. მაგრამ, ბუნებრივია, ის კვლავ და კვლავ ცდილობს... და მოწაფე ყოველ დღიას მიდის ოსტატის სანახავად იმის სათქმელად, რომ მან ოცდაოთხი საათის განმავლობაში შეძლო პოვნა. თავიდან მოწაფეები ფიქრობენ, შესაძლოა, რომ ისინი გაერკვნენ კოანში...

მოწაფეს მისცეს კოანი ერთი ხელით ტაშის დაკვრაზე. მან გაიგონა ქარის ხმა ფიჭვებთან ჩავლისას და გაიფიქრა: „შესაძლოა, ეს

ერთი ხელით ტაშის დაკვრის ხმაა“. ის გაეშურა ოსტატისაკენ, რომ პასუხი მიეცა, პირი არ ჰქონდა გაღებული, რომ გაილაზა. მან თქვა: „ეს უკვე მეტისმეტია! ჯერ სიტყვაც კი არ მითქვამს“.

ოსტატმა უპასუხა: „მნიშვნელობა არ აქვს, რამე თქვი თუ არა, შენ რაღაცის თქმას აპირებდი“.

მოწაფემ დაიწყო: „მაგრამ, ყოველ შემთხვევაში, თქვენ ის უნდამოგესმინათ...“

ოსტატმა აუხსნა: „მნიშვნელობა არ აქვს, რას იტყვოდი, მაინც არასწორი იქნებოდა. წადი და მედიტირება გააკეთე!“

როცა მოწაფეები მიეწვივნენ, უკვე აღარ მიისწრაფოდნენ ოსტატთან პასუხებით. მათ იცოდნენ, რომ პასუხი არ არის. როცა გონებამ იცის, რომ პასუხი არ არის, ის ბრძოლას თავს ანებებს. მთელი სტრატეგია ძალიან ფრთხილია: განზე უნდა გასწიოთ გონება; დაღლილი, ძალაგამოცლილი საკუთარი თავი, მას აღარ აქვს სურვილი ფუნქციონირებდეს.

იმ მომენტში, როცა თქვენს გონებას განზე სწევთ, შედიხართ მედიტაციის სამყაროში. კოანისთვის არაფრის გაკეთება არ მოგიწევთ, კოანი, უბრალოდ, გეხმარებათ, დაღალოს გონება.

ბუკო ძალიან პრაქტიკული ოსტატია; ძენის ოსტატების უმრავლესობა არ არის ასეთი პრაქტიკული. ისინი ლაპარაკობენ თავიანთი ცნობიერების პიკზე; ბუკო ლაპარაკობს იმ მიწაზე მდგომი, რომელზეც თქვენ დგახართ. შესაბამისად, ის უფრო მეტად გეხმარებათ, ვიდრე დიადი ოსტატები. ბუკომ იცის, რომ მაშინაც კი, თუ ისინი იყვირებენ, მათ ვერ გაუგებენ, უმჯობესია, ჩაზვიდეთ ბნელ ხევში და ელაპარაკოთ ადამიანებს ისე, რომ მათ გაიგონ, რომ გონება უსარგებლოა შინაგანი მოგზაურობისათვის. ესაა მარილი: გონება დაბრკოლებია და არა დახმარება, კედელია და არა - ხიდი.

და ბუკო ძალიან მგრძნობიარედ შედის დეტალებში. ვერც ერთი სხვა ოსტატი ასე ვერ გადმოსცემს მათ. აფრთხილებს კიდევ, რომ მეოთხე არ იძლევა ასპროცენტთან გარანტიას. არც ერთი მოწყობილობა

არ იძლევა ასეთ გარანტიას, თავად მეთოდი შეიძლება გახდეს დაბრკოლება.

„თავიდან თქვენ უნდა შეაღწიოთ კოანში, - ამბობს ბუკო. კოანი - ეს პატრიარქის ისეთი ღრმა ქადაგებაა, მისი მოქმედება ამ განსხვავებულ მსოფლიოში ადამიანს აიძულებს შეხედოს უფრო დაკვირვებით და აძლევს ძალას, როცა ის მდინარის ნაპირზე დგას“.

თქვენი გონება ძალიან შერყეულია. ის ქანაობს, როგორც ტალღებზე. კოანი კონცენტრირებას უკეთებს მთელ თქვენს ენერგიას. მასთანარ შეიძლება გულგრილად მუშაობა, ეს სახიფათოა. მთლიანად უნდა დაიხარჯოთ, რომ გონება, უბრალოდ, გამოიფიტოს, ისე სწრაფად, რამდენადაც ეს შესაძლებელია.

ბენის ოსტატებმა გამოცდილებით დაადგინეს, რომ მაქსიმალური პერიოდი სამი წელია. თუ არ დაიღალეთ ამ სამი წლის განმავლობაში, ეს იმას ნიშნავს, რომ არ ჩადეთ თქვენი ენერგია მასში. შეინახეთ ენერგია, საქმეს გულთ არ მოჰკიდეთ ხელი. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ერთი წამით ნათლად დაინახავდით: პასუხი არ არის. სწორედ მაშინ, როცა თქვენ პასუხის არქონის შეგრძნება გაქვთ, გონება უკან იხევს. შედიხართ თქვენი არსებობის განზომილებაში.

მაგრამ, თუ თქვენ ამის გაკეთებას რაღაცნაირად ცდილობთ, სამი წლის შემდეგ საშიშროება წარმოიშობა... და თუკი კიდევ არ გამოგივიდათ, ჯობს მიატოვოთ კოანი. ახლა ის კი არ დაგეხმარებათ, ხელს შეგიშლით და წინააღმდეგობას გაგიწევთ. ის, უბრალოდ, ჩვევა გახდა. თქვენ ხართ ჩუმად, სხვა ფიქრებთან ერთად, რომლებიც მიდის და მოდის, ერთი აზრი მუდამ აქ არის: „რა არის ცალი ხელით ტაშის დაკერის ხმა?“ მაგრამ თქვენ არ ხართ კონცენტრირებული ისე, რომ იყოს მხოლოდ კოანი და სხვა არაფერი.

ბუკო ამბობს:

„კოანი - ეს პატრიარქის ისეთი ღრმა ქადაგებაა... მისი მოქმედება ამ განსხვავებულ მსოფლიოში ადამიანს აიძულებს, შეხედოს წინ და უფრო დაკვირვებით...“

თქვენ მთელ ენერგიას ახარჯებთ ერთ წერტილს, რომ ცნობიერი გახდეთ პირდაპირი, როგორც ისარი, რომ ის არ გაიფანტოს სხვადასხვა მიმართულებით: ნაწილი - იქ, ნაწილი - აქ, ნაწილი - წარსულში, ნაწილი კი - მომავალში. თქვენ მუშაობთ კოანზე ისე, რომ პაწაწინა ნაწილიც კი არ წავიდეს სადმე. წინააღმდეგ შემთხვევაში თქვენ ვერასდროს მიაღწევთ დასასრულს, პირიქით, ეს ჩვევაში გადაიზრდება. თქვენ კოანზე მთელი ცხოვრება იმუშავეთ, მაგრამ არ მოგიტანთ მედიტაციას.

ამგვარად, თუ სამი წლის განმავლობაში კოანი არ უკუაგლო გონებაში თავისთავად და თქვენ ვერ შეხვედით ყოფიერებასა და ყოფიერების სიჩუმეში, სადაც არ არის არც პასუხი და არც კითხვა, მაშინ შეწყვიტეთ კოანი. ნუ მისცემთ მას ნებას ჩვევად იქცეს: არ მისცეთ ნება, გახდეთ მასზე მენტალურად დამოკიდებული.

ჯერ ერთი, უნდა გაიძულოთ შეხედოთ ჯიუტად, უყუროთ წინ და მოგცეთ ძალა, როცა თქვენ დგახართ მდინარის ნაპირას.

„უკანასკნელი ორი-სამი წლის განმავლობაში ჩემს საუბრებში მე ვმსჯელობდი სამ კოანზე: „თქვენი ჭეშმარიტი სახე, ვიდრე დაიბადებოდნენ თქვენი ღელა და მამა...“

თქვენი ჭეშმარიტი სახე მხოლოდ თქვენამდე კი არა, მანამდეც იყო, ვიდრე თქვენი მამა და ღელა დაიბადებოდნენ. არ არის მეთოდი მოიძებნოს, სად იყავით და რა იყო თქვენი ჭეშმარიტი სახე...

მეორეც - „ბუდას გული“. იპოვე გული, რომელიც არის ბუდა.

და მესამე - „არ არის გული, არ არის ბუდა“. ის იყენებდა ამ სამ კოანს. არსებობს ათასი და ერთი კოანი - ყველაფერი, რაც გადაუწყვეტელია, რაც მშვენივრად გამოიყურება, მაგრამ, როცა თქვენ იწყებთ ამასთან მუშაობას, აღმოაჩენთ, რომ გზის ბოლოს მიუახლოვდით; მას აღარსად მიჰყავხართ.

„იმათთვის, ვინც ეჯახება ცხოვრების ქარბორბალს და სიკვდილს, ამ კოანებს მიაქვს შორს სამყაროს კავშირის ქვიშა და ხსნის თავიდანვე აქ არსებულ ოქროს განძს, მარადიულ ფესვებს ყველა არსებულისათვის.“

კოანს სასწაულების ჩადენა შეუძლია, თუმცა ეს, უბრალოდ, ტექნიკაა. საქმე მხოლოდ ისაა, რამდენად ტოტალურად აიძულებთ მთელ თქვენს გონებას იყოს დაკავშირებული კოანთან ოცდაოთხი საათის განმავლობაში. ეს ისეთი რამეა კი არ არის, რომ ერთი საათი დაკავდე და მერე დაივიწყო.

ეს მონასტრული მეთოდია. დაიმახსოვრეთ, რომ არსებობს ინდივიდუალური მეთოდები, რომელთა პრაქტიკა ყველგან შეგიძლიათ, არსებობს მონასტრული მეთოდები, თქვენ მათთან მხოლოდ მონასტერში შეგიძლიათ იმუშაოთ. იქ შეგიძლიათ მთელი ოცდაოთხი საათით მედიტირება, სხვა არაფერია გასაკეთებელი, გარდა მედიტაციისა.

კოანი მონასტრული მეთოდია. თუ თქვენ შეგიძლიათ ჩადოთ მთელი თქვენი ენერგია, გარეთ ერთ ნაჭერ ცნობიერებასაც კი არ დატოვებთ, როგორც ეს ადამიანებს თვისებაში გადაუვიდათ, ისინი არასდროს დაგტოვებენ თქვენ. უსაფრთხოებისათვის, აუცილებელი საჭიროებისათვის ისინი რაღაცას ებლაუჭებიან. ისინი არასდროს დებენ ყველაფერს, რაც მათშია, მეთოდში.

მსმენია, ერთხელ მონა ნასრედინი მოგზაურობისას უბილეთოდ დაიჭირეს. კონტროლიორი გაკვირვებული იყო, რადგან მონა ნასრედინმა ყველა ჩემოდანი გახსნა, კუპეში ამოყარა თავისი ნივთები, ბოლოს და ბოლოს ისე ცდილობდა მის პოვნას... ყველა ჯიბეში ჩაიხედა, ერთი ჯიბის გარდა, თავისი პალტოს მარცხენა მხარეს. კონტროლიორმა ეს შეამჩნია და უთხრა: „თქვენი მცდელობა ამტკიცებს, რომ, რა თქმა უნდა, გაქვთ ბილეთი, მაგრამ ეტყობა დაიკარგა, რადგან თქვენ ამდენი ნივთი მიგაქვთ. ამიტომ ნუ ნერვიულობთ. როცა ჩახვალთ, მოძებნეთ... მაგრამ მინდა ერთი კითხვა დავისვათ: ყველგან ეძებეთ, მაგრამ რატომ არ ნახეთ თქვენს მარცხენა ჯიბეში?“

მოლამ უთხრა: „არ მითხრათ ამის შესახებ!“

კონტროლიორმა გკითხა: „მაგრამ რატომ? თუ თქვენ ეძებთ, მაშინ რატომ დატოვეთ ერთი ჯიბე?“

მან უპასუხა: „ეს ერთადერთი იმედია, რომ ბილეთი იქ არის. თუ იქ არ არის, მაშინ ნათელია, რომ ის არსადაა. არ შემოიძლია, ჩემი იმედი მოვკლა. თავიდან ყველგან უნდა ვნახო“.

და მან ნახა არა მარტო თავისი ჩემოდნები, სხვებისაც, მან ძებნა სხვებისაშიც დაიწყო! კონტროლიორმა უთხრა: „გეყოფათ! ეს არ არის შენი ჩემოდნები. შენ რა, შეშლილი ხარ? შენ არ გინდა ნახო ჯიბეში, სადაც, მე ვფიქრობ, რომ ღვეს ბილეთი და იწყებს სხვისი ჩემოდნების გაღებას?!“

მოლამ უთხრა: „თავიდან მთელ ქვეყანაში მოვძებნი, მხოლოდ ასეა უკანასკნელი იმედი, როცა ყველაფერი ნანახი იქნება, შევამოწმებ ჩემს მარცხენა ჯიბეს. ეს ჩემი ერთადერთი იმედია!“

ადამიანები მუდამ რაღაცას იტოვებენ და ყველაფერს არ ხსნიან. ის, რასაც ისინი იტოვებენ, მათ ხლეჩს. მათ არ შეუძლიათ იყვნენ მთლიანი და ორ ნაწილად იყოფიან: ერთი ნაწილი ჩართულია, მეორე - არა.

ამიტომ პირველი, რაც კოანს მოაქვს, ის არის, რომ გაიძულებთ წინ იყუროთ, გაჩვენებთ ერთადერთ მიზანს, როგორც ისარი. თუ ეს შესრულებადია, თქვენი გონება მალე დაიღლებს. მაგრამ, თუ თქვენ ცოტა ენერგიას შეინახავთ, თქვენი გონება მუდამ აღიდგენს თავს. ენერგიის შენახვა არასდროს მოგცემთ უფლებას ისე დაიღალოთ და ისე გამოიფიტოთ, რომ თქვენ, უბრალოდ, დატოვოთ კოანი და თქვათ: „ყელში ამომივიდა, ბორჩა, ეს სისულელეა - არანაირი ტაშის ხმა არ შეიძლება იყოს ერთი ხელით!“ ამ დაცარიელებულ მომენტში გონება ჩერდება - დაღლილი, დატვირთული და, როცა გონება წამით მაინც ჩერდება, თვალის დახამხამებაში თქვენ მეორე ნაპირზე აღმოჩნდებით.

„იმათთვის, ვინც ეგახება ცხოვრების ქარბორბალას და სიკვდილს, ამ კოანებს მიაქვს შორს სამყაროს კავშირის ქვიშა და ხსნიან თავიდანვე აქ არსებულ ოქროს განძს, მარადიულ ფესვებს ყველა არსებულისათვის“.

ძალიან უბრალო მოწყობილობაა. თუკი მას სწორად გამოიყენებთ, შეუძლია გააღოს კოსმოური საგანძური - თქვენი საბოლოო სახლი.

„თუმცა თუ სამი ან ხუთი წლის მცდელობის შემდეგ გადაწყვეტ კოანს და სატორი ჯერ კიდევ არ არის, მაშინ ის უნდა უარყო“.

სწორედ მას ვუწოდებ მგრძნობიარე ოსტატს. ბუკო მჭიდროდაა დაკავშირებული მოწყაფესთან - ის, უბრალოდ, კი არ ლაპარაკობს საბოლოო ჭეშმარიტებაზე, თითქმის მასთანერთად მიდის, როგორც მეგობარი მოგზაურობაში, რომელიც აფრთხილებს ყველა ორმოზე.

„თუმცა თუ სამი ან ხუთი წლის მცდელობის შემდეგ გადაწყვეტ კოანს და სატორი ჯერ კიდევ არ არის, მაშინ ის უნდა უარყო“.

თქვენ შეიძლება მოგეჩვენოთ, რომ ეს რაღაც მანტრასავითაა, რელიგიური რიტუალი - თქვენ ამას ყოველდღე აკეთებთ. არაფერი ხდება, მაგრამ ერთხელაც იქნება შეაგროვებთ საკმარის სათნოებას... მაგრამ როგორ შეგიძლიათ სათნოება შეაგროვოთ, როცა კოანზე ფიქრობთ, ისეთზე, როგორიცაა კოანი ტაშის დაკვრა ერთი ხელით?!

ეს არ არის მანტრები, რომელსაც იმეორებთ მთელი თქვენი სიცოცხლე, ეს აბსოლუტურად მეცნიერული მეთოდია. მაგრამ ადამიანმა ის მთლიანად უნდა გამოიყენოს, წინააღმდეგ შემთხვევაში მცდელობა არაა საჭირო, იმიტომ რომ ხელის ჩამოშვებით კართან ვერასდროს მიხვალთ. თქვენ გააგრძელებთ სისულელის გამეორებას, რადგან ეს სისულელე თავს უნდა გახსენებდეთ, რომ ის, რასაც თქვენ იმეორებთ - სისულელეა. არ არსებობს ტაშის ხმა ერთი ხელით და არ არსებობს სახე, რომელსაც თქვენ იპოვით მანამდე, ვიდრე თქვენი მშობლები დაიბადებოდნენ.

ეს არ არის გამოცანა, რომელიც თქვენ შეგიძლიათ ამოხსნათ, თუნდაც გკონდეთ დიდი ინტელექტი. ისინი ჰგავს გამოცანებს, მაგრამ არ არის გამოცანა; ეს აბსურდია. აბსურდს შეუძლია გონება დაღალოს. მხოლოდ აბსურდს შეუძლია ამის გაკეთება - რაიმე რაციონალურს გონება გაუმკლავდება, რაიმე გონიერს გონება გაუმკლავდება, რაიმე ლოგიკურს გონება დაუმკლავდება. აბსურდულს კი... გონებას არ შეუძლია აბსურდთან გამკლავება. ადამიანი შეიძლება ჭკუიდან შეიშალოს,

მაგრამ ეს ვერგადაწყვეტს პრობლემას. ამიტომ, ვიდრე ჭკუიდან შეიშლებით, უნდა დატოვოთ ის.

დაიმახსოვრეთ, რომ თქვენი კოანი არაფერს მოგიტანთ, თუ იმუშავებთ ხელჩამოშვებული, არც ბუდად გაგხდით, თუნდაც ტოტალურად იმუშაოთ მასთან დაჩაღოთ მთელი გული. მთელი პრობლემა დაჟინებასა და ტოტალურობაშია.

მაგრამ მანამდე, ვიდრე კოანი მთლიანი გახდება, რაიმე გზით, ის უნდა განაგდო.

„ამ ტრადიციულ მეთოდსაც კი შეუძლია გახდეს წამალი, რომელსაც შეუძლია მოწამელა. საერთოდაც, მედიტაცია აუცილებელია, მაგრამ, თუ სამი ან ხუთი წლის შემდეგ ეს გადაუდებელი საჭიროება კვლავ ისე მხარდაჭერილია ძალისხმევით, დაძაბულობა ხდება მავნე და ეს სერიოზული მდგომარეობაა.“

ამან შეიძლება გაგაგიჟოთ. მხოლოდ დაფიქრდით: ხუთი წელი დღე და ღამე ადამიანი ფიქრობს ტაშის ხმაზე, რომელიც ერთი ხელით გამოიცემა. ის ჭკუიდან შეიშლება! შეიძლება ისეთ ფსიქოლოგიურ სიტუაციაში მოხვდეს, რომ მოინდომოს ყველაფრის გაჩერება, მაგრამ ამის გაკეთებას ვერ შეძლებს. მის შიგნით გაგრძელდება: „რა არის ტაშის ხმა ერთი ხელით?“ დაძინებამდე მისი უკანასკნელი ფიქრი იქნება: „რა არის ტაშის ხმა ერთი ხელით?“ და იგივე გაგრძელდება ღამითაც ქვეშეცნეულში.

ბუკომ ეს განმარტა: „დაიმახსოვრეთ, რომ წამალიც შეიძლება საწამლადად გადაიქცეს. მისი შენახვის ვადა შეიძლება დამთავრდა, ის აღარ შეიძლება გამოიყენოთ დროის გასვლის შემდეგ. თქვენ უნდა იმუშაოთ ისე ტოტალურად, რომ დაასრულოთ მანამდე, ვიდრე მოქმედების ვადა დასრულდება.“

ყოველ წამალს ვადა აწერია, რომლის შემდეგაც მისი გამოყენება უკარგისია. ყოველი მეთოდისათვის დრო შეზღუდულია. თუ გინდათ შეიგრძნოთ მარადიულობა თქვენში, მაშინ ნუ აყოვნებთ, მიღით იქამდე, ვიდრე ამ ტექნიკის მოქმედების ვადა ამოიწურება.

მეფა: გუგუნი ჩინაძე

მუდამ განსოვდეთ, რომ ეს მეთოდი სისულელეა, მისთვის პასუხი არ არსებობს. ის არ არის განკუთვნილი პასუხისათვის. მისი მიზანია, რომ დააცარიელოს თქვენი გონება. ამიტომ ჩადეთ მთელი თქვენი ენერგია, რომ გონება მალე გამოიფიტოს. რაც უფრო მალე დაცარიელდება, მით უფრო მალე მოვა რეალიზაცია, ტრანსცენდენტური, გაიღება კარი თქვენი მარადიული განმისათვის.

„საერთოდ, მედიტაცია აუცილებელია, მაგრამ, თუ სამი

ანდა ხუთი წლის შემდეგ ეს დაჟინებული აუცილებლობა კიდევ

ძალადობრივადაა მხარდაჭერილი, დაძაბულობა მაინე ხდება,

ეს კისერიოზული მდგომარეობაა. ამ სიტუაციაში ბევრი

სულით ეცემოდა და შედეგად სულტოვებდა მას“.

წინაპრები ამბობდნენ:

„ხანდახან სწრაფად, ხანდახან ნელა, ხანდახან ნაკვალევზე იარე წინ, ხანდახან გვერდითაც გადექი დასასვენებლად“.

ბუკო აგრძელებს:

„ამგვარად, ეს სხვებზე ამაღლებული ოსტატი ადამიანებს აიძულებდა ისეთ სტადიაზე მიეტოვებინათ კოანი, როცა ის მოშორებულია და დაძაბულობა ნაკლებია...“

იმიტომ რომ თქვენ სრული სისწრაფით მოძრაობდით, თქვენი გონება უფრო და უფრო დაძაბული და მიმართული იყო ერთ წერტილში რამდენიმე წლის განმავლობაში.

ბუკო ჰყვება: „მე ველაპარაკები ჩემს მოწაფეებს, რომ ახლა დროა კოანი დატოვონ და მისცენ გონებას ცოტაოდენი დასვენების საშუალება“.

„დაძაბულობა მოიხსნა, საჭირო დროს ისინი აღწევდნენ მიზანს და აცნობიერებდნენ, რომ ასეთია მათი ჭეშმარიტი ბუნება, როგორც კოანის გადაწყვეტილების შედეგი“.

როცა გონება მშვიდია, თითქმის იგივეა, რომ ის გვერდითაა გასული. ერთ შემთხვევაში იქნება უეცარი გასხივოსნება, მეორე შემთხვევაში ის, რასაც შეიძლება ვუწოდოთ თანდათანობითი გასხივოსნება.

მე არ ვიყენებ კოანს იმ მარტივი მიზეზის გამო, რომ თქვენ არ ცხოვრობთ მონასტერში. ეს თავისი არსით მონასტრული მეთოდია. თუმცა ადრე ასე არავინ ჰყოფდა მეთოდებს. ჩემი სანაოსნები ცხოვრობენ სამყაროში, მათ არ შეუძლიათ ჩადონ მთელი თავიანთი ტოტალურობა მედიტაციაში ოცდაოთხი საათის განმავლობაში. მათთვის საკმარისია თავიანთი ტოტალურობა მასში რამდენიმე წუთით ჩადონ, მათი მარადიულობიდან, მათი უკვდავებიდან ყლუპი მოსვან, უბრალოდ, იმისათვის, რომ დაიჭირონ გაელვების სიღრმე. არ გააგრძელოთ ეს, ეს დარჩეს შორეულ ექოდ, რომელიც გარს გარტყიათ, როგორც სუნი. როცა თქვენ ვარდების ბაღს გაუვლით, მაშინაც კი, თუ ვარდს არ ეხებით, თქვენი ტანსაცმელი გაიჟლინთება მათი სურნელით.

თქვენ ხართ სამყაროში და მინდა ყოველი ჩემი სანაოსნის იყოს სამყაროში. არ მინდა, რომ მონასტერში იყოთ, რადგან მონასტერი გართმევთ მთელ ოცდაოთხ საათს და ანგრევს თქვენს შემოქმედებით თვისებებს. ეს იაპონიაში მუდმივი მოვლენაა: ერთი მონასტრით დაღლილი ადამიანები მეორეში მიდიან. რამდენადაც მათ არ უწევთ რაიმეზე ზრუნვა - საჭმლით მათ უზრუნველყოფს მონასტერი. ერთადერთი სამუშაოარის კოანზე კონცენტრაცია, ამიტომ ან ისინი ხდებიან მონასტრისგან ყელამდე მაძღრები და თვლიან, რომ რაღაც არასწორია კოანში, რადგან გავიდა სამი წელი, მაგრამ არაფერი მოხდა, ანდა გიჟდებიან. მათი დაჟინებულობა და ტოტალურობა მოძრაობს არასწორი მიმართულებით და ისინი ჭკუიდან იშლებიან.

ეს ხშირად ხდება ძენის მონასტრებში. სინამდვილეში ძენის ყოველ მონასტერში არის შენობა ბერებისათვის, რომლებიც ჭკუიდან შეიშალნენ. მაგრამ მათი მეთოდი სამყაროში შემოღილი ბერის დაბრუნებისა ძალიან მარტივია. თანამედროვე ფსიქიატრიამ და ფსიქოლოგიამ უნდა შეისწავლოს ეს მეთოდი, რადგან ის, რაც მათ არ შეუძლიათ ათი წლის განმავლობაში, მონასტერში სამი კვირის განმავლობაში კეთდება. სინამდვილეში არ არის არანაირი სპეციალური

მოწყობილობა, უბრალოდ, მონასტერში მყუდრო ადგილზე, მდინარის ნაპირთან, ბაზუკებით დაფარულ ადგილას, დგას პატარა სახლი. ადამიანს ტოვებენ აქ და არავისთან ლაპარაკის ნებას არ აძლევენ. არავინ დადის ამ სახლთან, ერთი ადამიანის გარდა, რომელსაც ყოველდღე საჭმელი მიაქვს. მას არ აქვს უფლება, ელაპარაკოს სახლში მცხოვრებს, იმასაც არ აქვს უფლება, აკრძალულია ჟესტები, მისაღმებაც კი.

სამი კვირის განმავლობაში ზის ჩუმად, არავისთან ლაპარაკობს, არაფერს აკეთებს... გონება ნელ-ნელა ნიავედება. ის, რაც არ შეუძლია ფსიქოანალიტიკოსს გააკეთოს 15 წლის განმავლობაში, ძენის მონასტერებში კეთდებოდა ათასობით წლების განმავლობაში უამრავი ბერისათვის.

არავინ სტუმრობს მას ამ სამი კვირის განმავლობაში; ადამიანს, უბრალოდ, მარტო ტოვებენ. თავიდან ის თავის თავს ელაპარაკება, შემდეგ ნელა, იმის მიხედვით, როგორ გადის დაძაბულობა, წყნარდება. შესანიშნავი სცენაა: ბაზუკი, მდინარე და არც ერთი ადამიანი გარშემო. როცა ის წყნარდება, მონასტერში ბრუნდება.

მაგრამ ნებისმიერ შემთხვევაში ადამიანმა ისე არ უნდა გამოიყენოს მეთოდი, რომ მან შესწავლილობამდე მიგიყვანოს. მიზეზი, რატომ იშლება ადამიანი ჭკუიდან გარკვეული მეთოდით, მდგომარეობს იმაში, რომ ისცდილობს იყოს ჭკვიანი. ის რაღაც რაოდენობის ენერგიას იტოვებს მარცხენა ჯიბეში. ამიტომაც არასდროს არიან მთლიანი. თუ თქვენ არ ხართ მთლიანი, გონება არ შეიძლება მიატოვო. ამიტომ ტოტალურობა ნამდვილი დანიშნულებაა, კოანის მიზანია.

მე არ ვიყენებ ამ მეთოდს, არც არავის ვაძლევ რეკომენდაციას, გამოიყენოს, თუ ის არ ცხოვრობს მონასტერში, სადაც არ არის ამქვეყნიური საქმე, სადაც ის მთლიანად დამოკიდებულია საზოგადოებაზე. მაგრამ, როცა თქვენ დამოკიდებული ხართ საზოგადოებაზე, ვერ იქნებით ურჩი. სწორედ ამიტომ ძენის ოსტატები აღწევდნენ ბუდას მდგომარეობამდე, მაგრამ ეს არ არის აჯანყება; ეს არ არის რევოლუცია.

მე მინდა, რომ ჩემი ბუდა აჯანყებული იყოს. თქვენ შეგიძლიათ აჯანყდეთ, თუკი არ ხართ დამოკიდებული საზოგადოებაზე.

დამოუკიდებელი ხართ თქვენს საქმეში, თქვენს შემოსავალში, თქვენ შეგიძლიათ აჯანყდეთ ყველა ორთოდოქსის წინააღმდეგ.

ეს ძალიან მოხერხებული პოლიტიკაა, თუმცა შეიძლება არაწინასწარგანზრახული. როცა მდიდარი ადამიანები, იმპერატორები მონასტრებს სიმდიდრეს სწირავენ, მათთვის ეს ძალიან კომფორტულია: ისინი გამოიმუშავენ სულიერ სათნოებას, ზეცაში საბანკო ანგარიშს იხსნიან. მეორე მხრივ, ეს ადამიანები არასდროს აჯანყდებიან. ისინი დამახინჯებული არიან; ისიც დაავიწყდათ, როგორ აკეთონ საქმე. მათ არაფერი მოეთხოვებათ, მხოლოდ ისხდნენ და მედიტირებდნენ კოანით, რაც სასაცილოა.

შემთხვევით, და, მე ვიტყვოდი, რომ მხოლოდ შემთხვევით, ვიღაც შეიძლება გახდეს გასხივოსნებული კოანით, რადგან აუცილებელია მისი გამეორება სამი წლის განმავლობაში, მთლიანად ჩართული უნდა იყო მასში.

გახსოვდეთ, განსხვავება, გონებიდან გამოსვლა არ ნიშნავს გონების მიღმა გასვლას. გონებიდან გასვლა იოლია. ბევრი ადამიანი გადადიოდა ჭკუიდან კოანის გარეშე, თუმცა, შესაძლებელია, მათ თავიანთი საკუთარი კოანი ჰქონდათ. შესაძლოა, ეს იყო ფული, შესაძლოა, ქალი ან კაცი. ისინი თავს იგოჟებენ მუდმივად ამაზე ფიქრით.

მე ვიცი ადამიანი, რომელმაც თავი გაიგიჟა ფულის გამო. ის იმდენად იყო შეყვარებული ფულზე, რომ, უბრალოდ, დაუჯერებელია. თუ თქვენ ხელში გქონდათ საკუთარი ასრუბიანი ბანკოტი, ის ცდილობდა, შეხებოდა, რათა შეეგრძნო. მას ტუჩებზე ნერწყვიც კი სდიოდა!

მე დაუშვებობრდი ამ ყმაწვილს. როცა მოვდიოდით ერთად, მას ვაძლევდი რამდენიმე ბანკნოტს ისე, უბრალოდ, სათამაშოდ. ის ისე ბედნიერი იყო... გავიგე, რომ ბოლოს და ბოლოს ის საგიჟეთში ჩასვეს, რადგან რთული სიტუაცია შეიქმნა. მან დაიწყო ქურდობა, ვალის აღება, მაგრამ არასდროს აბრუნებდა უკან, ბოლოს და ბოლოს ამის შესახებ მთელმა ქალაქმა გაიგო. ის არასდროს ყიდულობდარამეს, რადგან ამ დროს ფულის მიცემა გახდებოდა საჭირო. ფული იყო

ბეჭდ.: გუგაჩი (საქართველო)

მისი ღმერთი - ისუამრავი ადამიანის ღმერთია, ეს მათი კოანია. ეს ისეთივეა, როგორიც კოანი, ამოუხსნელი: რამდენიც უნდა გქონდეთ, უფრო ბევრი გინდათ. ეს ამოუხსნელია. მსოფლიოში ყველაზე მდიდარი ადამიანიც კი არ არის დაკმაყოფილებული თავისი სიმდიდრით, მას უფრო მეტი და მეტი უნდა.

„კოანზე კონცენტრაციით დგება დრო სულის გამოღვიძების

კვლევის, დრო გახლეჩის შეგუებაზე მიჯაჭვულობის,

დრო წინ ნათელი ნახტომის და დრო, როცა დენთი სველდება

და ღუღილი წყდება.

იაპონიაში მოსვლისთანავე ეს სხვებზე ამაღლებული

ოსტატი აიძულებდა მოწაფეებს, ჩაეხედათ კოანში, მაგრამ, როცა ისინი

უამრავ დროს უთმობდნენ, მაშინ ურჩევდა, უარი ეთქვათ კოანზე.

საქმე ისაა, რომ ბევრი ადამიანი წარმატებას აღწევდა,

თუ თავიდან ჰქონდა ბრძოლის გამოცდილება კოანთან და შემდეგ

ძალისხმევას აღუწებდა...”

ამიტომ მე ვამბობ, რომ ბუკო ძალიან პრაქტიკული და პრაგმატული მასწავლებელია. ის არ ჰგავს ბუდზიზმს: წამი... და თქვენი თავი მხრებიდან ვარდება ხმლის დარტყმით. ის უფრო საქმიანია. ნახეთ, რას ამბობს: მაშინაც კი, თუ ვერ მიაღწიეთ სატორას - გასხვიოსნებას, ეს გენმარებათ იმაში, რომ ცხელი დარჩეთ. თუ ტემპერატურა საკმარისი არ არის, რომ აორთქლდეთ, ის თქვენ გეუბნებათ: „გაცივდით, შეეშით მას.” ეს გამოცდილება იმაში მდგომარეობს, რომ პატარა გათბობაც კი და მერე გაციება იძლევა გარკვეულ სივრცეს ორ მდგომარეობას შორის. ამ კარის მიღმა, პატარა ნაცნობობის შემდეგ განსხვავება გონების აღგზნებასა და გაციებას შორის ადამიანს წარმატებისკენ უბიძგებს. ახლა უფრო მალე შეუძლია მივიდეს მიზანთან,

ვიდრე მაშინ, როცა მთელ ძალისხმევას დებდა. შეიძლება ვინმემ ამ გზით მაღაწიოს გასხივოსნებას, მაგრამ ვერ ვიტყვოდი, რომ ეს ძირითადი მეთოდია, ეს შეიძლება იყოს შემთხვევითობა.

მე საერთოდ არ გამოვიყენებ კოანებს, რადგან ჩემი ხალხი თავის ტოტალურობას მედიტაციაში დებს ხუთი წუთით და ეს საკმარისია. შემდეგ უბრალო მოგონებები ამაზე იქნება მათ ცხოვრებაში ტრანსფორმირებული და შიგნით ჩაყვინთვა რამდენიმე წუთით არავის გააგიჟებს. თქვენ შეგიძლიათ წახვიდეთ ისე ღრმად, როგორც ეს შესაძლებელია, მაგრამ მთელი თქვენი ტოტალურობით, რადგან იცით, რომ უცნობი აქ ზის, ის არ მოგცემთ ნებას, ზღვარს გადახვიდეთ. როგორც კი თქვენ ახლოს მიხვედით ზღვართან, სადაც შეიძლება თქვენი გონება დაკარგოთ, შეუცნობლის დაფის ზმა მაშინვე უკან გამოგიშვებთ.

ჩვენ არ გვინდა ჩვენი გონების დაკარგვა, ჩვენ უნდა გავიდეთ გონების ძილმა და გამოვიყენოთ ის ამ განზომილებაში. გონება კარგი მექანიზმია, ჩვენ არ ვართ მისი წინაღუდეგი. უბრალოდ, არ გვინდა, რომ ის ღომინირებდეს და იყოს ბატონი. ჩვენ გვინდა, რომ ჩვენი ცნობიერი იყოს ბატონი, გონება კი ბრძანებებს ემორჩილებოდეს და იყოს მსახური.

ბუკო ამბობს:

„ამგვარად, წესები იმაში მდგომარეობს, რომ ის, ვინც ჯერ

არ დაკვირვებია კოანს, აუცილებლად უნდა დაუკვირდეს, მაგრამ ის, ვინც დიდი ხნის განმავლობაში ამაზე მუშაობდა,

თავი უნდა დაენებებინა მისთვის.

ზაზუნის ღროს ისინი გამოიღვენება სრულიად, მათ სძინავთ, როცა

ბილის ღროა, მიდიან, როცა წასვლის ღროა, სხედან, როცა ჯდომის

დროა და ა. შ. თითქოს ისინი არასდროს ყოფილან და არ გაუცვნიათ ბენი“.

ეს ნაწილი თავისთავად ლამაზია. მას შეუძლია უზარმაზარი დახმარება გაგიწიოთ. როცა თქვენ მედიტირებთ, გააკეთეთ ის ტოტალურად. დაივიწყეთ მთელი სამყარო, თითქოს ეს რამდენიმე წუთი არ არსებობს: მხოლოდ თქვენ და ეს განზომილება, რომლისკენაც მოძრაობთ სინათლის სიჩქარით, როგორც ისარი, რომ განგმირათ რომელიმე თქვენი უცნობი ცენტრი თქვენი არსებისა.

უბრალოდ, შეაგროვეთ შეგრძნებები, სიხარული, სათნოება და დაბრუნდით. დაუბრუნდით თქვენს ბუდაობას, როგორც სურნელს თქვენ გარშემო. დააკვირდით თქვენს ყოველდღიურ ცხოვრებაში, რაც გინდათ, ის აკეთეთ - უბრალოდ, დააკვირდით თვალის კუთხით, დაიმახსოვრეთ. თქვენ შეგიძლიათ ხის მოჭრა ანდა წყლის თრევა ჭიდან და თქვენ ბუდა ხართ. თუმცა არაეის უნახავს გაუტამა ბუდა ხეების მჭრელი ანდა ჭიდან წყლის მზიდავი - ის იმდენ მოწაფეს უყვარდა, რომ მისთვის ჭრიდნენ ხეებს და მოჰქონდათ ჭიდან წყალი.

მანამდე, ვიდრე თქვენ გარშემო არ შეიკრიბება რამდენიმე ბუდა, მოგიწევთ ხის ჭრაც და წყლის თრევაც. მაგრამ არ დაგავიწყდეთ, რომ თქვენ ხართ ბუდა. ეს კარგი შესაძლებლობაა მანამდე, ვიდრე დანარჩენი ბუდები არ დაიწყებენ თქვენთვის ხის ჭრას!

უკანასკნელი დასკვნა მშვენიერია:

იყავით ბუდა, მაგრამ არ იყოთ ეკსიზიტიონისტი. ნუ ეცდებით, დაარწმუნოთ დანარჩენები, რომ თქვენ ბუდა ხართ - ამას შემოიღებთ აკეთებენ. საკმარისია ისიც, რომ თქვენ თავად იცით, რომ ბუდა ხართ. თქვენ არ გჭირდებათ მეზობლების დარწმუნება, რომ სინამდვილეში ბუდა ხართ.

მე ვიყავი საგიჟეთში...

ერთი ჩემი მეგობარი იყო შტატის გუბერნატორი და მომცა ნებართვა: შემეძლო შტატში ნებისმიერ ფსიქიატრიულს ვწვეოდი

ანდა ნებისმიერ ციხეს, როცა მომინდებოდა. სხვაგვარად ძალიან რთულია გიყუბის ნახვა.

თქვენ არ შეგიძლიათ მათი აზრის შეცვლა, როგორი აზრიც უნდა ჰქონდეთ მათ. თუ ისინი ფიქრობენ, რომ ელმავლები არიან, იმპოზავენ თქვენ წინ მატარებლის ხმით. ისინი არ ღარდობენ იმაზე, რომ თქვენ აქ ღგახართ... ისინი სადღაც მიემართებიან. ისინი - ელმავლები არიან და თქვენ არ შეგიძლიათ საწინააღმდეგოში დაარწმუნოთ.

მე კკითზე შეშლილს, რომელიც ასე იქცეოდა: „თქვენ გყავთ რომელიმე მგზავრი?“

მან მითხრა: „მე, უბრალოდ, ელმავალი ვარ, მე ვმანევრირებ. არსად მივდივარ, უბრალოდ, ვმანევრირებ ერთი ოთახიდან მეორეში. მე, უბრალოდ, ელმავალი ვარ და სულაც არ ვნაღვლობ მგზავრებზე!“

და ის ამას სერიოზულად ამბობდა. მე ვუთხარი: „კარგი იქნებოდა, ვაგონები მიგებათ“.

მან მითხრა: „არ მომწონს ეს იდეა. რატომ უნდაწაღვლობდე მგზავრებსა და ვაგონებზე?! მე საკმაოდ კარგად ვგრძნობ თავს მარტო“... და წაიდა.

მმართველმა თქვა: „ჩვენ ვეცადეთ, მაგრამ არაფერი შევლის“.

თქვენ არ შეგიძლიათ შეცვალოთ შეშლილის გონება. მე ამას ვამბობ მნიშვნელოვანი მიზეზით: არ გაქვთ გონება, რომელიც შეიძლება შეცვლილი იყოს. ასეთი გონება ფუნდამენტალისტებისაა - ქრისტიან ფუნდამენტალისტებს აქვთ, ისეთს, როგორიც როლანდ რეიგანია. თქვენ არ შეგიძლიათ მათი გონების შეცვლა და ეს სიგიჟის ნიშანია. ჭკვიანი ადამიანი მუდამ ღიაა ცვლილებებისათვის, თუ მას უკეთეს არგუმენტს მოუყვანთ. თქვენ არ შეგიძლიათ ფუნდამენტალისტის შეცვლა: თუ მან გადაწყვიტა, მაშინ ეს გადაწყვეტება მარადიულია.

არ არსებობს მეთოდი იესოს დარწმუნებისაც კი: „შენ არ ხარ ღმერთის შვილი“. ათასობით ადამიანი ცდილობდა ამას: „მომისმინე,

ბედა: გუჯარ (ციხისკარი)

რად გინდა ეს არაფრისმომცემი ზმაური! შენ ვირზე შემჯდარ მასხარას ჰგავხარ, რამდენიმე იდიოტის თანხლებით და ქადაგებით, რომ შენ ხარ ერთადერთი შობილი ძე ლეთისა. შენ ანადგურებ ჩვენს რელიგიას!“ ებრაელები ძალიან ცდილობდნენ მის დარწმუნებას: „მოპისმინე, შენ, უბრალოდ, ღურგალი ხარ, გახსოვს? მამაშენი იოსებია, დედაშენი - მარიამი, გახსოვს?“

მაგრამ ფუნდამენტალისტი...

როცა იესო ლაპარაკობდა, ხალხში ვიღაცამ თქვა: „დედაშენი გარეთ დგას“ და ის, რაც მან თქვა, მტკივნეულია, მან კი თქვა: „უთხარით ამ ქალს, რომ არ მყავს არანაირი მშობელი აქ! ჩემი მამა ზეცაშია“.

ახლა ეცადეთ უთხრათ საწყალ ქალს, მას არ უნახავს შვილიდღი ხანი, რადგან ის მოგზაურობდა ქაშმირში, ლადაკში, ტიბეტში... ბიბლიაში არ არის ნახსენები, რა ხდებოდა 17 წლის განმავლობაში მის ცხოვრებაში. მან კი მთელი ოცდაცამეტი წელი იცხოვრა. მხოლოდ სამი წელი, უკანასკნელი სამი წელია აღწერილი. რა მოხდა გასული 17 წლის განმავლობაში? ერთხელაა მოხსენიებული, როცა ის ცამეტი წლის იყო, და შემდეგ, როცა ის უკვე ძალიან დიდი იყო.

დედამისს ის არ უნახავს ისე დიდხანს, რომ ბუნებრივია, საბრალოა მოხუცი ქალი... მან კი შეურაცხყოფა მიაყენა, შეზვედრაც კი არ დაუნიშნა. ის ღმერთის შვილი იყო, წმინდა და არა - ადამიანური არსება.

თქვენ არ შეგიძლიათ შეცვალოთ ფუნდამენტალისტის გონება. ჩემთვის კი ფუნდამენტალისტი იგივეა, რაც სიგიჟე. გონიერი, ჭკვიანი ადამიანი არასდროსაა ფუნდამენტალისტი. ის მუდამ მზად არის და შეუძლია შეცვალოს ყველაფერი, რაც გნებავთ, თუ მან იპოვა უკეთესი არგუმენტი, უკეთესი იდეა, უკეთესი გადაწყვეტილება. ის დამყოლია, არ არის მყარი და ჯიუტი, მზად არის მოიდრიკოს, შეიცვალოს, ტრანსფორმირდეს.

მე მინდა, რომ თქვენ არასდროს იყოთ ფუნდამენტალისტი. მუდამ ღარჩით შერაცხადი. იყოთ შერაცხადი არსებობისთვის - ეს

ყველაზე მშვენიერი გამოცდილებაა. მაგრამ ამისათვის საჭიროა იცნობდეთ თქვენს საკუთარ შინაგან არსებას და არა გარეგანს. თქვენ იცით გარედან ვარსკვლავები, მაგრამ არ იცით სამყარო თქვენ შიგნით. უნდა ეკონტაქტოთ თქვენს ფესვებს და ეს კონტაქტი იქნება თქვენი განთავისუფლება. ასეთი კონტაქტი გაქცევთ ბუდად.

თქვენ უკვე ბუდა ხართ; უბრალოდ, ცოტაოდენი მტკერი დაედო სარკეს.

მე მახსენდება მიქელანჯელო... ის ბაზარში მიდიოდა, სადაც მარმარილოს მალაზიები იყო განლაგებული. ის იყო მოქანდაკე, შესაძლოა, ყველაზე საუკეთესო, რომელიც მსოფლიომ იცის. მიქელანჯელომ დაინახა მალაზიის წინ, გზის მეორე მხარეს, მარმარილოს უზარმაზარი ლოდი. მან იკითხა: „რამდენი ღირს?“

მფლობელმა უპასუხა: „არაფერი არ ღირს, იმიტომ რომ ათი წელია აქ დევს, ვერაფერ ვნახე, ვინც მისით დაინტერესდებოდა. თუვნებათ, შეგიძლიათ წაიღოთ - მე უფრო დიდი ადგილი მჭირდება სხვა ნაჭრებისათვის, ეს კი ძალიან დიდ ადგილს იკავებს. არა მგონია, ვინმემ ამისგან რამე გააკეთოს. ეს უცნაური ნაჭერია, ძალიან უცნაური ფორმა აქვს“.

ამგვარად, მიქელანჯელომ წამოიღო ლოდი და ორი წლის მუშაობის შემდეგ მან შექმნა მსოფლიოში ყველაზე განთქმული იესოს სკულპტურა - ის ჯვრიდან ეს-ესაა ჩამოხსნილი და მარიამს, მის დედას, უჭირავს მუხლებზე. სკულპტურა შედგება ჯვრისგან, იესოსა და მარიამის ნატურალური სიდიადით.

მიქელანჯელო იყო ერთ-ერთი უდიადესი ადამიანი მოქანდაკეთა სფეროდან. იესო ისე გამოიყურებოდა, თითქოს ახლახან დაუბრუნდა სიცოცხლე, ისეთი ცოცხალი იყო... თქვენ შეგიძლიათ დაინახოთ ადამიანის ყველა კუნთი, თქვენ შეგიძლიათ დაინახოთ ლურსმნის ნახვრეტები ხელზე... სულ რამდენიმე წლის წინ, ერთმა შესულიმა გაანადგურა მისი სკულპტურა. ვერაფერ ვერასდროს იფიქრებდა, რომ ვინმეს თავში მოუვიდოდა და გადაწყვეტდა ასეთი მშვენიერი სკულპტურის განადგურებას - ის ვატიკანში იყო. სასამართლომდე

ამ შეშლილმა განაცხადა: „მე ის უნდა გამენადგურებინა იმიტომ, რომ მინდა ვიყო ისეთივე ცნობილი, როგორიც მიქელანჯელო: მან გააკეთა, მე კი ვანადგურებ“.

როცა ძველი მზად იყო, მიქელანჯელომ დაპატიჟა მაღაზიის მფლობელი, რომ მას ენახა, რა მოუვიდა ლოდს. მან ვერ დაუჯერა თავის თვალებს: „შენ სასწაული შექმენი! ეს როგორ გამოგივიდა?!“

მიქელანჯელომ უთხრა: „არა, მე არანაირი ძალისხმევა არ დამჭირებია. უბრალოდ, მივდიოდი გზაზე და ლოდის ხმა გავიგე, რომელიც ამბობდა: „ჩემ შიგნით დაფარულია იესო და მარიამი. შენ მხოლოდ რამდენიმე ნაჭერი უნდა მოაშორო აქა-იქ, მაშინ მარიამი და იესო გამოჩნდებიან!.. მე არ შემიქმნია მარიამი ანდა იესო, მე, უბრალოდ, მოვაშორე არასაჭირო მარმარილო და დავტოვე მხოლოდ ის, რაც საჭირო იყო იესოსათვის, მარიამისა და ჯვრისთვის.“

ეს მედიტირებულისათვის ნამდვილი შეგრძნებაა. ამასთან, რაც უფრო ღრმად მიდიხართ, თქვენ გრძნობთ... არა სიტყვები, არამედ რაღაც სხვა თითქოს მაგნიტივით გიზიდავთ ბუდასკენ, რომელიც დაფარულია თქვენ შიგნით, თქვენ შიგნით წყაროში. თუ ერთხელ შეეხეთ მის ფესვებს, თქვენ ერთხელ გაიგეთ, რომ ხართ ბუდა, ხუთი წუთიც კი საკმარისია, რომ გახსოვდეთ ის ოცდაოთხი საათის განმავლობაში. ნელ-ნელა შეიცვლება მთელი თქვენი ცხოვრება და გახდება მშვენიერი, სათნო, უღიადესი ექსტაზი.

თქვენ არ გჭირდებათ მედიტაცია ოცდაოთხი საათის განმავლობაში. მე წინააღმდეგი ვარ მონასტრების და ბერების, იმიტომ რომ არასაჭირო ტვირთია საზოგადოებისათვის, განსაკუთრებით აღმოსავლეთისათვის, სადაც ასე ბევრი ღარიბია, ეს ბერები ეკონომიკას მძიმე ტვირთად აწევს.

ტაილანდში სულ რაღაც ორი წლის წინ პარლამენტში მიიღეს კანონი, რომ არავის შეუძლია გახდეს ბერი ხელისუფლების გადაწყვეტილების გარეშე იმიტომ, რომ ყოველი მეოთხე იყო ბერი. დანარჩენ სამს უნდა ერჩინა ყველაფრით, რაც აუცილებელია. იყო ტრადიცია, რომ ყველა ოჯახს უნდა მიეცა ერთი ვაჟი რელიგიისთვის,

ეკლესიისთვის, სასურველი იყო უფროსი. ისინი შეადგენდნენ მოსახლეობის ერთ მეოთხედს; მთელი მოსახლეობა ღარიბი იყო, ეს მაწანწალები კი ფიქრობდნენ, რომ ბერები რაღაც სულიერს აკეთებდნენ, არადა ისინი, უბრალოდ, პარაზიტები იყვნენ.

მე არ მინდა, რომ ვინმე იყოს ბერი, მე მინდა, რომ თქვენს სამყაროში იყოთ. მედიტაციას არ უნდა მთელი ოცდაოთხი საათი; მედიტაცია პაწაწინა გაელევებაა, მერე კი აგრძელებთ თქვენს საქმეს. ნელა, ნელა ეს გაელევა გამოანათებს თქვენს მოქმედებებში, თქვენს ღეჰილში, თქვენს სიმღერებში, თქვენს ცეკვებში.

არ არის იმის აუცილებლობა, რომ დაკარგოთ მთელი ოცდაოთხი საათი და პარაზიტი გახდეთ. თუ გახდებით საზოგადოებაში პარაზიტი, თქვენ ვერ შეძლებთ ამ საზოგადოებას წინ აღუდგეთ, ვერ შეძლებთ კრაფრის თქმას ვერცერთი ცრურწმენის წინააღმდეგ.

ჩემს ხალხს შეუძლია იყვნენ სანიასინები და მაინც სრულად აჯანყებულები, რადგან ისინი არაფერზე არიან დამოკიდებულნი. მათი მედიტაცია პირადი საქმეა.

რატომ არიას ყველა რელიგია ჩემ წინააღმდეგ? იმიტომ, რომ მე მსოფლიოში შემოვიტანე ახალი ტიპი სანიასინების. მათ ეშინოდათ, თუ ეს ცეცხლი გავრცელდებოდა, როგორც ტყის ხანძარი, მაშინ სანიასინები იქნებოდნენ ყველაზე აჯანყებული ადამიანები მსოფლიოში. ისინი დაამსხვრევდნენ ყველა ცრურწმენას, ყველა სისულელეს და არ დაეთანხმებოდნენ არაფერს, რაც მათი ცნობიერის წინააღმდეგ მიემართება.

სწორედ ეს არის იმის მიზეზი, რომ ოცდაერთი ქვეყნის პარლამენტში მე გამომაცხადეს საშიშ ადამიანად. საკმაოდ უცნაურია, რომ არც ერთმა პარლამენტარმა არ იკითხა: „რას გულისხმობთ, როცა თქვენ ამბობთ, რომ ის საშიშია?“ როგორც ჩანს, ყოველი მათგანი საშიშროებად განიხილავს რელიგიაში ინდივიდუალურობის მოყვანას, ინდივიდუალობის ინიცირებაში აჯანყების სულს... და ეს არავისსურს ხელისუფლებაში. ისინი მზად არიან მიიღონ ბერები, ისინი მზად არიან შეწირულობები გაიღონ მონასტრისათვის, მაგრამ მათ მართლა ეშინიათ ადამიანების, რომლებიც დაადგნენ ბუდას გზას

ბუღა: გულს სცნაო

და ამავე დროს არიან აჯანყებულები. ჩემთვის კი ბუდა, რომელიც არ ჯანყდება, დიდად არ ჰგავს ბუდას. ის, უბრალოდ, დამპალი ნაჭერია!

პოეტმა დაწერა:

„სალამოს.

თუკი წვიმა მოდის,

ჩვენ თავშესაფარი უნდა მოვძებნოთ;

მაგრამ ფიქრობ: „ეს მხოლოდ ნისლია,“

ჩვენ მივიღვართ და ძვლებამდე ვსველდებით.“

ის იმ წვიმაზე კი არ ლაპარაკობს, რომელიც გარეთაა, ის ლაპარაკობს იმაზე, რაც ჩვენ შიგნითაა. ნუ გეშინიათ, დასველდით ამ ნისლში, საიდუმლოში. როცა თქვენ დაბრუნდებით, დაბრუნდით სრულიად სხვა არსებად, ის, ვინც წავიდა, უკან უნდა მოიტოვოთ, თქვენ უნდა შეიძინოთ ახალი სახე - თქვენი თავდაპირველი სახე. ნიღბის ჩამოხსნა და თქვენი პირვანდელი სახის შეძენა არის მედიტაციის მთელი ალქიმია.

ერთხელ მოხუცი კაცი დიდ ქალაქში ჩამოვიდა, ის დგას და შეჰყურებს ცათამბჯენებს. მერე მოხუც ქალს ხედავს, ძალიან მოხუც ქალს, რომელიც კაბინაში შედიოდა. მას არ ესმის, რომ იქ ესკალატორია. აკვირდება და, როცა ესკალატორი ქვევით მიდის, ხედავს, რომ იმ კაბინიდან ახალგაზრდა ქალი გამოდის. ის ამბობს: „ღმერთო ჩემო! მე რომ მცოდნოდა, აქ წამოვიყვანდი ჩემს მოხუცსაც. ეს უღიადესი მეცნიერებაა!“

სწორედ ასე ხდება. როცა თქვენ ჩადიხართ, თქვენზე ძველი ნიღაბია; როცა თქვენ ბრუნდებით, ბრუნდებით ახლით, თავდაპირველი სახით. ეს ყოველდღიური გამოცდილება ნელ-ნელა გახდება თქვენი შეგრძნება სიჩუმეში ოცდაოთხი საათის განმავლობაში. არ არის იმის საჭიროება, რომ ვინმეს უთხრათ, რომ თქვენ ბუდა ხართ; ამას თავად მიხვდებიან. თქვენ ვერ შეძლებთ როგორც ცეცხლის, ასევე ბუდას დაფარვას.

მანიშა კითხულობს:

„ჩვენო საყვარელო ოსტატო,

ამას სიტყვებით ვერ აღვწერ, რასაც თქვენ ცდილობთ გადმოგვცეთ, ეს ენით აღუწერელია. ჩვენ ვცდილობთ ამის მიღებას - ხანდახან ეს ღრმად იდუმალია, ზოგჯერ აშკარად უხერხული. ეს ერთია, თუ ორივე ერთად?“

მანიშა, ეს ორივე ერთადაა.

ერთი თვალსაზრისით - ეს ნათელია. მათთვის, ვინც იცის, ეს ნათელია. მათთვის, ვინც არ იცის, ეს ძალიან იდუმალია. მაგრამ ჩვენ ვლაპარაკობთ ერთსა და იმავეზე. ყველა ჩვენი მცდელობა ნათელი წერტილიდან მოძრაობს იდუმალ წერტილამდე... ის, უბრალოდ, მოსახვევია უმწიკლოებისაკენ, დაბრუნება თქვენი ბავშობის სურნელსა და სიხალისეში.

ბუდა არ არის უცხოელი; ბუდა - თქვენი შინაგანი ბირთვია, რომელსაც თქვენ გარდა ვერავინ მიაღწევს; წინააღმდეგ შემთხვევაში მის სახეს შეცვლიდნენ. ის არის იქ, სადაც მხოლოდ თქვენ შეგიძლიათ მისვლა - ამიტომაც რჩება პირველსაწყისად. სხვაგვარად, საზოგადოება მასზე გავლენას მოახდენდა, ეცდებოდა მის გამოყენებას იმგვარად, რომ ეს სასარგებლო ყოფილიყო საზოგადოებისათვის. მაგრამ ვერავინ შეძლებს თქვენ შიგნით შეღწევას, თქვენ გარდა.

და, რა თქმა უნდა, როცა იცით თქვენი იდუმალი არსებობა, არ გასურთ იყოთ სხვა ვინმე. თქვენ მისვედით ისეთ წერტილამდე, როცა მთელი კოსმოსი გესალმებათ თქვენს საკუთარ სახლში.

(რამდენიმე გაელვება სიბნელეში, ბუდა-ჰოლის მიღმა, მერე კი ჭკპა-ქუხილი და სტაბილური რბილი წვიმა.)

აი, მოვიდა ღრუბელი; როგორც კი თქვენ სიცილს დააპირებთ, ღრუბლები მოსასმენად მოდიან. ისინი საჭირო დროს მოვიდნენ.

ერთხელ ღოგსკი გვიან მიდის სახლში მას შემდეგ, რაც ათასი კათხა ლუდი დალია. როცა საძინებელში შევიდა, აღმოაჩინა, რომ მისი ცოლი ნახევრად ჩაცმული წევს საწოლში, უცნობი კაცი კი შარვალს იხდის.

„უკანასკნელად, ლედი, - ამბობს კაცი, ციებ-ცხელებიანივით აზროვნებს, - თუ თქვენ არ გადაიხდით გაზის ფულს, მე იატაკზე ვიზამ ახლავე!“

შუა აღმოსავლეთში მაქს მუდლონი აიძულეს ჩაბმულიყო როლანდ რეიგანის ახალ ომში. მას საერთოდ არ მოსწონდა ეს იდეა. ყველაფერი გააკეთა, რომ არმიისათვის თავი დაეღწია, მაგრამ მაინც მოხვდა საზღვაო ფლოტში გენერალ გრიმგატთან.

ერთხელაც მაქსი წინა ზაზზე მოხვდება ბრძოლის დროს. გარშემო გამაყრუებელი ხმაურია, ჰაერი გაჯერებულია ტყვიებითა და ჭურვებით. მაქსი შეშინებული გარშემო იხედება და მერე ყრის თავის იარაღს.

„საკმარისია ჩემგან!“ - ყვირის ის, ტრიალდება და გარბის.

ბევრი ცდილობს მის შეჩერებას, ვიდრე ის გარბის, მაგრამ მაქსი მათ არანაირ ყურადღებას არ აქცევს. მირბის უფრო და უფრო შორს, ბოლოს და ბოლოს ეჩეხება თავად გენერალ გრიმგატას.

„შესდექ!“ - ღრიალებს გრიმგატი.

„რატომ?“ - პასუხად ყვირის მაქსი.

„გებრძანებ გაჩერდე! - ყვირის გენერალი, - მე შენი ხელმძღვანელი ვარ!“

„ღმერთო ჩემო! - პასუხობს მაქსი ძალიან გაკვირვებული, - ნუთუ ასე ღრმა ზურგში ვარ?!“

თექვსმეტი წლის სალი წმინდა ქალწული მოწამის ეკლესიაში მდიდის აღსარების სათქმელად, სადაც მამა ფამბლი ზის.

„მამაო, - ჩურჩულებს სალი, - შეეცოდე!“

„მომიყევი ყველაფერი ამის შესახებ!“ - პასუხობს ახალგაზრდა მღვდელი.

„მამაო, - აგრძელებს სალი, - ჩემი მეგობარი ვილი ჩემთან ერთად შევიდა სახლში გუშინწინ, მე ის ჩემს ოთახში შევიყვანე.“

„მართლა, - ამბობს მამა ფამბლი, - და რა მოხდა იქ?“

„მამაო, - აგრძელებს სალი, - ბილიმ ხელი მკრა და საწოლზე დამაგდო, ტანსაცმლის გახდა დამიწყო.“

„ასე, - ამბობს მამა ფამბლი, - მერე რა მოხდა?“

„მერევილიმ თავისი ტანსაცმელი გაიხადა და ზედ დამახტა!“ - ქვითინებს სალი.

„ამინ! - ახველებს ფამბლი და ყელს იწმენდს, - და მითხარით, შილო ჩემო, თქვენ გრნობდით მისი ორგანო როგორ შედიოდა თქვენს ფეხებს შუა?“

„მუსიკოსი არ ვარ, - პასუხობს სალი, - მაგრამ მე ვიტყვოდი, რომ ის უფრო ფლეიტას ჰგავს!“

უცნობია...

იყავით უტყვი... დახუჭეთ თვალები.

შეიგრძენით, რომ მთელი თქვენი სხეული გაიყინა.

იყურეთ შიგნით, მთელი თქვენი არსებით პირდაპირ იყურეთ.

ბუღა გუგაძის ცნობები

ცოტაც და... თქვენ შეხვედებით თქვენს ნამდვილ „მეს“.

გარეთ წვიმს, მაგრამ შიგნით მხოლოდ ნისლია.

დასველდით ბოლომდე მასში.

მიატოვეთ თქვენი ნილაბი და, როცა თქვენ დაბრუნდებით,
დაბრუნდით თქვენი თავდაპირველი სახით.

თქვენი თავდაპირველი სახე - ეს ბუდაა.

როგორ უნდა შეინარჩუნო ის მთლიანად...

უცნობია...

მოდუნდით... უბრალოდ, დააკვირდით სხეულს და გონებას
და გახსოვდეთ, თქვენ არც ის ხართ და არც სხვა.

თქვენ დამკვირვებელი ხართ.

ამ მშვენიერი საღამოს ექსტაზი უფრო მეტი გახდება

თქვენი მოწმეობით. უბრალოდ, მოწმეობით,

თქვენ შეიგრძნობთ საბოლოო სიცარიელეს.

სიცარიელე - ეს თავად ბუდას სახელია.

ეს სიჩუმეა...

თქვენ ყველა გახდით ერთნი ოკეანის ცნობიერთან.

საზღვრები დაკარგულია, წინაღობები დავიწყებულია...

მოაგროვეთ ეს შეგრძნებები, იმიტომ რომ

ისინი უნდა იყოს თქვენთან 24 საათი -

თქვენს მოქმედებებსა და აქტებში, სიტყვებსა და დუმილში.

უცნობია...

დაბრუნდით, მაგრამ დაბრუნდით თქვენი თავდაპირველი სახით.

მღუმარენი, მშვიდობიანი, სათნოებით სავსენი - ბუდეები.

დაჯექით როგორც ბუდა რამდენიმე წამი,

და დაიმახსოვრეთ ეს 24 საათი.

ეს არ არის მიღწევა, ეს, უბრალოდ, მოგონებაა

თქვენი დავიწყებული „მე“-სი.

ეს ნათელიადა ამავე დროს იდუმალი.

- „ო, კეი“, მანიშა?

- დიახ, საყვარელო ოსტატო.

- შეგვიძლია ვიზეიმოთ ათი ათასი ბუდას შეკრება?

- დიახ, საყვარელო ოსტატო!

თავი 7. პერიფერიიდან ცენტრში

14 სექტემბერი. 1988

ჩვენო საყვარელო ოსტატო,

შოიტსუმ უთხრა ჩიზენუს:

„სკოლაში ძველ მასწავლებლებს პირდაპირ ვუთითებდით ადამიანურ გონებაზე.

სიტყვიერი ახსნა და ილუსტრირებული ტექნიკა მიზანს გვაშორებს.

ხედვისა და სმენის ჩაუღრმავებლობით, როცა ყურადღებას არ აქცევ ხმას ანდა ფორმას, თავისუფლად მოქმედებ სამყაროს მოვლენებში, სხვადასხვა პოზაში, მჯდომარე ან გულზე დაწოლილი, არ ერთვები მოვლენებში, არ უკავშირდები ჯგუფებსა თუ არსებულ ელემენტებს და მაშინ მთელი სამყარო ხდება თავისუფლების კარი.

ყველა მეთოდი - ეს სრული ჭეშმარიტებაა.

უნივერსალურმა ოსტატმა იცის, სადამდე მიგიყვანს ეს მომენტი,

როცა იზრდება. როგორ შეძლებს დამწყები და დაგვიანებული მის დაუფლებას?

თუ ჯერ კიდევ ვერ გაიგეთ ეს, დროებითი არსებობისათვის

ჩვენ ვხსნით ბილიკს ფართო გზაზე ხელმეორე ჭეშმარიტებისათვის.

ილაპარაკეთ იქ, სადაც არაფერია სათქმელი, გამოავლინეთ ფორმა უფორმო გარემოცვაში.

ყოველდღიური საქმიანობის დროს ნებისმიერ სიტუაციაზე გქონდეთ

განსხვავებული რეაქცია. ნუ ეცდებით, რაიმეს თავი აარიდოთ,

ნუ ჩათვლით ამას დაფარულ სასწაულად - უაზრობად, უსუნოდ, ღლეღ

და ღამედ, დაივიწყეთ ძილი და ჭამა, ეს სიტყვები მეხსიერებაში შეინახეთ.

თუ ჯერ კიდევ ვერ მიხვდით ამას, ჩვენ დაგელაპარაკებით

მესამედაც, გაგირკვევთ გონებასა და ბუნებას, ვილაპარაკებთ იღუმალებასა და სასწაულზე.

ერთი ატომი შეიცავს კოსმოსს, ერთი აზრი აღწევს ყველგან,

ამიტომ ერთმა მოხუცმა თქვა:

„უსასრულო მიწა და სამყარო

საერთოდ არ განსხვავდება ერთმანეთისაგან,

გასული ათობით საუკუნე და აწმყო

არასდროს არის გაყოფილი აზრის მომენტისგან“.

მანიშა, ძენის მთელი აზრი, მთელი ეს ფილოსოფია, მთელი მისი თეოლოგია შეიცავს მიმდინარე მომენტს. თუ თქვენ შეძლებთ ამ მომენტში დარჩენას, მაშინ სიბრძნის კარი თავისთავად გაიღება. ათასობით მეთოდით ერთსა და იმავეს ლაპარაკობენ კვლავ და კვლავ: ეს მომენტი შეიცავს ყველაფერს: მთელ სამყაროს, წარსულს, აწმყოსა და მომავალს.

ის ყველაფერია: თუ ჩვენ შევძლებთ შესვლას ამ მომენტის რეალობაში, ჩვენ შევალთ სამყაროს ცენტრში, სიცოცხლის სათავეში.

ძენი არ ინტერესდება ღმერთებით ან სამოთხით. მისი ინტერესი შეუზღუდავი ცხოვრებაა, მისი მარადიულობა, მთელი მისი სისარული და დღესასწაული. ეს დღესასწაულის რელიგიაა. ის არ არის სერიოზული და არც სევდიანი. მას არ შეუძლია წააგოს, იმიტომ რომ ის არ აპირებს რაიმეს მიღწევას. მისი გამარჯვება აბსოლუტურად გადაწყვეტილია, იმიტომ რომ, რასაც ის ეძებს, უკვე თქვენ შიგნით არის. ის არის ყოველ თქვენგანში სიცოცხლის პირველწყარო. შეერთებით ხდება სამყაროს სიცოცხლის პირველწყარო. ჩვენ, უბრალოდ, პატარა ყლორტები ვართ, რომლებიც იზრდება სამყაროს პირველწყაროდან.

იმ მომენტში, როცა თქვენ გაიაზრეთ თქვენი ყოვლისმომცველობა, ყველა თქვენი შფოთვა ისეთი ტრივიალური გახდება, ისეთი პაწაწინა... უბრალოდ, თავად თქვენი მარადიულობის გაცნობიერება აიძულებს მათ გაქრეს, ისინი ჩრდილად გადაიქცევა. იმ მომენტში, როცა თქვენ აცნობიერებთ თქვენს ცხოვრების პირველწყაროს, ის თავის რეალობას კარგავს. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, თქვენი შფოთვა, თქვენი პრობლემები და თქვენი უბედურებები მხოლოდ მაშინ არის რეალური, როცა თქვენ არ იცნობთ საკუთარ თავს. სწორედ ისინი შეადგენს თქვენს ცხოვრებას, თუკი არ იცით საკუთარი ცხოვრების პირველწყარო.

იმას, რაც აღმოსავლეთში გახდა ცნობილი როგორც ეგზისტენციალიზმი, დასავლეთში ჰყავდა თავისი წინამორბედი გაუტამა ბუდას სახით. ეგზისტენციალისტები ამბობდნენ, რომ სიცოცხლე არაფერია, გარდა ტანჯვისა, შფოთვისა, ტკივილისა, მას არ აქვს აზრი. მხოლოდ წაგება არსებობს - ეს თქვენი ბედია. ეგზისტენციალიზმი ყველაფერს მუქ ფერებში ხედავს, ის არსებობასთან ნეგატიური მიახლოებაა. თანამედროვე ეგზისტენციალისტების მოსმენისას აღაშფოთებთ შეიძლება იფიქროს, რომ ერთადერთი გამოსავალი თვითმკვლელობაა. სიცოცხლე ნებისმიერ შემთხვევაში სავსეა წუხილით.

მეჩვენება, რომ დასავლეთშიც გაუტამა ბუდამდე ისეთი გრძნობა იყო, რომ სიცოცხლე უაზროა. სამი ადამიანის სახელი მაინც ვიცი,

რომლებიც ძალიან განთქმული იყვნენ იმ დროს, მაგრამ მათი წიგნები განადგურებულია, რადგან ამ ადამიანთა შეხედულებებიც მიმართული იყო სიცოცხლის წინააღმდეგ.

პირველი იყო სანეი ბილატიპუტა, მეორე იყო აჟიტ კეშკამბალი და მესამე - გოსალი. ეს სამი გაუტამა ბუდაზე სულელი არ იყო. მაგრამ ისინი ქადაგებდნენ, რომ სიცოცხლე უაზროა; ყველაფერს, რასაც თქვენ მნიშვნელობას ანიჭებთ, მხოლოდ თქვენი წარმოსახვაა. ეს, უბრალოდ, იმედია, რომელიც გეხმარებათ მთელი თქვენი ტანჯვისას, უაზრო ცხოვრებისას და აკენიდან დაწყებული საფლავამდე ვერ იპოვით ადგილს, სადაც დაისვენებდით. თქვენ მოძრაობთ შეუსვენებლივ.

მაგრამ გაუტამა ბუდას მოსვლიდან გადატრიალება მოხდა და ეს გადატრიალება მნიშვნელოვანია. აღმოსავლეთს სჭირდება გაუტამა ბუდა, წინააღმდეგ შემთხვევაში უაზრობის, შფოთვის, ტკივილის იდეა დაბადებს მხოლოდ თვითმკვლელობის გზას, როგორც ერთადერთ გამოსავალს.

გაუტამა ბუდა თანახმაა ყველაფერზე, რასაც ეგზისტენციალისტები ამბობენ, მაგრამ ის თვლის, რომ ცხოვრება უაზროა და სავსეა წუხილით, იმიტომ რომ თქვენ არ მიდიხართ საკმაოდ ღრმად თქვენს არსებაში. ზედაპირზე არის ყველა ხმაური, როგორც ოკეანეში: ზედაპირზე ბევრი ტალღაა, მაგრამ ღრმად სრული სიჩუმეა. რაც უფრო ღრმად ჩადიხართ ოკეანეში, გარშემო მით უფრო სიჩუმეა... აბსოლუტური სიჩუმე და, როცა აღწევთ აბსოლუტურ სიჩუმეს, თქვენ სამყაროს უკვე სხვა თვალით უყურებთ. არაფერი შეცვლილა, სამყარო ისევ ისეთია, მაგრამ იმიტომ, რომ თქვენ ხედავთ შეგეცვალათ, ყველაფერს სხვაგვარად ხედავთ. იგივე ვარდის ყვავილი ისეთი ლამაზი გახდა, რომ მას არ სჭირდება რაიმე მიზანი; თავად მისი სილამაზე საკმარისია. გუგულის სიმღერას, შესაძლოა, არ აქვს აზრი, მაგრამ მასში სილამაზეა, ღიღებულება, რომელიც შიგ გულში აღწევს და, თუ გული მედიტაციით ცარიელია, ის გაძლევთ თვითდაბადებული მუსიკის ჭეშმარიტ გაელევას. თქვენ გარშემო ყველაფერი სხვა ფორმას იძენს, სხვა კონტექსტს. ერთადერთი აუცილებელი ცვლილება თქვენი მოძრაობაა ზედაპირიდან თქვენი არსების ცენტრისაკენ.

მნიშვნელოვანია ამ მომენტის გაგება, რადგან ძალიან ცოტამ შეძლო ზედაპირის დატოვება, სამყაროს უარყოფა. ბევრი ფიქრობს, ეს სამყარო ქმნის შფოთვის, რომ სამყარო დამნაშავეა თქვენს წუხილში. ეს იყო ტრადიციული ურთიერთობა სანიასინების, ბერების. უბრალოდ, დაეტოვებინათ ეს სამყარო, დამალულიყვნენ მონასტრის შიგნით, მთის იქით, რომ მიეღწიათ ცოტა სიმშვიდისათვის.

მაგრამ მე ვიცი, რომ მაშინაც კი, თუ მთის იქით დაიმალება, თქვენი გონება ისევ ისე ძველებურად დარჩება, როგორც იყო ბაზრის მოედანზე და იქაც დაიწყებს მღელვარებასა და წუხილს, შესაძლოა, უფრო მეტსაც, ვიდრე ადრე, რადგან მოვა ცივი ზამთარი და თქვენ არ გყოფნით ტანსაცმელი, არ გაქვთ სახურავი, თავშესაფარი. საიდან მოიტანთ საცმელს?! კვლავ მოგიწევთ უკანა გასასვლელით წასვლა, როგორც უპოვარს იმავე მოედანზე, რომელიც თქვენ უარყავით.

ყველა ე.წ. წმინდანი, რომელმაც სამყარო უარყვეს, უბრალოდ, ხდებოდნენ მასზე დამოკიდებულნი, პარაზიტები, მაგრამ მათ არ მიუღწევიათ ახალი ხედვისათვის. ამიტომ გზა, რომელსაც თქვენ მიჰყავხართ აურზაურისგან შორს, არასწორია. სწორი გზაა, ჩაუღრმადეთ იმ ხმაურს ისე ღრმად, როგორც ეს შესაძლებელია, რადგან სიღრმეში არ არის ტალღები, არ არის არეულობა.

ჩემი სანიასინები სამყაროში არაფერს უარყოფენ. მასში ყველაფერი მშვენიერია. თუ ის თქვენ არ გიზიდავთ, მაშინ თქვენში რაღაც ისე ვერ არის. შედით შიგნით. თავიდან ეძებთ, მოძებნეთ თქვენი არსებობის პირველწყარო, თქვენი სიცოცხლის. თუკი ერთხელაც თქვენ შეეხებით თქვენი არსებობის ფესვებს, შემდეგ დაბრუნდებით და გაახელთ თვალები, მაშინ დაინახავთ იმავე სამყაროს ახლებურად, ახალი ინტენსივობით, ახალი სიყვარულით, ახალი სილამაზით. იგივე სამყარო აღარ იქნება იგივე, რადგან თქვენ აღარ ხართ იგივე. საკუთარი თავის შეცვლით თქვენ შეცვლით მთელ სამყაროს.

ის, რაც გაუტამა ბუდამ თქვა, სრულიად მართალია: იმ მომენტში, როცა მე გასხივოსნებული გავხდი, მთელი სამყარო გასხივოსნდა. ყველაფერი ბუდად მეჩვენებოდა, გაღვიძებული თუ მძინარე. მე ეხელავდი ღრმად მძინარე ბულებს, ყვავილებშიც კი, ბალახებსა და ქვებში.

ყოველი არსება თავისი ბუნებით სხვა არაფერია, თუ არა გაცნობიერება, გაცნობიერება კი შეიძლება სხვადასხვა სიღრმის. ქვა შეიძლება იყოს ღრმად დაძინებული. თქვენ არ შეგიძლიათ მისი გაღვიძება, მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს, რომ ქვაში არ არის დამალული სასიცოცხლო წყარო. ქვა იზრდება. ჰიმალაი ერთი ფუტით მაღალი ხდება ყოველ წელს. როგორი სულელები არიან! ისინი უკვე ყველაზე მაღალი მთებია მსოფლიოში, მაგრამ იგივე სისულელეა, რაც ადამიანებში... ისინი ზრდას აგრძელებენ.

ინდოეთში რამდენიმე ძველი მთაა. ყველაზე ძველი მთა ვინდხიაჩალია. მათ ზრდა შეწყვიტეს რამდენიმე მილიონი წლის წინ. მათ დაინახეს, რომ ზრდას აზრი არ ჰქონდა... რას გააკეთებთ მაშინ, როცა საჭიროების გარეშე იზრდებით სულ უფრო და უფრო მაღლა? უბრალოდ, ისიამოვნეთ. თქვენ არ შეგიძლიათ სიამოვნება, თუკი რაღაცის მიღწევას ცდილობთ. თქვენ შეგიძლიათ ისიამოვნოთ მომენტი აქ და ახლა.

ძენი - ეს რელიგიაა აქ და ახლა. მუდამ გახსოვდეთ ეს კონტექსტი, რაზეც უნდა ვმსჯელობდეთ ჩვენ. ეს პრინციპულად ახალი მიდგომაა, სხვა რელიგიებთან შედარებით. ბუდისტებმაც კი არ მიიღეს ძენი, იმიტომ რომ ძენი ისეთი ურჩია, ისეთი დამოუკიდებელია, რომ მას არ შეუძლია არანაირი ხელისუფლების მიღება, გარდა თქვენი საკუთარი შერჩევების ხელისუფლებისა. ბუდისტები კი ფიქრობენ ძენზე, როგორც ცოტა ექსცენტრულზე, რომელიც გამოსულია სწავლების ჩარჩოებიდან, რომელიც არ ეკუთვნის ბუდიზმის ფართო ნაკადს.

მაგრამ, რამდენადაც მე ვიცი, ეს თავად ბუდას გულის არსია. ძენის გარეშე, ბუდიზმი ისეთივე მკვდარი რელიგიაა, როგორიც ნებისმიერი სხვა. სწორედ ძენი ყვავის კვლავ, სწორედ ძენია ბაღი, ყველა დანარჩენი რელიგია უდაბნოდ გადაიქცა. მაგრამ რატომ ყვავის ის დღემდე?! რადგან ის არ არის საფუძველი საღვთო წერილის, არც ტრადიციის. მისი სამყარო განსაზღვრულია თქვენ შიგნით და, თუ შეიცვალეთ, თქვენ გარშემო სამყარო შესაბამისად შეიცვლება.

ადამიანი გაუტამა ბუდას, უბრალოდ, იმით ჰგავს, რომ ის გამოღვიძებულია, ის ყველაფერს ცვლის თავის გარშემო. მისი ხედვა,

ბედა: გულის წყნარება

მისი გამონათება, მისი ყოფნა... ყოველ შემთხვევაში, მისთვის ეს სხვა სამყაროა.

ძენის ოსტატების ეს მოკლე მტკიცებულება უნდა მოისმინო ძალიან გულდასმით. თქვენ არ გჭირდებათ მათ დაეთანხმოთ ან არ დაეთანხმოთ. თუ თქვენ დაიწყებთ ფიქრს ამ პრობლემაზე, თქვენ არსს გაუშვებთ ხელიდან.

ჩემად მოისმინეთ, ისე, თითქოს მდინარის ხმაურს უსმენდეთ, ანდა ქარის ქროლას, რომელიც ვერხვებში ხეტიალობს. უბრალოდ, უსმინეთ თქვენი გონების გარეშე, რომელიც გეტყვით: „დიახ, ეს მართალია, - ანდა, - არა, ეს არ არის მართალი“. თქვენი გონების ნებისმიერი ინტერპრეტაცია ყველაფერს გადმოსცემს. ყოველი მტკიცება არ დადის ლინგვისტიკაში. ეს არ არის ენა, ეს რაღაც იდუმალია, ენის გვერდის ავლით გადმოიციება. თქვენი დუმილი უფრო ღრმა ხდება - აი, რას აქვს მნიშვნელობა. ის, რაც იყო თქმული, არ არის მატერიალური, ეს, უბრალოდ, მეთოდია.

რამდენიმე დღის წინ, ანანდომ ასალი ამბები მომიტანა. არასდროს მიფიქრია ამაზე, არა მგონია, რომ ვინმეს ეფიქროს ამაზე. ახლაზან აღმოაჩინეს, ელექტროობა გადაიციმა არა მავთულებით, არამედ მის ზევით, ეს მოგზაურობა არ ხდება შიგნიდან. მავთული ეხმარება გავრცელებაში, მაგრამ ესეც ძალიან მნიშვნელოვანი აღმოჩენაა, ელექტროობა არ არის თავად მავთულში. ჩემთვის ამას ახალი მნიშვნელობა აქვს: ოსტატის სიტყვა არ არის ნამდვილი შეტყობინება, სიტყვა, რომელიც მავთულს ჰგავს ელექტროობაში. მის ზედაპირზე მიედინება შეტყობინება, ის უზილავია თვალისათვის, მისი არსი შეიძლება გაიგოს მხოლოდ ცარიელმა გულმა. იჯექით ჩემად აბსოლუტურ სიცარიელეში. თქვენი თანხმობა ან უარი არ არის საჭირო. უბრალოდ, თქვენი სიჩუმე ღრმავდება, თქვენი სიცარიელე ხდება უფრო და უფრო ცარიელი, თქვენ ხვდებით, სიტყვებზეც აღარ დარდობთ, ყველა ეს სიტყვა თვითნებური და თავისუფალია.

შოიტსუმ უთხრა ჩიზენ-უს:

„სკოლაში ძველ მასწავლებლებს პირდაპირ ვუთითებდით ადამიანურ გონებაზე. სიტყვიერი ახსნა და ილუსტრირებული ტექნიკა მიზანს გვაშორებს“.

საქმე ისაა, როგორ დაგანახოთ გზა თქვენი გულისკენ. შოიტსუ ამბობს, რომ „სიტყვიერი ახსნა და ილუსტრირებული ტექნიკა მიზანს გვაშორებს“ - ბევრ შემთხვევაში. შესაძლოა, ვიღაცამ გაიგოს, რომ ეს არ არის ენა, ანდა ფილოსოფია, უბრალოდ, სიტყვები გამოიყენება, როგორც მავთული და მის ზედაპირზე გადის სიცოცხლე, ენერგია. ეს ენერგია შესაძლოა მიღებული იყოს მხოლოდ თქვენი ცარიელი გულის მიერ. თუ გული სავსეა რაღაცებით, ძალიან ბევრი საგნით... მაშინ სასიცოცხლო ენერგია არ შევა სივრცეში, რომელიც გადავსებულია, ის შედის მხოლოდ აბსოლუტურ სიცარიელეში.

შოიტსუ ამბობს: „ჩვენ პირდაპირ ვუთითებდით ადამიანურ გონებაზე“.

რას ვაკეთებთ აქ? მე გელაპარაკებით თქვენ, მაგრამ ეს მხოლოდ მომზადებაა, რომ მედიტაციაში შემეძლოს მიგითითოთ პირდაპირ თქვენს გულზე. განსაზღვრული მომზადება აუცილებელია, რომ მოვაშოროთ მთელი ნაგავი, მოვაშოროთ მთელი დამწერლობა, გამოვრიცხოთ ყველა ძველი ბუდა და სიდხი, რომ თქვენ დარჩეთ აბსოლუტურად მარტო. ამ წერტილიდან შეიძლება მედიტაციის დაწყება. როცა თქვენი გული სრულიად მარტოა, არ არის რთული თქვენი არსების პირველწყაროს მითითება.

„ხედვისა და სმენის ჩაუღრმავებლობით, როცა ყურადღებას არ აქცევ ხმას ანდა ფორმას, თავისუფლად მოქმედებ სამყაროს მოვლენებში, სხვადასხვა პოზაში, მჯდომარე ან გულზე დაწოლილი, არ ერთეები მოვლენებში, არ უკავშირდებიან გუფებსათუ არსებულ ელემენტებს და მაშინ მთელი სამყარო ხდება თავისუფლების კარი. ყველა მეთოდი - ეს სრული ჭეშმარიტებაა“.

თუ თქვენ შეძლებთ თქვენი მთელი სასიცოცხლო ენერგიის კონცენტრირებას ცარიელ გულში, როცა ყველაფერი ყალბი ქრება, რჩება მხოლოდ სიმართლე. მაშინ მთელი სამყარო მართალია, როცა

არ არის აუცილებელი იმაზე ლაპარაკი, რომ ის ილუზორულია. ილუზორულს უწოდებენ ის ესკაიპისტები, რომლებსაც მისგან გაქცევა უნდოდათ. ისინი საჭიროებდნენ რაღაც ცვლილებებს. ისინი მთელ სამყაროს, ყველა ურთიერთობას - ყველაფერს ეძახდნენ, უბრალოდ, ილუზიას, როგორც ოცნებას.

ყოველთვის მაინტერესებდა... ბევრ ესკაიპისტს შეეხვედრილვარ - წმინდანებს და მათ ვეკითხებოდი: „თუ თქვენ ნამდვილად თვლით, რომ ეს სამყარო ილუზორულია და იმავე მასალისგან არის შექმნილი, რითიც ოცნებები, მაშინ რატომ გარბიხართ მისგან? რა ხდება? თქვენ თვლით, რომ სამყარო არ არსებობს. თქვენ უარყოფთ არარსებულ სამყაროს!“

თუ სამყარო არ არსებობს, მაშინ რატომ არ უნდა ისომოვნო იმით? დაე, თქვენ გქონდეთ კარგი, სასიამოვნო ოცნებები - მიატოვეთ თქვენი კომპარები! დაახარისხეთ ყველაფერი: ის, რაც კომპარი აღმოჩნდება, გადაადგეთ.

სწორედ ეს ემართება კომპარს, მთელი თქვენი ცხოვრება აწმყომდე იყო კომპარი, ის, უბრალოდ, ქრება და ძველი სამყაროს ფერფლიდან, რომელიც თქვენ იცოდით, აღმოცენდება ახალი სამყარო, სამყარო შესანიშნავი სილამაზისა. ის ჰგავს მას, მაგრამ, რამდენადაც თქვენი ხედვა შეიცვალა, ის უკვე სხვაა.

არც ერთ წმინდანს, რომელსაც მე შეეხვდი, . მე კი დავწანწალებდი თითქმის 34 წელი, შეეხვედრილვარ სხვადასხვაგვარ წმინდანს: ინდუსებს, ჯაინებს, მაჰადიანებს, ქრისტიანებს - ვერც ერთმა მათაგანმა ვერ მიპასუხა უბრალო კითხვაზე: „თუ სამყარო ილუზორულია, მაშინ რა ხდება, დაე, ის აქ დარჩეს, სად მიდიხართ თქვენ? სამყაროდან წასვლა, რომელიც ილუზორულია, ისეთი სისულელეა. ის თუ რეალურია, მაშინ აქვს რაღაც რეზონანსი მისგან გაქცევას, თუკი ის არ მოგწონთ. მაგრამ ის ილუზორულია! და, თუ ილუზორულია, თქვენი გონებიდან აღმოცენდება, მაშინ სადაც უნდა წახვიდეთ, ილუზია აღმოცენდება.“

დიდი წმინდანი კვდებოდა და მან უთხრა თავის მემკვიდრეს, ახალგაზრდა კაცს: „დაიმახსოვრე მხოლოდ ერთი რამ: არასდროს

შემოუშვა შენს ცხოვრებაში კატა“, - და მოკვდა. ბევრი ხალხი შეიკრიბა, რომ დიდებული წმინდანის უკანასკნელი სიტყვა მოესმინათ... და ასეთი რამ! არასდროს შემოუშვა შენს ცხოვრებაში კატა... მემკვიდრემ თქვა: „ღმერთო ჩემი, რატომ არის კატის საკითხი პირველ ადგილზე?! და ეს არის მთელი მისი რელიგია?“ ერთმა მოხუცმა, ისიც მისი მოწაფე იყო, მაგრამ არ იყო მემკვიდრე, რადგან ძალიან მოხუცი იყო; ის თავად უნდა მომკვდარიყო, თქვა: „შენ არ იცი, ეს გრძელი ისტორიაა. მან, უბრალოდ, ძირითადი რამ გითხრა“.

მემკვიდრემ თქვა: „მაშინ მე მთელი ისტორია უნდა ვიცოდე“.

ისტორია კი ასეთი იყო: როცა წმინდანმა უარყო თავისი ცოლი, თავისი შვილები, თავისი სახლი და წავიდა ჰიმალაის მთებში, ის ცხოვრობდა პატარა სოფელთან ახლოს. სხვაგვარად საიდან მოიტანდა საჭმელს?! მაგრამ მცხოვრებლები მოხარული იყვნენ, რომ მათ თავიანთი წმინდანი ჰყავდათ. მათ პატარა ბამბუკის ქოხიც აუშენეს.

ინდოელი ბერები ქვედასაცვლის მაგივრად გამოიყენებენ, უბრალოდ, გრძელ ქსოვილის ნაჭერს, რომელსაც ეძახიან ლანგოტს. ეს პატარა - სუპერპატარაა, რადგან მხოლოდ გრძელი ნაჭერია... ისინი იხვევენ მას გარშემო. მაგრამ მხოლოდ ორი ლანგოტის ქონა იყო ნებადართული და შეიქმნა პრობლემა: სახლში ვირთხები გაჩნდნენ და მათ დაიწყეს ლანგოტის ღრღნა. კაცი დიდ გასაჭირში ჩავარდა: მას მხოლოდ ორი ლანგოტი ჰქონდა და მალე ისინი გაქრებოდა. ამიტომ მან ჰკითხა გლეხებს: „რა ვქნა? ჩემს სექტაში არ არის ნებადართული ორი ლანგოტის მეტის ქონის უფლება. ეს ერთადერთი დასაშვები ქონებაა“.

მას უთხრეს: „რატომ არ აიყვან კატას სოფლიდან? ის გაანადგურებდა ვირთხებს“. ეს იყო მშვენიერი რაციონალური გადაწყვეტილება. ამგვარად, გლეხებმა მას მისცეს კარგი კატა, რომელმაც გაანადგურა ყველა ვირთხა. მაგრამ პრობლემა ის იყო, რომ წმინდანს უწევდა თავის კვებაზე ეზრუნა, კატასაც სჭირდებოდა საკვები, რადგან ვირთხები უკვე აღარ იყო. ამიტომ მას უწევდა ცოტა რძე ეთხოვა კატისათვის.

ბუფა: გულის ცნება

გლეხებმა უთხრეს: „ჩვენ პატარა სოფელი გვაქვს.. ჩვენთვის უკეთესი იქნება, თუ შენ ძროხა გეყოლება. მთელ სოფელს შეუძლია ცოტა ფული დადოს, იყიდოს მშვენიერი ძროხა და მაშინ შენ იქნები სრულიად დამოუკიდებელი. შენ გექნება საკმარისი რბე შენთვისაც და კატისთვისაც“.

ეს ჭკვიანური წინადადება იყო და იყიდეს მშვენიერი ძროხა. ახლა პრობლემა ის იყო, რომ ძროხას სჭირდებოდა ბალახი. ამიტომ ყოველდღე ის დადიოდა სოფელში და ითხოვდა ბალახს. ხალხი ამბობდა: „რალაც არასწორია, დიდი წმინდანი ბალახს ითხოვს. არც ერთ წმინდანს არასდროს მოუთხოვია ბალახი. ეს უჩვეულოა.“

მან უპასუხა: „რა ექნა? ჩემი ძროხა... ჩემი კატა...“

მაშინ მათ უთხრეს: „არის პრობლემის გადაჭრის მარტივი გზა. ჩვენ, გლეხები, ძალიანაც ვერ ვერკვევით შენს ფილოსოფიაში. ერთი ქალი დაქვრივდა; მისი ქმარი მოკვდა და ის მარტო დარჩა. ჩვენ შეგვიძლია მოველაპარაკოთ მას. ქვრივი მართლა მოსარული იქნება, თუკი წმინდანს მოეშახურება. მაშინ შენ აღარ დაგჭირდება ყოველდღე მოსვლა. ჩვენ გაგასუფთავებთ პატარა მიწას შენი ქოხის გვერდით, რომ მან იქ ბალახი მოიყვანოს, მას შეუძლია მოიყვანოს ხორბალი... და ის იზრუნებს შენზე, თუკი ავად გახდები“.

იდეა იყო სწორი - ასეთი იდეები მუდამ სწორია. ბევრი ძალისხმევა არ დასჭირვებით, რომ ქალი დათანხმებულიყო; ის მარტო იყო და წმინდანიც ახალგაზრდა იყო... ეს იყო შესაძლებლობა, იმედი. ამგვარად, ის მაშინვე დასთანხმდა, დაიწყო ზრუნვა... თქვენ იცით, როგორ ხდება ასეთი რაღაცეები... ბაშო ამბობს: „ბალახი თავისთავად იზრდება“. ჭეშმარიტად ბევრი რაღაც თავისთავად იზრდება. ამგვარად, ბალახმა დაიწყო ზრდა, მათ შეუყვარდათ ერთმანეთი... ქალი მშვენიერი იყო, წმინდანი იყო ახალგაზრდა. კიდევ რა არის საჭირო?! ისინი მუშაობდნენ მინდორში, მათ დაიწყეს ხორბლის დათესვა, ბალახის მოყვანა. კატა იყო ძალიან ბედნიერი, ძროხაც ძალიან ბედნიერი იყო, ყველაფერი რიგზე იყო. მერე ბავშვები დაიბადნენ... და მაშინ მან გაიფიქრა: „ღმერთო ჩემო, ეს ის არის, რაც მე უკან მოვიტოვე! უარგვავი სამყარო...და ეს ისევ მთელი სამყაროა! ის ისე ნელა

იზრდებოდა, რომ მხოლოდ მაშინ გავაცნობიერე, როცა ბავშვები დაიბადნენ“.

ამგვარად, კატის გამო მთელი სამყარო მოვიდა. მოხუცმა თქვა: „ეს იყო ძირითადი აზრი. მან გითხრა: „დაიმახსოვრე, არ შემოუშვა კატა, რადგან მას მოჰყვება მთელი სამყარო. ის ლაპარაკობდა თავის საკუთარ ცხოვრებაზე, როგორ გახდა ისევ დაკავშირებული იმავე სამყაროსთან - ბავშვები სკოლაშია წასაყვანი... და ხალხმა დაცინვა დაუწყო: „როგორი წმინდანი შენ ხარ? შენ ქალი გყავს! შენ შენი სიმაღლეებიდან დაბლა დაეცი“.

„მაგრამ რას იზამ?! ერთხელ დაცემულისათვის ძალიან ძნელია კიდევ წამოდგომა. მას ბევრჯერ უნდოდა ყველაფრის თავიდან დაწყება, მაგრამ ფიქრობდა: რატომ? ეს ვირთხები ყველგან არიან. კვლავ იგივე ისტორია დაიწყება, ჯობია გავჩუმდე“..

თქვენი გონება, თქვენი სხეული საჭიროებს განსაზღვრულ საგნებს, თქვენ არ შეგიძლიათ ზურგი აქციოთ სამყაროს, თქვენ, უბრალოდ, შეგიძლიათ უპოვარი გახდეთ. მაგრამ უპოვრად გახდომა არ ნიშნავს წმინდანად გახდომას. მე ნათლად მესმის, რომ თქვენ უნდა იყოთ სამყაროში. არაფერია ისეთი, რისიც უნდა გეშინოდეთ, თქვენ, უბრალოდ, უნდა კონცენტრირდეთ თქვენს ცხოვრებისეულ ენერგიაზე თქვენ შიგნით, აიესაა მთელი განსხვავება. თქვენ რჩებით სამყაროში, მაგრამ თქვენ არ იქნებით მასში. თქვენ ხართ სამყაროში, მაგრამ სამყარო არ იქნება თქვენში. ჩემთვის კი ეს ნამდვილი განსაზღვრებაა სანაისინის: სამყაროში დარჩენით იქნებით როგორც ლოტოსის ყვავილი, რომელიც წყალში რჩება და არ ეხება მას.

„უნივერსალურმა ოსტატმა იცის, სადამდე მიგიყვანს ეს მომენტი, როცა იზრდება. როგორ შეძლებს დამწყები და დაგვიანებული მის დაუფლებას? თუ ჯერ კიდევ ვერ გაიგეთ ეს, დროებითი არსებობისთვის ჩვენ ვხსნით ბილიკს ფართო გზაზე ხელმეორე ჭეშმარიტებისათვის“.

ამ პუნქტს არ ვეთანხმები. შოიტსუ ამბობს, თუ თქვენ არ შეგიძლიათ გაიგოთ პირდაპირი მიმართვა თქვენი გულისაკენ, მაშინ თქვენ ცოტა დაბლა უნდა ჩამოხვიდეთ - მაგრამ ეს იქნება - „ხელმეორე

ბედა: გუგუნი (ინტერვიუ)

ჭეშმარიტება“. ეს ისეა, როგორც წყალში მთვარის არეკვლა, ის არ იქნება ნამდვილი მთვარე. ის იქნება მხოლოდ მთვარის ანარეკლი. ჭეშმარიტების ენაზე ყველაზე დიდი შეიძლება იყოს მხოლოდ ანარეკლი და ის ამბობს, თუ არ შეგიძლიათ მისი პირდაპირ გაგება, მაშინ ჩვენ ჩამოვალთ ენის დონეზე.

მე არ ვარ თანახმა ამ მეთოდის, რადგან ვთვლი, რომ თქვენ უნდა დაიწყოთ ენით. თქვენ უნდა დაიწყოთ წყლიდან მთვარის არეკვლით, თქვენ შეიძლება გთხოვონ შეხედოთ ცოტაოდენ მაღლა. ეს მხოლოდ ანარეკლია. რეალობა იქაა, მაღლა ცაში. ენა - ეს არათუ მეორადი, რომელიც უნდა გამოიყენო, როცა პირველი დამარცხდა, ის პირველადი, რომ შეიქმნას საფუძველი მიმართვისათვის პირდაპირ თქვენს სანუკვარ გულში.

„ილაპარაკეთ იქ, სადაც არაფერია სათქმელი, გამოავლინეთ ფორმა უფორმო გარემოცვაში. ყოველდღიური საქმიანობის დროს ნებისმიერ სიტუაციაზე გქონდეთ განსხვავებული რეაქცია. ნუ ეცდებით, რაიმეს თავი აარიდოთ“.

ამ პუნქტში მე მას ვეთანხმები.

„ნუ ეცდებით, რაიმეს თავი აარიდოთ, ნუ ჩათვლით ამას დაფარულ სასწაულად - უაზრობად, უსუნოდ, ღლეღ და ღამედ, დაივიწყეთ ძილი და ჭამა, ეს სიტყვები მეხსიერებაში შეინახეთ. თუ ჯერ კიდევ ვერ მიხვდით ამას, ჩვენ დაგელაპარაკებით მესამედაც“.

მესამე ნაბიჯი: თუ თქვენ არ გესმით ენა, შოიტსუ ამბობს, რომ ჩვენ კიდევ უფრო ქვევით უნდა დავეშვათ. მე არა თუ არ ვეთანხმები, არამედ ვამტკიცებ კიდევ, რომ დამამცირებელია მოწაფეებისათვის ამის მოსმენა: „ჩვენ დაგელაპარაკებით მესამედაც, გაგირკვევთ გონებასა და ბუნებას, ვილაპარაკებთ იდუმალებასა და სასწაულზე. ერთი ატომი შეიცავს კოსმოსს, ერთი აზრი აღწევს ყველგან, ამიტომ ერთმა მოხუცმა თქვა:

„უსასრულო მიწა და სამყარო საერთოდ არ განსხვავდება ერთმანეთისაგან, გასული ათობით საუკუნე და აწმყო არასდროს არის გაყოფილი აზრის მომენტისაგან“.

შოიტსუ ეტლს აყენებს ნების წინ - გასაგებია, რომ პროგრესი არ არის დიდი. ნება უნდა იყოს ეტლის წინ; სიტყვა, ენა უნდა იყოს პირველადი მომზადების სრული გაგება თქვენი ცხოვრების პირველწყაროსი. არის მხოლოდ ერთი გზა, რომელიც აჩვენებს პირდაპირ თქვენი გულისაკენ. არ არსებობს უფრო დაბალი ანდა უფრო მაღალი გზა - გზა მხოლოდ ერთია.

შოიტსუ ამბობს: „ჩვენ გამოვიყენებთ მეორე გზას. მაშინაც კი, თუ ეს არ იმუშავებს, ჩვენ ჩავალთ უფრო ქვევით“. ეს არ მიესადაგება იმიტომ, რომ ის არასწორი გზით მიდის. ნება უნდა იყოს ეტლის წინ, როცა ყველაფერი იქნება, „ო“ კეი“. ენა, კონცეფცია, სიტყვა უნდა იყოს გამოყენებული საფუძვლის მოსამზადებლად სიცარიელისათვის. თქვენი გამოცდილებით იცით, რომ აქ ეს მუშაობს. მე გელაპარაკებით თქვენ, გამოვიყენებ სიტყვებს და კონცეფციებს და უდიადესი სიჩუმე იქმნება თქვენში. ეს სიჩუმე შეიძლება ჩაღრმავდეს მედიტაციით. და როცა თქვენ ღრმად ხართ მედიტაციაში, მღუმარე, უბრალოდ მოწმე, გადავსებული ხართ დაკვირვებით, მაშინ შეიძლება ოსტატმა გიჩვენოთ გზა პირდაპირ. არ მჭირდება ამის ახსნა, რადგან თქვენ ევჯახებით ამ პროცესებს ყოველდღე.

ძენის პოეტი კანზანი წერდა:

„საჭმელზე ლაპარაკი არ გაგხდით მსუქანს.

ტანსაცმლის შრიალი ვერ დაგიცავთ სიცივისაგან.

ჭიკა ბრინჯი - აი, რა აგივსებთ მუცელს.

საჭიროა ტანსაცმელი, რომ თბილად იყოთ

და მაინც, არ შეწყვიტოთ ამაზე ფიქრი,

თქვენ დაიჩივლებთ, რომ ბუდა რთული მოსაძებნია.

მიმართეთ შიგნით!

ის იქ არის!

ზღა: გუაი სინაგოგა

რატომ უნდა ეძებო გარეთ?!”

ეს ხაიკუ უფრო ბევრს და ნათლად ამბობს, ვიდრე შოიტსუ.

ორი მომენტი:

„საჭმელზე ლაპარაკი არ გაგზდით მსუქანს. ტანსაცმლის შრიალი ვერ დაგიცავთ სიცივისაგან. ჭიქა ბრინჯი - აი, რა აგივსებთ მუცელს. საჭიროა ტანსაცმელი, რომ თბილად იყოთდა მაინც, არ შეწყვიტოთ ამაზე ფიქრი, თქვენ დაიჩივლებთ, რომ ბუდა რთული მოსაძებნია. მიმართეთ შიგნით! ის იქ არის! რატომ უნდა ეძებო გარეთ?!”

თქვენ გარეთ ეძებთ დიდი ხნის განმავლობაში: ახლა შანსი უნდა მისცეთ იმას, რაც თქვენ შიგნით არის. ეძებთ ის შიგნით, და ის, რაც ვერ იპოვეთ გარეთ, იპოვით შიგნით. არავის მთელი ცნობიერების ისტორიის განმავლობაში არ წაუგია ბუდას ძიებისას თუ მის შიგნით მოძებნით. ყოველგვარი გამონაკლისის გარეშე, ის, ვინც შიგნით ეძებდა, პოულობდა ბუდას. თქვენ არ შეიძლება გამონაკლისი იყოთ, რადგანთაგან ცხოვრება არის ბუდა თავისი სისუფთავით.

მანიშა კითხულობს:

„ჩვენი საყვარელო ოსტატო,

როცა ჩვენ ვმოქმედებთ პერიფერიიდან, როცა ჩვენ ვმოქმედებთ, ჩვენი არაცნობიერებიდან გამომდინარე, ისე ჩანს, რომ ჩვენი ენერგია რალაცნაირად შეზღუდულია და არ შეგვიძლია მივალწიოთ მის მაქსიმუმს. მართალია, რომ ჩვენი მოქმედების გამოფიტვით შეგვეძლო მიგვეღწია შეუზღუდავი ენერგიისათვის”.

მანიშა, რასაც შენ ამბობ, ეს თითქმის სიმართლეა. მაგრამ უნდა გვახსოვდეს მხოლოდ ერთი პუნქტი: როცა შენი ენერგია არაფერში მონაწილეობს, „ჩვენ შეგვიძლია მივალწიოთ უსაზღვრო ენერგიას“.

როცა თქვენი ენერგია არაფერში მონაწილეობს, თქვენ არ იქნებით აქ. ამიტომ შეუზღუდავი ენერგიის წვდომაზე შეკითხვა არ ჩნდება. თქვენ იქნებით საბოლოო ენერგია; ის არ იქნება რაიმე, რაც თქვენთვის არის ხელმისაწვდომი. თქვენ შეერწყმებით მას, თქვენ იქნებით ის.

არასდროს იფიქროთ გაყოფის ტერმინებზე. ეს უნიკალური შერეობაა: თქვენ და კოსმოსი ერთნი ხართ. არ არის საჭიროება... მთელი კოსმოსი - თქვენ ხართ, ამიტომ არასდროს იფიქროთ წვდომის ტერმინებზე, მიღწევაზე. ეს სიტყვები ყალბია. ისინი საკმარისად გამოყენებულია ჩვეულებრივ სამყაროში, ჩვეულებრივი სამყაროს პრობლემებში, მაგრამ, თუ თქვენ შიგნით შედიხართ, მაშინ შედიხართ არსებობის სხვა განზომილებაში, იქ, სადაც არასდროს ყოფილხართ. ყველა თქვენი სიტყვა აგაღელვებთ. როგორიც უნდა იყოს თქვენი შერეობები, შეუძლებელი იქნება მათი გამოხატვა. ბოლოს და ბოლოს არ დარჩება ის, ვისაც მათი გამოთქმა მოუწდება.

საბოლოო გამოცდილება იმაში მდგომარეობს, რომ თქვენ გაქრებით და არ არსებობს არაფერი, არაფერი, გარდა სუფთა ცნობიერებისა. ეს არ იქნება თქვენი ან ჩემი გაცნობიერება. ეს იქნება, უბრალოდ, გაცნობიერება. მანამდე, ვიდრე ჩვენ მედიტაციაში შევალთ, მივცემთ შანსს სარდარ გურუდალუ სინგხუს...

პოპოვამ, რუსმა თავმა, დასავლეთის სანახავად ვიზა მიიღო. მისმა მეგობარმა ბარბაროვა-სპილომ გაიგო ახალი ამბავი და მოუწვია მასთან ერთად წასვლა. ცოტა ხნის ჭოჭმანის შემდეგ პოპოვა დასთანხმდა მეგობრის წაყვანას.

პატარა თავუნიამ გამოაცხო მშვენიერი „ბატონიკები“, გაჭრა ის შუაზე და ყოველი ნახევარი მიაკრა უზარმაზარ ბარბაროვას გვერდებზე.

მოსკოვის აეროპორტში პოლიციამ შეამოწმა პოპოვას საბუთები, მისი ბარგი და გაატარა. ბარბაროვა-სპილო გააჩერეს.

„სად არის თქვენი დოკუმენტები?“ - იკითხა პოლიციელმა.

ზღა: გუი წაწაიკო

პოპოვა-თაგვი ნამდვილად აღშფოთებული შემოტრიალდა. „რა გჭირთ თქვენ, მეგობრებო? - წრიპინებს ის ხმამაღლა. - ნუთუ არ შემიძლია თან ბუტერბროდი მაინც წავიღო?!“

თქვენთან ერთად ჯივან ჯოკო ზის თავის მეგობარმა ბლის-აბისთან უკანა კართან.

„ხომ მშვენიერია ეს! - ჭყიპინებს ბლის-აბისი, - უკვე საში წელია, რაც ერთად ვართ და ყველაფერი ისე ამაღელვებელია!“

„შენ ასე ფიქრობ?“ - ამბობს ჯივან ჯოკო, კანკალებს და ცდილობს ისწავლოს ნარგილეს შეკეთება.

„რა თქმა უნდა!“ - ილიმის ბრის-აბისი, თან თვალს უკრავს რამდენიმე ყმაწვილს, - ჩვენ ერთად საში წლის განმავლობაში ვიყავით, ახლა კი ვექსპერიმენტობთ სხვებთან - ვიყოთ გაყოფილი და თავისუფალი!“

„ახ, ასე ხომ!“ - ამბობს ჯოკო, ნერვიულად შფოთავს და ცდილობს კონცენტრაცია არ დაკარგოს.

„კი!“ - ზითხითებს ბრის-აბისი, - მთელი ამ ახალი ენერგიით და ყველა ახალი მეგობრით!“

„ღმერთო ჩემო! - აწყვეტინებს ჯივან ჯოკო, - შენ ისევ ოფულაცია გაქვს?“

„არა, სულელი! - პასუხობს ბლის-აბისი, - დღეს რომ ჩვენი წლისთავია, რა უნდა გავაკეთოთ?“

„ასე, - ამბობს ჯოკო, თვალებს ხუჭავს და ცდილობს ცელობატობას, - მოდი გავაკეთოთ ისე, როგორც ყველა, ვისაც მე ვიცნობ - შევიღეთ შიგნით და...“

ჯაკასი, გადამდგარი გენერალი, ერთხელ ქუჩაში სეირნობს და ხედავს ღონაღდ დიკოტინს. ღონაღდი „დენშჩიკად“ მსახურობდა გენერალთან უკანასკნელი ომის დროს. გენერალ ჯაკასს ძალიან

გაუხარდა დონალდის დანახვა. მათ ხელი ჩამოართვეს ერთმანეთს და გენერალი დონალდს ეუბნება, რომ ის ეძებს ვინმეს მსახურთუხუცესად.

„შენ ისეთივე მოვალეობები გექნება, როგორიც არმიაში გქონდა, - იდიმის გენერალი, - შენ შეგიძლია სამსახურის დაწყება, ხვალ დილის 8 საათზე გამადვიდე.“

დონალდი დასთანხმდა. მეორე დღეს, დილით, გარბის გენერლის საძინებელში და აჯანჯლარა მანამდე, ვიდრე გენერალმა არ გაიღვიძა. მერე ის გენერლის ცოლს ურტყამს უკანალზე და ყვირის: „ო კეი“, პატარავ! აი, შენი ოცი დოლარი, ახლა დროა, შინ წახვიდე!“

უცნობია...

იყავით მღუპარენი, დახუჭეთ თვალები, შეივრძენით,

რომ თქვენი სხეული გაიყინა.

იყურეთ შიგნით ისე ღრმად, როგორც შეძლებთ, იმიტომ რომ

პირველწყარო არც თუ ისე შორსაა.

ის, უბრალოდ, თქვენს ცარიელ გულშია.

ერთი აბსოლუტურად კონცენტრირებული მზერა შიგნით

თქვენს გულშიდა თქვენ შეეჯახებით თქვენს ბუდას.

თქვენი ცხოვრების ჭეშმარიტი პირველწყარო იგივეა, რაც სამყაროს აქვს.

ღრმად და ღრმად, რომ თქვენ შეძლოთ შეგროვება შინაგანი გამოცდილების

და მოიტანოთ ის თქვენს ყოველდღიურობაში.

ბუღ: გუჯო ჩინოჯო

ნელ-ნელა თქვენი ბუდა გახდება თქვენი ჭეშმარიტი
გამოხატვა, თქვენი ჭეშმარიტი ცხოვრების სტილი.
უცნობია...

გაუშვით ყველაფერი. უბრალოდ, იყავით დამკვირვებელი...

გონებაც აქ არის და სხეულიც, მაგრამ თქვენ არც სხეული
ხართ და არც გონება.

თქვენ, უბრალოდ, დამკვირვებელი ხართ.

დამკვირვებელს ეძახიან ბუდას.

დამკვირვებითსიჩუმის მოწმე ხარ -

თქვენი გული ცარიელი ხდება.

ცარიელი გული კი ბუდაა.

დაე, ღრმად ჩაეშვას თქვენი

არსებობის ყველა უჯრედში.

ეს ყველაზე ძვირფასი მომენტია -

როცა თქვენ, უბრალოდ, მოწმე ხართ

და უზარმაზარი სიჩუმე გახვევიათ გარს.

ეს დიდებული, ბედნიერი საღამოა.

და თქვენი შემეცნება, რომ ხართ ერთიანი მთლიანთან...

აქ არ არის ათი ათასი ბუდა, არამედ, უბრალოდ, ერთიანი
ცნობიერება.

უცნობია...

დაბრუნდით.

მაგრამ დაბრუნდით არა იმ გზით, რომლითაც წახვედით.

დაბრუნდით უფრო წყალობით, უფრო მშვიდობით, უფრო ბუდად.

დასხედით რამდენიმე წამი, რომდააგროვოთ შეგრძნებები.

გაიხსენით განზომილება, რომელშიც თქვენ შეხვედით, გაიხსენეთ
გზა,

რომელსაც მიჰყვებოდით.

რაც უნდა შეგეგრძნოთ თქვენს მოწმეობაში,

ის გავლენას მოხდენს და შეცვლის თქვენი ცხოვრების მთელ
ოცდაოთხ საათს.

თუ მედიტაცია არ გახდა რევოლუცია, რევოლუცია

მთელი თქვენი ხასიათის - ეს არ არის მედიტაცია.

მედიტაცია გათავისუფლებთ თქვენ საკუთარი თავისაგან და
მოაქვს

ახალი ჭეშმარიტი სახე, რომელსაც ჩვენ ვეძახით ბუდას.

გახსოვდეთ, თქვენს ყოველდღიურ ცხოვრებაში ვინ ხართ.

დაე, თქვენი შინაგანი არსება გავლენას ახდენდეს თქვენს
მოქმედებებზე,

თქვენს ჟესტებზე, თქვენს ენაზე, თქვენს ურთიერთობებზე.

- „ო“ კეი“, მანიშა?
- დიახ, საყვარელო ოსტატო.
- შეგვიძლია ვიზუიზმოთ ათი ათასი ბუდა?
- დიახ!

თავი 8. თავისუფლებისაგან გასხივოსნებული ადამიანი

15 სექტემბერი. 1988

ჩვენო საყვარელო ოსტატო,

ენგომ თქვა:

„გასხივოსნებული ადამიანი სიამოვნებას იღებს სრული თავისუფლებით აქტიურ ცხოვრებაში. ის დრაკონს ჰგავს, რომელიც ღრმა წყლებში ცურავს, ანდა ვეფხვს, რომელიც თავს პატრონად თელის მთიან თავშესაფარში. გაუსხივოსნებული ადამიანი მიცურავს ღინების მიმართულებით ამქვეყნიურ საქმეებში. ის ცხვარივითაა, რომელიც ღობეზე რქებით არის აბლანდული, ან არის ადამიანი, რომელიც ელოდება, რომ კურდღელი სიმღერაზე მოვა და თავს იყრუებს.

გასხივოსნებული ადამიანის სიტყვა ხანდახან ლომია, ნახტომისათვის მომზადებული, ხან ბრილიანტი მეფის მახვილივით ძვირფასია. ხანდახან ისინი ლაპარაკობენ, რომ ზმა გააკმენდინონ საქვეყნოდ ცნობილ ადამიანებს; ხანდახან ისე იქცევიან, თითქოს ტალღებს ერთმანეთის მიყოლებით მიჰყვებიან. როცა გასხივოსნებული ადამიანი ხდება სხვა გასხივოსნებულს - ეს მეგობრის მეგობართან შეხვედრაა. ის აფასებს მას და ერთმანეთში სიმამაცეს თესავენ. თუ შეხვედრისას ისინი ღინების საწინააღმდეგოდ მიდიან სამყაროში, მაშინ ოსტატი ნახულობს მოწაფეს. ის ურთიერთობს ასეთ ადამიანებთან შორისმჭკრეტელურად. ისე მყარად ღვას მათ წინაშე, როგორც ათასმეტრიანი კლდე.

ჭდა: გულის სიწმინდე

ამიტომ ამბობენ, რომ სრულყოფილების გზის გამოხატვა ყველგან შეიძლება: მას არ აქვს ფიქსირებული უფლებები და პირობები. ოსტატისათვის ზანდახან ბალახიც კი სიმბოლურია თექვსმეტი ფუტი სიმაღლის ოქროსფერი ბუდას გამოსახატავად. ზანდახან თექვსმეტი ფუტის სიმაღლის ოქროსფერი ბუდა გამოხატავს ბალახს.“

სხვა დროს ენგომ თქვა:

„სამყარო არ არის დაფარული ზეწრით; მთელი მისი შემოქმედება

გახსნილია. სადაც უნდა წავიდეს გასხვივონებული ადამიანი, ის არ ხვდება

წინააღმდეგობებს. ნებისმიერ დროს დამოუკიდებლად მოქმედებს. მისი ყოველი

სიტყვა ეგოცენტრიზმისგან არის თავისუფალი, მაგრამ მაინც აქვს ძალა სხვისი მოკვლის.

როცა აზროვნების ილუზორული გზა შეწყვეტილია, მაშინვე

იხსნება ათასი თვალი. ერთი სიტყვა წყვეტს აზრების ნაკადს: ყველა

უმოქმედობა კონტროლდება არის კი ვინმე, რომელსაც შეეძლო ეცხოვრა

ბუდას ცხოვრებით და მომკვდარიყო ბუდას სიკვდილით?!

ჭეშმარიტება გამოვლინდება ყველგან“.

მანიშა, ეს უკანასკნელი საუბარია იმ სერიიდან, რომელიც დასათაურებულია: „ბუდა: გულის სიწმინდე“.

და ძალიან თვალსაჩინოა, სწორედ საჭირო დროს, რომ შენ მოიყვანე უღიადესი ოსტატის - ენგოს გამონათქვანები გასხვივონებულ ადამიანზე.

ასეულობით წლების განმავლობაში ადამიანი ფიქრობდა, როგორ განესაზღვრა გასხივოსნება. იყო სერიების მთელი რიგი მცდელობა, მაგრამ ვერავინ შეძლო სრულად განესაზღვრა გასხივოსნება ანდა გასხივოსნებული. ენგო ძალიან ახლოს მივიდა, თითქმის არსთან, ამიტომ მას უნდა მოვესმინოთ სრულ სიჩუმეში. ის ლაპარაკობს იმაზე, რაც ძალიან რთულია სათქმელად. მის მცდელობას აქვს უზარმაზარი ფასი. ის ლაპარაკობს გასხივოსნებულ ადამიანზე:

„გასხივოსნებული ადამიანი სიამოვნებას იღებს სრული თავისუფლებით აქტიურ ცხოვრებაში“.

ეს არის საფუძველი ყველა დანარჩენი მტკიცებულების; ეს სიტყვა აუცილებელია გავიგოთ სრულად, რა იგულისხმება მათში.

უგონი ადამიანი ცხოვრობს, ორიენტირებს სხვებზე - მისდევს ანდა უარყოფს მათ, მაგრამ ფოკუსი მუდამ სხვა ადამიანია. ამიტომ არიან მიმდევრები და ანტიმიმდევრები, არიან თეისტები და ათეისტები. თუმცა არსით ისინი არ განსხვავდებიან: ერთი - რაღაც დოქტრინის მომხრენი არიან, მეორენი - წინააღმდეგი, მაგრამ ორივე კონცენტრირებულია რაღაც სხვაზე, თუმცა არა თავად ისინი. ისინი ორიენტირებული არიან სხვებზე.

ყოველთვის ვიხსენებ ჟან პოლ სარტრს და მის მტკიცებულებას: „სხვები - ეს ჯოჯოხეთია“. მან ეს სიტყვები წარმოთქვა სხვა კონტექსტში, მაგრამ თავისთავად ეს მტკიცებულება ძალიან ფასეულია. მინდა, რომ თქვენ გაიგოთ: სხვები - ეს ჯოჯოხეთია იმიტომ, რომ ისინი გართმევენ თავისუფლებას. ეს შეიძლება კეთილი ზრახვებით იყოს, მაგრამ ეს არ არის მთავარი: „წინაპრები ამბობდნენ, რომ კეთილი ზრახვებით არის დაგებული გზა ჯოჯოხეთისაკენ“.

მშობლები, მასწავლებლები, მეზობლები, მეგობრები - ყველა მუდმივად აყალიბებს თქვენს ცხოვრებას, მის სტილს. თუ ჩაიხედავთ თქვენი გონების სიღრმეში, იპოვით ბევრ ხმას: თქვენი მამა ლაპარაკობს, თქვენი პაპა ლაპარაკობს, თქვენი დედა, თქვენი ძმა, თქვენი მასწავლებლები, თქვენი პროფესორები... მაგრამ ერთს ვერ იპოვით იქ - ეს თქვენი ხმაა. თქვენი ხმა სრულად ჩახშობილია სხვების ხმებით.

ფენა ფენაზე... და თქვენ კარგავთ კვალს თქვენი საკუთარი ხმისას, თქვენი საკუთარი არსებობისას, თქვენი საკუთარი სახისას... იმდენად ბევრი ნილაბია.

როცა პატარა ბავშვი ამქვეყნას ევლინება, ის, უბრალოდ, სუფთა დაფაა. თქვენ მაშინვე იწყებთ წერას ამ დაფაზე ისე, რომ არც გაწუხებთ მისი ნება. თქვენ მას ზღით ქრისტიანად, თქვენ მას ზღით ინდუსად, თქვენ მას ზღით მაჰმადიანად, თქვენ მას ზღით ყველაფრად, რაც გნებავთ, და თქვენ არ გესმით, რომ ცნობიერების დამალვა არ შეიძლება მოდით, კონკრეტული ნიშნების შესაბამისად. საბოლოოდ, თქვენი ძალისხმევისა და ზრახვების შედეგად გამოდის ფარისეველი, ადამიანი, რომელმაც იცის, რომ აკეთებს რალაცას, მაგრამ გულს არ უდებს. ის ზდება ყალბი, ის ზდება იმათი მონა, ვინც გარს ახვევია. არა მხოლოდ ცოცხლები, თქვენ მიცვალებულებიც კი გიმონებენ.

ენგოს განცხადება: „გასხივოსნებული ადამიანი სიამოვნებას იღებს სრული თავისუფლებისაგან აქტიურ ცხოვრებაში“.

ის არ არის მონა ნებისმიერი ტრადიციის, ნებისმიერი კულტურის, ნებისმიერი ცივილიზაციის. ის ცხოვრობს თავისი საკუთარი სპონტანურობის, საკუთარი ცნობიერების შესაბამისად.

და ეს პრობლემებიდან ერთ-ერთია: გასხივოსნებული ადამიანი გაწვირულია იმისათვის, რომ ვერ გაუგონ, იმიტომ რომ მთელი სამყარო სავსეა მონებით. მათ არ ესმით თავისუფლების ენა.

ეს იგივეა, რომ გაყიდო სათვალე უსინათლოთა სამყაროში. მაშინაც კი, თუ მათ სათვალე ექნებათ, ისუსარგებლო იქნება - ადამიანები უსინათლოები არიან, ისინი ვერ ხედავენ.

ერთხელ კაცი მივიდა ოკულისტთან და ჰკითხა: „გასინჯეთ ჩემი თვალები. როგორ ფიქრობთ, შევძლებ წაკითხვას, თუ თქვენ სათვალეს გამომიწერთ?“

ექიმმა უთხრა: „რა თქმა უნდა, თქვენ შეძლებთ კითხვას“.

მან გამოწერა რეცეპტი და გაუკეთა სათვალე. მაგრამ კაცმა უთხრა: „სხვათაშორის, მინდა გითხრათ, რომ მე არ შემიძლია კითხვა“.

ექიმმა უთხრა: „ეს უცნაურია! თქვენ ამის შესახებ აღრე უნდა გეთქვას, იმიტომ რომ სათვალეთაც კი, თუ თქვენ არ იცით კითხვა, ვერ შეძლებთ ამის გაკეთებას“.

ადამიანებისათვის ცნობილია ტექსტები, რომლებშიც აღწერილია თავისუფლება. ხალხი თავყვანს სცემს ისეთი პიროვნების ქანდაკებას, როგორიც გაუტამა ბუდაა. მისი უკანასკნელი სიტყვები იყო: „დამახსოვრეთ ეს ჩემი უკანასკნელი სიტყვა, ჩემი უკანასკნელი სურვილი: ჩემი ქანდაკებები არ უნდა დამზადდეს.“ ათი ათას სანიასინს ესმოდა ეს სიტყვებიდა როგორ მოხდა, ვისი ქანდაკებაა უფრო მეტი გაუტამა ბუდას ქანდაკებაზე?! ჩინეთის ერთ ტაძარში 10 000 ბუდას ქანდაკებაც კი ღვას. მთელი გორა რამდენიმე მილი დაჭირდათ იმისთვის, რომ ბუდას ეს ქანდაკებები გამოეკვეთათ.

ეს უცნაური სიბრმავეა. ეს უცნაური გაუგებრობა...

თავისუფლების მიმდევარი ადამიანი განწირულია მონათა მიერ გაკიცხვისაგან, იმიტომ რომ მონებს არ შეუძლიათ იმის აღიარება, რომ მონები არიან. ამიტომ ყოველი, ვინც გასხივოსნებული და თავისუფალია, ზდება საშიში მილიონობით ეგოსთვის. მისი თავისუფლება, რომელიც დაფრინავს ზეცაში გაშლილი ფრთებით, იმათგან ზდება გაკიცხვის საგანი, ვინც დამახინჯებულია, ვინც გალიაშია გამომწყვდეული. გალია შეიძლება ოქროსი იყოს - ძალიან ძვირფასი, მყუდრო, კარგი თავშესაფარი, მაგრამ ფრენის სიხარული საკუთარი ფრთებით უსაზღვრო ცაში, ბარიერებისა და საზღვრების გარეშე, უფრო ფასეულია, ვიდრე ნებისმიერი ოქროს გალია.

ენგო ამბობს: „გასხივოსნებული ადამიანი სიამოვნებას იღებს სრული თავისუფლებით აქტიურ ცხოვრებაში“. ის არ არის შებოჭილი არანაირი მორალით, არ არის შეზღუდული არანაირი წესებით, არ არის შეზღუდული არანაირი თვისებით, არ არის შეზღუდული არანაირი საზოგადოებით, არანაირი ცივილიზაციით, არანაირი კულტურით, განათლებით. ის რჩება სუფთად და პატიოსნად საკუთარ თავთან. ის

ბედა: გუგა ჩინაოგო

არ დარდობს, ეწინააღმდეგება თუ არა მისი ქმედებები საზოგადოებას, ეწინააღმდეგება თუ არა მისი ქმედებები საღმრთო წერილებს. ყველაფერი, რასაც ის ჩადის, მისი სპონტანური პასუხია. მას არ აქვს სხვა მოვალეობა. მას არ შეუძლია იყოს ქრისტიანი ანდა მუსულმანი, იუდეველი ანდა ჯაინი. მას შეუძლია იყოს მხოლოდ ადამიანური არსება ყოველგვარი თვალთახედვის გარეშე.

მაგრამ, რა თქმა ინდა, მას უწევს ტანჯვა. მას უწევს ტანჯვა, რადგან ადამიანების მასა შედგება მონებისაგან, უსინათლო ადამიანებისაგან. ისინი თავს დამცირებულად გრძნობენ, ღრმად დამცირებულად მისი არსებობით, მისი თავისუფლებით.

ისინი მუდამ ადარებენ საკუთარ თავს თავისუფალ ადამიანებს და გრძნობენ სინდისის ღრმა ქენჯნას, რადგან მათ არასდროს დაუცავთ თავიანთი თავისუფლება. ისინი ცხვრებად რჩებოდნენ, უბრალოდ, მასის ნაწილად; ისინი არასდროს აღიარებდნენ საკუთარ ინდივიდუალობას. ახლა კი მათ წინაშეა სრული თავისუფლების მქონე ადამიანი.

ისინი, ვინც რაიმე გონებას ფლობს, შეიყვარებენ ამ თავისუფალ ადამიანს, მაგრამ ძალიან ცოტას აქვს გონება. ადამიანთა უმრავლესობა არ იყენებს გონებას თავიანთ ცხოვრებაში, ისინი რობოტის ცხოვრებით არსებობენ, თითქმის მექანიკურად. ყველა წინააღმდეგია ამგვარი ადამიანების - რელიგიის სახელით, მორალის სახელით, საზოგადოების სახელით. მათ აწუხებთ ის, რომ ასეთი ადამიანი საშინაო არის: თუ ყველა დაიწყებს მოქმედებას თავისი სიმაღლის შესაბამისად, მაშინ არ იქნება არც საზოგადოება, არც სახელმწიფო, არც ნაცია, არც არმია, არც ომი.

მთელი საზოგადოება მიჯაჭვულია რაღაც სულელურ საგნებზე, მაგრამ გასზივოსნებული თავისუფალი ადამიანი არ შეიძლება რაიმეზე მიჯაჭვული იყოს. მას არ შეუძლია იყოს ინდოელი, ფრანგი ანდა ჩინელი. მთელი დედამიწა მისთვის ერთიანია. ყოველი მისი ქმედება შეესაბამება მის საკუთარ ცნობიერებას და არა რომელიმე მკვდარ სწავლებას, ე.წ. ბრძენი ადამიანისას. მას აქვს საკუთარი თვალები იმისათვის, რომ დაინახოს, რატომ უნდა უსმენდეს სხვებს... მას აქვს

საკუთარი ცნობიერება იმისათვის, რომ გადაწყვიტოს, რატომ უნდა მისდევდეს მოსეს ათ მცნებას, იესოს სახალხო ქადაგებას, ანდა შრიმად ბხაგავატიტ კრიშნას...ის შეიძლება იყოს შესანიშნავი, მაგრამ არ შეუძლია წაგიყვანოს ცხოვრების გზაზე. იმ მომენტში, როცა თქვენ სხვებს მიჰყავხართ, თქვენ სულიერად მონა ხდებით.

სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ენგო ამბობს, რომ გასხივოსნებული ადამიანი ცხოვრობს თავისი სიცოცხლის პირველწყაროსთან სრულ პარმონიაში და არ აქცევს ყურადღებას მასას, არ მიდის არავითარ კომპრომისზე. ის აბსოლუტური ინდივიდუალობაა და მას უნდა, რომ ყველა იყოს ინდივიდუალური.

არაფერია თავისუფლებაზე პეირფასი იმიტომ, რომ მხოლოდ თავისუფლებას შეუძლია თქვენი პოტენციალის სრული გაფურჩქნა. როგორც მონა, თქვენ არასრულფასოვანი ხართ, თქვენ ღამახინჯებული ხართ, თქვენ ცხოვრობთ შაბლონით, თქვენ ჯაჭვებში ხართ, თქვენ გალიაში ხართ - სხვადასხვა სიდიდის გალიაში, სხვადასხვა ფორმის გალიაში...

მაგრამ გახსოვდეთ ერთი რამ: ის, რაც არ აღმოცენდა თქვენ შიგნით, მუდამ რაღაცნაირი ფორმის მონობაა.

პირველი განმარტება გასხივოსნებული ადამიანის - ეს სრული თავისუფლებაა აქტიურ ცხოვრებაში. ის განწირულია განკიცხვისათვის: მას შეურაცხყოფილია, რადგან ასეთი ადამიანი აპირებს მათი მონობის დამსხვრევას, რაც ძალიან მოსახერხებელი და უსაფრთხოა მისი ცხოვრებისათვის.

მახსენდება ერთი ისტორია. ერთ მთიან რაიონში თავისუფალი ადამიანი გაჩერდა ერთი დღით ქარვასლაშიამ ქარვასლაში იყო საოცარი თუთიყუში. პატრონმა ამ თუთიყუშს ასწავლა და... თუთიყუში მუდმივად ითხოვდა თავისუფლებას: „თავისუფლება!“ ეს უცნაური იყო...

უცნობ, გასხივოსნებულ ადამიანს არ შეეძლო ამის გაგება. იმიტომ რომ თავიდან თქვენ გალიაში სვამთ თუთიყუშს, მერე კი ასწავლით, გაუდმებით იმეორებს: „თავისუფლება!“ პატრონი რომ პატიოსანი ყოფილიყო, მისთვის უნდა მიეცა თავისუფლება! ღამით უცნობმა თავი

ჟღერა გულს სწრაფად

ვერ შეიკავა, ის ადგა, გააღო გალიის კარი და თუთიყუშს უთხრა: „ახლა კარი ღიაა. აი, ცა, ყველაფერი, გამოდი!“ მაგრამ თუთიყუში მაინც გალიაში იყო და ხმამაღლა ყვიროდა: „თავისუფლება! თავისუფლება!“

ბოლოს და ბოლოს კაცმა თქვა: „ეს უცნაურია, კარი ღიაა! რას მიეჯაჭვე ამ გალიას?“

მან ხელი შიგნით შეყო, აიყვანა თუთიყუში. ეს არ იყო ადვილი, ის უძალიანდებოდა, ფხაჭნიდა ხელზე, მაგრამ კაცმა მაინც გამოიყვანა თუთიყუში და ააგლო ცაში. მერე ღრმა სიმსუბუქის შეგრძნებით დაიძინა. დილით პირველი, რაც მან გაიგო, იყო „თავისუფლება!“ მან გაიხედა და დაინახა, რომ თუთიყუში გალიაში იყო და კარი ... ღია.

გალიის გარეთ ისეთი უზარმაზარია ცხოვრება, რომ ადამიანს ეშინია. იქ არიან მტრები, იქ იქნება დღეები, როცა ძალიან ეციება, იქ იქნება ღამეები, როცა ძალიან ეცხელება, მოვა ღრო, როცა შიმშილს იგრძნობთ. იქ არავინ იქნება, ვინც მუდმივად დაგიცავდათ თქვენ.

თუ თქვენ გალიაში ცხოვრებას შეეჩვიეთ, თავისუფლებასაწიფათო იდეა ზდება. ოცდაერთმა ქვეყანამ გადაწყვიტა, რომ მე საშიში ადამიანი ვარ. მე ჭიანჭველაც არ მომიკლავს ჩემი ცხოვრების განმავლობაში, არასდროს გამომიყენებია ქაღალდის დანაც კი, მაგრამ ოცდაერთი ქვეყნის პარლამენტმა გადაწყვიტა, რომ მე საშიში ადამიანი ვარ. არც არავის უკითხავს: „კონკრეტულად რა საშიშროება გვემუქრება? რატომ არის ეს ადამიანი საშიში?“

მე არ ვარ ტერორისტი, მე არ ვასწავლი ადამიანებს ბომბების გაკეთებას, მე არ ვარ ანარქისტი. მაგრამ საშიშროება ისაა, რომ მე თავისუფლების ცეცხლს ვავრცელებ. მე ვალვძებ ადამიანებს, როცა ვეუბნები: თუ თქვენ არ მოითხოვთ თავისუფლებას, ყველა ჯაჭვისაგან, ხელბორკილისაგან, გალიიდან განთავისუფლებას, თქვენ არასდროს იქნებით გაუტამა ბუდა. თქვენ ვერასდროს შეიგრძნობთ თავისუფლების სიხარულს, ნეტარებასა და ექსტაზს. ვერასდროს გაიგებთ თქვენს საკუთარ მარადიულობას. თქვენ მუდამ შეგეშინდებათ სიკვდილის, არ გეცოდინებათ, რომ სიკვდილი - ეს ხილვაა, ის ძალიან ზედაპირულია,

ის მხოლოდ გარედან აღმოცენდება. შიგნით სიცოცხლე მუდამ გრძელდება.

მაგრამ იმისათვის, რომ ეს ყველაფერი გაიგოთ, თქვენ თავისუფლება გჭირდებათ. და ეს თავისუფლება არ არის სოციალური, პოლიტიკური ანდა ეკონომიკური, ეს სულიერი თავისუფლებაა. თქვენ უნდა შეხვიდეთ თქვენ შიგნით და იპოვოთ ისეთი სივრცე, რომელიც ჯერ კიდევ არ არის შეზღუდული. ასეთი სივრცის პოვნით, საიდანაც წარმოიშობა თქვენი სიცოცხლე, თქვენ აღწევთ გასხივოსნებას და თავისუფლებას ერთად; ეს ორი განსხვავებული სახელი ერთი და იგივეა, ერთი ტიპისაა.

ენგო ამბობს: „ის დრაკონს ჰგავს, რომელიც ღრმა წყალში ცურავს, ანდა ვეუხვს, რომელიც თავს პატრონად გრძნობს მთიან თავშესაფარში. გაუსხივოსნებული ადამიანი მიცურავს ღინების მიმართულებით ამქვეყნიურ საქმეებში“.

უბრალოდ, დააკვირდით საკუთარ თავს. რას აკეთებთ სამყაროში? ისე მიცურავთ, როგორც ნაფოტი, მიმართულების გარეშე, სივრცის გარეშე, სინათლის გარეშე, ოცნების გარეშე. უბრალოდ, მიჰყევით ადამიანების მასას, არც კი იცით, სად მიდის, გვერათ, რომ ბრბომ იცის. თუ მიდის ბევრი ადამიანი, მაშინ ჩვენ, შესაძლოა, მართალი ვართ, რადგან ბრბოარ შეიძლება შეცდეს.

სინამდვილეში კი ბევრი ადამიანი არ შეიძლება იყოს მართალი! იყო მართალი - ეს უნიკალური გამოცდილებაა; იყო მართალი - ნიშნავს იყო გასხივოსნებული.

მოერიდეთ ამ გაუცნობიერებელ გათვლას: მთელი სამყარო რაღაცას აკეთებს, მაშინ ეს ნიშნავს, რომ ის მართალია, რადგან ბევრი ადამიანი არ შეიძლება შეცდეს. ეს არითმეტიკაა, რომლითაც ჩვენ ვცხოვრობთ: ამიტომაც ჩვენ ვმეტყვითებით, ჩვენ მივდივართ ბრმა სიბნელებში; ჩვენ მივყევით ამ ადამიანს, ჩვენ მივყევით იმ ადამიანს და არასდროს ვუიქრობთ: „თუ ჩვენ ცოცხლები ვართ, მაშინ ჩვენ შიგნით უნდა იყოს სათავე - აუცილებლად უნდა იყოს - წინააღმდეგ შემთხვევაში საიდან მოვიდა ჩვენი ცხოვრება?!“

ბედა: გულს წაწანავს

ამ პირველწყაროს ცოდნის გარეშე, მაშინაც კი, თუ ბუღას მიყვებით, თქვენ დაიკარგებით, იმიტომ რომ ყოველი პიროვნება ისეთი უნიკალურია, რომ თქვენ არ შეგიძლიათ ვინმეს გაჰყვით.

„გაუსხივოსნებული ადამიანი მიცურავს ღინების მიმართულებით ამქვეყნიურ საქმეებში.“ ჩვენი სიცოცხლე, თუ ის არ არის გასხივოსნებული - სხვა არაფერია, თუ არა მდინარის მიმართულებით ცურვა.

რალაც უცნაური რამ შემემთხვა...

კოლეჯში ჩაწერას ვაპირებდი და შესავსებად ფორმა მომცეს. ჩემი ასაკის ახალგაზრდა კაცსაც ხელში ასევე ეჭირა ეს ფორმა. მან შეხედა ჩემსას და მკითხა: „რომელი საგნები დაწერე შენ?“

მე ვუბასუხე: „ეს შენ არ გეხება. შენ შენი საგნები დაწერე“. მან მითხრა: „მაგრამ მე არ ვიცი რომელი...“

ამიტომ მან ჩახედა ჩემს ბლანკს და როგორც მე დავწერე ფილოსოფია, ფსიქოლოგია და პოლიტიკა, მან ასევე შეავსო თავისი. მე ვუთხარი: „ეს ძალიან უცნაურია“.

მან თქვა: „სულაც არა, რადგან მე არ ვიცი, რა ვუყო ჩემს ცხოვრებას“.

ჩვენ დავასრულეთ ერთი კოლეჯი, მერე მე გადავწყვიტე უნივერსიტეტში ჩაბარება და მოხდა საოცრება: როცა მე შევედი ოფისში, იგივე ყმაწვილი მელოდებოდა თავისი ფორმით ხელში! მან მითხრა: „შენ მოხვედი! ფუფქრობდი, რა მექნა, ისე სასიამოვნო იყო ფორმის შევსება, როგორც შენ შეავსე. ასე რომ, აბა, რის შესწავლას აპირებ?“

მე ვუთხარი: „ეს ძალიან სისულელეა...“

მან მიპასუხა: „არა, ეს ისეთი შეღავათია, რომ ყოველ შემთხვევაში ვილატამ იცის, სად მიდის, მე კი მას მივყვები“.

ამგვარად, მან ჩაიხედა ჩემს ბლანკში და შეავსო შესაბამისად: ფილოსოფია, რელიგია, ფსიქოლოგია. მე ეუთხარი: „ეს ცხოვრების არასწორი მეთოდია. შენ ასლი ხდები“.

მაგრამ მან მითხრა: „მე სრულიად მშვიდად ვარ. თუ შენ აირჩიე ეს საგნები, მაშასადამე, ეს უნდა იყოს საუკეთესო საგნები, რომლებიც ხელმისაწვდომია უნივერსიტეტში“.

მე ეუთხარი: „მე არ ვარ წინააღმდეგი...“

ერთ კურსს კითხულობდა ძალიან ორთოდოქსი ბენგალელი ბრამინი, ისეთი ორთოდოქსი, რომ არასდროს არსად შემხვედრია მისი მსგავსი. ის ლექციებს კითხულობდა თვალდახუჭული, რადგან ჩვენს ჯგუფში ორი გოგონა იყო, მას არ შეეძლო მათი ყურება, ის ცელიბატი იყო. ეს იყო შესანიშნავი შესაძლებლობა და მე მუდმივად მეძინა. ის კი ფიქრობდა, რომ, შესაძლოა, მეც დიდებული ცელიბატი ვიყავი!

ამგვარად, იქ იყო ეს ორი გოგონა და ბიჭი, რომელიც მე მომყვებოდა. პროფესორი იყო საშინლად ცნობისმოყვარე. ერთხელ ის ბიბლიოთეკაში შემხვდა და მითხრა: „ჩვენს დღეებში იშვიათად შეხვედები ადამიანს, რომელმაც ცელიბატი გადაწყვიტა“.

მე ეუთხარი: „თქვენ მცდარი შეხედულება გაქვთ“.

ის ჩამეკითხა: „მცდარი შეხედულება?“

მე ეუთხარი: „რატომ ხუჭავთ თვალებს?“

მან მიპასუხა: „ცელიბატი ვარ და არ მინდა არანაირი ქალის სახის დანახვა“.

მე ეუთხარი: „მართალია, ჩემი მიზეზიც ეს არის, რადგან ეს ორი გოგონა რომ არა, რამის შეხედვა იქნებოდა შესაძლებელი! მაგრამ ეს ცელიბატი არ არის. ყოველდღე, ერთი და იგივე ორი გოგონაა, ამიტომ, უბრალოდ, ეხუჭავ თვალებს.“

მან მითხრა: „ღმერთო ჩემო! ჩვენ ერთსა და იმავეს ვაკეთებთ, მაგრამ ჩვენი მიზეზები ისეთი განსხვავებულია...“

ბედა: გუგუნი წიწნაო

ის ბიჭი ამ გოგოებთან ერთად - სულ ეს იყო ჩემი ჯგუფი. ის მიმბაძველი იყო, მაგრამ ამ შემთხვევაში არ იცოდა, რა ექნა - დაეხუჭა თვალები იმიტომ, რომ მე ვხუჭავდი ჩემსას, პროფესორი ხუჭავდა თავისას, მაგრამ ამავე დროს ეს ორი გოგონაც იყო... მას ძალიან აინტერესებდა ისინი, თუმცა გოგონები საერთოდ არანაირ ინტერესს არ ავლენდნენ მისდამი. ის ძალიან იმედგაცრუებული იყო. მან მითხრა: „დახმარება მჭირდება. შენ ყოველთვის მეხმარებოდი, მას შემდეგ, რაც კოლეჯში ჩავბარე, ძალიან დამეხმარე, დამეხმარე ახლაც“.

მე ვკითხე: „რა ხდება?“

მან მიპასუხა: „საქმე ისაა, რომ ყველა მეთოდით ვცდილობ ამ ორ გოგოს დაველაპარაკო, მაგრამ მათ არ ვაინტერესებ, ყურადღებასაც კი არ მატყუვენ. ისინი ისე ჩაივლიან ხოლმე, თითქოს აქ არ ვიყო - ეს მტკივნეულია“.

მაშ ასე, მე დაეწერე მისთვის სასიყვარულო წერილი და ვუთხარი: „ხვალ ამას თავად გადასცემ“.

მან მითხრა: „ეს ძალიან საზიფათოა. შენ მაიძულე ხელი მიმეწერა ამისათვის. შენ ბევრი რამ დაწერე, თუ ამაში გამომიჭერენ, თუ გოგონა გაჯიუტდება, ანდა კიდევ რამე თუ მოხდა...“

მე ვუთხარი: „ნუ ნერვიულობ. მე მოვამზადებ გოგონას, რადგან ავიღებ პასუხისმგებლობას ჩემს თავზე. სწორედ ამიტომ ვამბობ, რომ ხვალ თავად გადასცემ წერილს. უბრალოდ, მომეცი ერთი დღე, რომ გოგონა მოვამზადო“.

გოგონას ვუთხარი: „ეს ბიჭი ძალიან ღარიბია, სულიერად ღარიბი - მას თანაგრძნობა სჭირდება“.

გოგონამ მითხრა: „რა შემთხვევა გააკეთო?“

მე ვუთხარი: „რამის გაკეთება საჭირო არ არის. ხვალ ის სასიყვარულო წერილს გადმოგცემს, შენ მიიღებ მას სახეზე ღიმილით“.

მან მითხრა: „შენ პრობლემებს ქმნი. მე ის არ მომწონს“.

მე ვუთხარი: „საკითხი ასე არ დგას: მოგწონს - არ მოგწონს; შენ შეგობლია არც გიყვარდეს ეს ბიჭი. მაგრამ წერილი მიიღო, როგორც ლედიმ... ეს სულაც არ არღვევს არანაირ წესებს, არანაირ ეთიკას“.

მან მითხრა: „თუ შენ მთხოვ, მივიღებ წერილს“.

მაშინ მე ვუთხარი: „მაგრამ ეს ყველაფერი არ არის. შენც უნდა მისწერო წერილი“.

მან მითხრა: „ღმერთო ჩემო! შენ პრობლემებს მიქმნი. თუ მამაჩემი გაიგებს... მისი მამა კი გადასახადების ამკრეფი იყო ამ ქალაქში, თუ ის გაიგებს... ის ძალიან საშიში ადამიანია, მას სროლაც კი შეუძლია. ის თავის იარაღს ყოველდღე წმენდს. მან გამაფრთხილა: „არ გაეხვიო არანაირ სასიყვარულო ურთიერთობებში, წინააღმდეგ შემთხვევაში კილაცას მოკლავ!“

მე ვუთხარი: „მე მოვამზადებ მამაშენს, ნუ ნერვიულობ. თუ ვინმე უნდა მოკლან, ეს მე ვარ - ადამიანი, რომელიც მზად არის, რადგან არაფერი მაქვს დასაკარგავი. ეს მშვენიერია, მას შეუძლია მე მესროლოს. მაგრამ შენ უნდა დაწერო წერილი, რადგან ყველაფერი, რასაც ეს ბიჭი საჭიროებს - იმედია. არ დაწერო ბევრი სინაზე, უბრალოდ...“

მან მითხრა: „ო, კეი“, ვცდი. მაგრამარ ვიცი როგორ, არასდროს დამიწერია სასიყვარულო წერილი“.

მე ვუთხარი: „ღმერთო ჩემო... მე დაგიწერ“. ამგვარად, მე დავწერე სასიყვარულო წერილი და მან ხელი მოაწერა.

მათ რამდენიმე წერილი გაცვალეს. ბოლოს და ბოლოს გოგონა ჩემთან მოვიდა და მითხრა: „მამაჩემი რაღაცას ეჭვობს. შენ მე პრობლემები შემიქმენი, რადგან ახლა ამ ბიჭს უკვე შეიძლება წერილი მაინც აქვს ჩემი ხელმოწერით“.

მე ვუთხარი: „ეს ბიჭი არ არის რეალური ადამიანი, ის ასლია, ნუ ნერვიულობ ამაზე. მე დაგიბრუნებ შენს წერილებს“.

ბედა: გუგონი სიწინაგუ

მე კუთხარი ბიჭს: „მომისმინე, ამ გოგონას მამა ძალიან საშიში ადამიანია და ის იარაღის წმენდას აგრძელებს“.

მან წამოიყვირა: „ღმერთო ჩემო! და შენ არაფერი მითხარი ადრე?! სად ცხოვრობს?“

მე ვუბასუხე: „ის გადასახადების ამკრეფია და ქალაქში ცხოვრობს, სამ-ოთხ მილში უნივერსიტეტიდან. მაგრამ ახლა შენი სიცოცხლე საფრთხეშია“.

მან მითხრა: „შენდაწერე ეს წერილები...“

მე გავაპროტესტე: „არ აქვს მნიშვნელობა, ვინდაწერა. მთავარია, ვინ მოაწერა ხელი!“

მან თქვა: „მომისმინე, გადამარჩინე როგორმე, არ მინდა ამ ისტორიაში გახვევა. რომ მცოდნოდა, სიყვარულს ამდენი შფოთვა მოაქვს, მე არასდროს შემიყვარებოდა“.

მაშინ შევთავაზე: „შენ მომცემ ყველა წერილს უკან“. მან მკითხა: „და რა მოუვა ჩემს წერილებს, რომლებიც გოგონას აქვს?“

მე კუთხარი: „უკან გამოვართმევ“.

მან მიპასუხა: „არ დაგავიწყდეს! რადგან ეს შვიდი წერილი მუდამ შემაკავებს სიყვარულისგან. მე მხოლოდ ის მინდოდა, რომ გადამეწერა ერთი წერილი, რადგან არ შემძლია თავის შეკავება... შენ ისეთი მშვენიერი წერილები დაწერე. ჩემთვის არ აქვს მნიშვნელობა, რომ გოგონა დაკარგულია, მაგრამ ამ წერილების გამო არ შემძლია მთელი ცხოვრების დაკარგვა“.

მე ორივე მხარისაგან ავიღე წერილები.

ათი წლის შემდეგ მას შევხვდი სხვა ქალაქში. ის გახდა პროფესორი, ჰყავდა ცოლი და შვილები. მე კუთხარი: „კარგად მოეწეე?“

მან მითხრა: „ამას შენ უნდა გიმადლოდე. ეს წერილები სასწაულს ახდენს. მე ისინი ვცადე ძალიან ბევრ გოგონაზე, ისინი უარს ამბობდნენ, მაგრამ ეს გოგონა...“

და მე დავინახე, რატომ ეს გოგონა... იმიტომ, რომ ის ძალიან არ ჰგავდა იმ გოგონას. მას ცოტათი უღვაშებიც კი ჰქონდა! მე ვუთხარი მას: „შენ სულელი ხარ! ჩემთვის მაინც გეკითხა! მე მოგიძებნიდი ვინმე სხვა გოგოს, ისინი ისე ბევრნი არიან, მთელი სამყარო სავსეა გოგონებით, შენ კი ასეთი ლამაზი ყმაწვილი ხარ“.

მას გაუკვირდა: „რამე ისე არ აქვს ამ ქალს?“

მე ვუთხარი: „ეს საერთოდ არ არის ქალი! შეხედე მის უღვაშებს“.

მე მხოლოდ ორ ასეთ ქალს შევხვედრილვარ: ერთი იყო ეს გოგონა, მეორე ერთ-ერთი ჩემი ხელმძღვანელის ქალიშვილი, მას ჰქონდა პატარა უღვაშები. ვფიქრობ, რომ ეს არაფერია, ამაში არაფერია საშინელი. ამ ბიჭს ვუთხარი: „შენ იდიოტი იყავი თავიდანვე, ჩემი დახმარების გარეშე არ უნდა გადაგედგა ეს ნაბიჯი“.

მან მითხრა: „ახლა უკვე გვიანია. მე სამი შვილი მყავს...“

„ყველა მახინჯია! - ვუთხარი მას, - სრულიად ნათელი იყო, რომ შენ რაღაც საშინელებას ჩაიდენდი, ამის მსგავსს.“

მან მკითხა: „რამე წესრიგში არ აქვთ ჩემს ვაჟებს?“

მე ვუთხარი: „გაიზრდები კი ოდესმე?! არ ვფიქრობ, რომ ამ ცხოვრებაში“.

მან თქვა: „შეხედე ჩემს შვილებს. ყველა ამბობს, როგორ მშვენივრად გამოიყურებიან ისინი!“

მე ვუთხარი: „ყოველთვის, როცა ვინმე ქალს ეუბნება, რომ მისი შვილი ბრწყინვალედ გამოიყურება, ეს იმას ნიშნავს, რომ ის მახინჯია“.

მე მას მოვუყევი ამბავზე, რომელიც ავტობუსში მოხდა.

ქუდა: გულს სიწმინდეს

ქალი თავის შვილთან ერთად მიდიოდა. ამავე ავტობუსით მგზავრობდა მოზუცი ლოთი. მან დაჟინებით შეხედა ბავშვს და თქვა: „ღმერთო ჩემო! ეს ალბათ ყველაზე საშინელი ბავშვია სამყაროში!“

ქალმა დაიწყო ტირილი და მოთქმა, ასეთ რაღაცებს არ ამბობენ. მაგრამ ის ლოთი...

ავტობუსი გაჩერდა, რადგან მძღოლმა თქვა: „არ არის სამართლიანი, რომ ქალი ტირის“. ის მივიდა ქალთან და უთხრა: „ნუ ტირი! ეს ბიჭი მთვრალი იყო... არ ვიცი, რა გითხრა, მაგრამ მე მოგიტან ჭიქა ჩაის...“

მან იყიდა ჭიქა ჩაი, მიუტანა ქალს და უთხრა: „უბრალოდ, დალიე ჩაი და დაივიწყე იმის შესახებ, რაც იმ ლოთმა გითხრა. ბანანიც მოგიტანე შენი მაიმუნისათვის“.

ადამიანები არასდროს ფიქრობენ, როგორი შვილები ჰყავთ. ეს ლოთი ყოველ შემთხვევაში გულახდილი იყო... მძღოლიც გულახდილი იყო.

მაგრამ უგონო ადამიანები აგრძელებენ ქმედებებს რაღაც მიზეზისა და აზრის გარეშე. უგონო ადამიანი ვიღაცას ყოველთვის მიჰყვება თავისი ცხოვრების ამათუ იმ ასპექტში. მას არ ჰყოფნის გრძნობა, რომ აირჩიოს საკუთარი მიმართულება. მისი ბედია, იმოდრავს გრძელ, ბნელ ღამეს, რომელსაც არ აქვს ბოლო. ის მუდამ ეძებს ვიღაცას, რომელიც მას წაიყვანს.

ყოველმაინდივიდმა, და ჩემმა მიმდევრებმა განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მიაქციონ ამ ფაქტს, უნდა იპოვოს საკუთარი ცხოვრების პირველწყარო, იპოვოს ის, რაც წარმოადგენს მის პოტენციალს და მისცეს ზრდის საშუალება. მაშინაც კი, თუ თქვენ მთელი სამყაროს წინააღმდეგ ხართ, თქვენს თავისუფლებას გასაქანს აძლევთ. წინააღმდეგ შემთხვევაში თქვენ იქნებით ნაფოტივით, რომელიც ღინებას მიჰყვება. ნებისმიერს შეუძლია მოგცეს ფორმა, ნებისმიერს შეუძლია მოგცეს მიმართულება, ნებისმიერს შეუძლია წაგიძღვეს.

ენგო ამბობს:

„ის ცხვარივითაა, რომელიც ღობეზე რქებით არის აბლანდული, ან არის ადამიანი, რომელიც ელოდება, რომ კურდღელი სიმღერაზე მოვა და თავს იყრუებს.

გასხივოსნებული ადამიანის სიტყვა ხანდახან ლომია, ნახტომისათვის მომზადებული, ხან ბრილიანტი მეფის მახვილივით ძვირფასია. ხანდახან ისინი ლაპარაკობენ, რომ ზმა გააკმენდნონ საჩუქროდ ცნობილ ადამიანებს, ხანდახან ისე იქცევიან, თითქოს ტაღებს ერთმანეთის მიყოლებით მიჰყვებიან. როცა გასხივოსნებული ადამიანი ხვდება სხვა გასხივოსნებულს - ეს მეგობრის მეგობართან შეხვედრაა. ის აფასებს მას და ერთმანეთში სიმაძაცეს თესავენ..“
რომ წახვიდე წინ, გასხივოსნებისაკენ.

„თუ შეხვედრისას ისინი ღინების საწინააღმდეგოდ მიდიან სამყაროში, მაშინ ოსტატი ნახულობს მოწაფეს. ის ურთიერთობს ასეთ ადამიანებთან შორსმჭვრეტელურად. ის მყარად დგას მათ წინაშე, როგორც ათასმეტრიანი კლდე.

ამიტომ ამბობენ, რომ სრულყოფილების გზის გამოხატვა ყველგან შეიძლება: მას არ აქვს ფიქსირებული უფლებები და პირობები. ოსტატისათვის ხანდახან ბალახიც კი სიმბოლოურია თექვსმეტი ფუტი სიმაღლის ორქოსფერი ბუდას გამოსახატავად. ხანდახან თექვსმეტ ფუტის სიმაღლის ოქროსფერი ბუდა გამოხატავს ბალახს“.

თქვენ ყველამ იცით ძენის ოსტატზე, რომელიც გაჩერდა მონასტერში მხოლოდ ერთი ღლით. ეს იყო ცივი ღამე, იაპონიაში კი ბუდას ძეგლებს ზისგან აკეთებენ - ინოდეთში მას აკეთებენ მარმარილოსაგან, თქვენ ვერ იპოვით ვერც ერთ ზის ბუდას ინოდეთში, მაგრამ იაპონიაში მათ აკეთებენ ზისაგან და ძალიან ოსტატურად.

ამ ტაძარში იყო ბუდას სამი ძეგლი, ღამე კი ძალიან ცივი იყო, ოსტატმა აიღო ერთი ძეგლი და კოცონი დაანთო.

ამ ტაძრის მღვდელი ასლოს ცხოვრობდა. მან უეცრად დაინახა სინათლე და ცეცხლი ტაძრის შიგნით. მოიბრინა და თქვა: „მე ვეჭვობდი შენზე თავიდანვე, ყოველი შენი მოქმედება არ ჰგავს იმას, რასაც

ჭედი: გულს სწამდა

სხვები აკეთებენ. რა გააკეთე?! შენ დაწვი ჩემი ერთ-ერთი ბუდა! მე მოგეცი თავშესაფარი და შენ ასე გადამიხადე სამაგიერო?!“

ოსტატმა იალო თავისი ხელჯოხი და ფერფლის ქექვა დაიწყო - ბუდა დაიწვა.

მღვდელმა თქვა: „რას აკეთებ?“

მან უპასუხა: „მე ძვლებს ვეძებ“.

მღვდელმა უთხრა: „შენ მართლა შემოიღე ხარ! ეს იყო ხის ბუდა, ხეს არ აქვს ძვლები“.

ოსტატმა უპასუხა: „შენ ჭკვიანი ხარ, მიხვდები. შეხედე: მხოლოდ ნახევარი ღამე გავიდა და როგორ ცივა! შენ კიდევ დაგრჩა ორი ბუდა. იმ დროს, როცა ცოცხალი ბუდა იტანჯება ყინვისაგან, შენ ინახავ შენს ხის ბუდას. მიდი, მოიტანე ერთ-ერთი მათგანი აქ!“

მაგრამ მღვდელმა დასტაცა ხელი ოსტატს... ზუსტად ტაძრის წინ იყო კილომეტრიანი ბოძი. ოსტატმა მოწყვიტა მინდვრის რამდენიმე ყვავილი, დადო ქვაზე და დაჯდა გვერდით ღრმა მედიტაციაში.

მღვდელმა თქვა: „ღმერთო ჩემო! ღამე მან გაანადგურა ბუდა, ახლა კი ყვავილები დააწყო კილომეტრიან ბოძზე, თითქოს ეს იყოს ბუდა და ზის გვერდით ღრმად მედიტირებს“...

ის ახლოს მივიდა და ჰკითხა: „რას აკეთებ?“

მან უპასუხა: „მე თავიანთ ვცემ ბუდას. თუ შენ შეგიძლია თავიანთი სცე ხეს, მაშინ რა არის არასწორი ქვის თავიანთისცემაში?! შენი ბუდა უფრო ლამაზია ფორმით, კარგად არის დამუშავებული. ჩემი ბუდა დაუზრუნველბია, მაგრამ მედიტაციისათვის ეს სრულყოფილი ბუდაა. მე, რასაც მინდა, იმას გამოვიყენებ, რომ ჩემი მაღლიერება გამოვხატო. ყველა არსება ერთია“.

აღამიანს, რომელიც თავისუფლებით არის გასხივოსნებული, შეუძლია გააკეთოს ისე, რომ „ხანდახან ბალახიც კი სიმბოლურია თექვსმეტი ფუტი სიმაღლის ოქროსფერი ბუდას გამოსახატავად.

ხანდახან თექვსმეტ ფუტის სიმაღლის ოქროსფერი ბუდა გამოხატავს ბალახს“.

ის არ მიჰყვება რაიმე წესებს და წესდებებს, ის არ მიჰყვება არანაირ ეტიკეტს ანდა მანერებს. მისი თავისუფლება ტოტალურია. ის მოქმედებს, თავისი სპონტანურობიდან გამომდინარე, სიყვარულით, თანაგრძნობით. მაგრამ ის არ მიჰყვება არანაირ წესებს. თქვენ არ შეგიძლიათ ბუდასგან ელოდოთ, რომ ზვალ ისე იმოქმედებს, როგორც მოქმედებდა ღღეს. ის იტყვის: „ღღეს - ეს ღღესაა, ზვალ - ზვალაა. ღღეს ეს არის ჩემი პასუხი ამ კონტექსტში, ზვალ სიტუაცია იქნება სხვა და ჩემი პასუხიც იქნება განსხვავებული. მე ვრეაგირებ სიტუაციაზე რაღაც მიზეზით კი არა, არამედ სისუფთავით, გულის სიცარიელით“.

სხვა დროს ენგომ თქვა:

„სამყარო არ არის დაფარული ზეწრით; მთელი მისი შემოქმედება გახსნილია. სადაც უნდა წავიდეს გასხივოსნებული ადამიანი, ის არ ხდება წინააღმდეგობებს. ნებისმიერ დროს დამოუკიდებლად მოქმედებს. მისი ყოველი სიტყვა ეგოცენტრიზმისაგან არის თავისუფალი, მაგრამ მაინც აქვს ძალა სხვისი მოკვლის. როცა აზროვნების ილუზორული გზა შეწყვეტილია, მაშინვე იხსნება ათასი თვალი. ერთი სიტყვა წვეტს აზრების ნაკადს: ყველა უმოქმედო კონტროლდება არის კი ვინმე, რომელსაც შეეძლო ეცხოვრა ბუდას ცხოვრებით და მომკვლარიყო ბუდას სიკვდილით?! ჭეშმარიტება გამოვლინდება ყველგან“.

გასხივოსნებული ადამიანი ცხოვრობს თავისუფალი ცხოვრებით: ასევე, ის კვდება სავსე თავისუფალი სიკვდილით. მას ვერ დაიმონებს ვერც სიცოცხლე და ვერც სიკვდილი.

თავად გაუტამა ბუდამ ერთხელ დილით ადრე, ოცდახუთი საუკუნის წინ, ანანდას უთხრა: „შეკრიბე ყველა ბერი ერთად ამ ორი ხის ქვეშ.“ ბუდას ყოველთვის უყვარდა ეს ორი ხე, იჯდა მათ ძირში, როცა მელიტირებდა ანდა საუბრობდა. მან თქვა: „დადგი ჩემთვის საწოლი ამ ხეების ქვეშ, რადგან მე ვაპირებ სხეული დავტოვო. უთხარი ყველას, თუ რაიმე შეკითხვა აქვთ, მკითხონ“.

ყველა ბერი შეიკრიბა. მათ ცრემლიანი თვალებიჰქონდათ. ბუდამ თქვა: „ცრემლი ვერუშველის. თუ თქვენ გაქვთ კითხვები - დამისვით, რადგან ხვალ მე აქ აღარ ვიქნები“.

ბუდამ გასხვიოსნებულმა მოწაფეებმა უთხრეს: „შენ ლაპარაკობდი 42 წლის განმავლობაში, შენ ყველაფერი თქვი, რაც საჭიროა წამსვლელისათვის. ჩვენ არ გვაქვს არანაირი კითხვა, უბრალოდ, სიმშვიდეში იყავი“.

და ბუდამ თვალები დახუჭა. მან თქვა: „თავიდან მე ვტოვებ სხეულს, მერე ვტოვებ გონებას, მერე დავტოვებ გულს და... გავქრები სიცარიელეში“.

კაცი უახლოესი ქალაქიდან, რომელიც თავის კითხვას 30 წლის განმავლობაში ღებდა იმიტომ, რომ ბუდა ამ ქალაქს გვერდს უვლიდა კვლავ და კვლავ... მას სურდა შეხვედროდა ბუდას, სურდა ეკითხა მისთვის, მაგრამ ბუდამ იყო რაღაც გამართლება: უეცრად მოვიდა მყიდველი და ამის გამო მან ვერ შეძლო მაღაზიის დატოვება, ანდა მისი ცოლი იყო ავად, ანდა სხვა რამე, ანდა უნდა წასულიყო ვინმეს ქორწილში. ბუდამ ბევრჯერ გაიარა ეს ქალაქი და ამ ადამიანს ყოველთვის უნდოდა მასთან შეხვედრა. უეცრად გაიგო, რომ ბუდა კვდება. ახლა არანაირ მიზეზს აღარ შეეძლო მისი შეკავება, ის ქალაქიდან ბანაკში გაეშურა, სადაც ბუდა იყო. მიიღბინა იქ და თქვა: „მე მინდა კითხვის დასმა!“

ანანდამ თქვა: „ჩვენ ვუთხარით მას, რომ აღარ გვაქვს კითხვები. მან თვალები დახუჭა. ჩვენ არ ვიცით, რამდენად შორს წავიდა ის, მაგრამ არ შეგვიძლია მისი უკან მოხმობა. ეს იქნება ძალიან უმადურობა. მან იმდენჯერ გაიარა შენს ქალაქზე... რას აკეთებდი?!,

მან უპასუხა: „ყოველთვის იყო რაღაც მიზეზი“.

მაგრამ ბუდამ გაახილა თვალი და თქვა: „ანანდა, დაე, მან დასვა კითხვა, რომ საუკუნეების განმავლობაში არავინ დამადანაშაულოს, ვიღაცამ კითხვა დასვა და მე არ უპასუხე“.

„მაგრამ მომისმინე, - თქვა ანანდამ, შენ თითქმის მკვდარი იყავი!“

მან უპასუხა: „თითქმის, მაგრამ არა სრულად. მე დავტოვე სხეული, დავტოვე გონება, ვაპირებდი გულის დატოვებას, როცა გავიგე... არ არის მთავარი, თუკი ცოტა ხანი კიდევ დავრჩები საბოლოო სიცარიელეში გაქრობამდე, მაგრამ ეს საბრალო ყმაწვილი არ უნდა დარჩეს პასუხის გარეშე“.

ბუდა თავისი არსებობისას თავისუფლად ცხოვრობდა და ცხოვრობდა თავისუფლებაში სიკვდილის ღროსაც კი. სიკვდილი მხოლოდ ეპიზოდი იყო მის ცხოვრებაში.

კანზანი წერდა:

„ადამიანები კითხულობენ ცივი მთის გზას.

ცივი მთა?!

არ არის გზა, რომელიც მასთან მიგიყვანს.

ზაფხულშიც კი არ ღნება ყინული.

თუმცა მზე მიდის, ნისლი აბრმავებს.

როგორ იმედოვნებთ იქ მისვლას, მე მომბაძავთ?

თქვენი გული და ჩემი ერთი არ არის.

თქვენი გული რომ ისეთივე იყოს, როგორიც ჩემი,

მაშინ თქვენ შეძლებდით მოგზაურობას პირდაპირ ცენტრში“.

კანზანი ამბობს, რომ არ არის საჭირო მოწაფეებიში სდევენენ ვინმეს, ეს მაიმუნობაა. ეს არ არის ადამიანური, მაგრამ არსებობს სხვა გზა, რომ იყო ოსტატი: ააშენო შენი გული მის გულზე. მაშინ თქვენ შეძლებთ მოგზაურობას მასთან ერთად, როგორც მოგზაურ ზეგობართან, არსებობის უკანასკნელ ცენტრთან. ეს შეიძლება მივიღოთ როგორც კრიტიერიუმი. თუკი ვინმე ცდილობს იყოს თქვენი ოსტატი, ის ძალიან ფრთხილი მეთოდით ცდილობს... დაგიმონოთ.

ჭეშმარიტი ოსტატი საკუთარი თავის ოსტატია. მას არ სურს მიმდევრები, მას სურს მეგობრები მოგზაურობისათვის, რომლებიც მზად არიან მის გულს მოერგონ, მის სიცარიელეს. ადამიანები, რომლებიც პრეტენდენტობენ ოსტატზე და რომლებსაც მიჰყვებიან მიმდევრები... ისინი თვლიან კიდეც!

მე შევხვდი ერთ შანკარაჩარას და მაშინვე მკითხა: „რამდენი ადამიანი მიჰყვება თქვენს ფილოსოფიას?“

მე ვუთხარი: „მე არ მაქვს არც ფილოსოფია, არც მიმდევრები მყავს. მე მსოფლიოს გარშემო მხოლოდ მეგობრები მყავს. ყველაზე დიდი, რაც შემიძლია ვთქვა, ისაა, რომ მე შეყვარებული ვარ ათასობით ადამიანზე, მათ გულებთან ვარ სრულ ჰარმონიაში, მაგრამ ისინი არ არიან ჩემი მიმდევრები“.

მაგრამ ამ მოხუცმა შანკარაჩარამ თქვა: „თუ არ გყავს დიდი რაოდენობის მიმდევარი, შენ ვერ ჩაითვლები დიად ოსტატად“. მან თქვა: „მე მყავს ხუთი ათასი მიმდევარი“.

მე ვუპასუხე: „შეგიძლია გჯეროდეს, რომ დიადი ოსტატი ხარ. მაგრამ, ჩემი აზრით, შენ დიადი მწარმოებელი ხარ მონების. შენ ადამიანების თავისუფლებას იღებ. შენ არ შეგიძლია თანადგომა, თანაგრძნობა, სინამდვილეში ტრაბახობ შენი მიმდევრებით, როგორც ვიღაც ტრაბახობს თავისი ფულით, როგორც ვიღაც ტრაბახობს თავისი პოლიტიკური ძალაუფლებით. შენ არ ხარ ჭეშმარიტი ოსტატი...“

იმ ღამით ფიროზბადადში უნდა გამოვსულიყავი. ამ შანკარაჩარამ შეკრიბა ხალხი და მიმიწვია ისე, რომ კარგად არც მიცნობდა. დილით, დისკუსიის დროს, ნათელი გახდა, რომ ის ძალიან შეცდა ჩემი მიწვევით, რადგან ყოველ პუნქტზე მე მას ვუეზნებოდი: „შენ საერთოდ არ ხარ მართალი“. შეკრებისას - იქ ესწრებოდა, სავარაუდოდ, ორმოცდაათი ათასი ადამიანი - მან დაიქირავა ოთხი კრიმინალი, რომ ჩემ უკან მდგარიყვნენ, თუ რაიმეს ვიტყოდი ტრადიციის წინააღმდეგ ანდა წმინდა წერილებიდან, მათ მაშინვე უნდა გამოეთიშათ სინათლე და კეცებო, რაც შეიძლება, მაგრად.

ამ ფაქტმა მისი მდივანი, ცოტა არ იყოს, შეაწუხა, ამიტომ ის ჩემთან მოვიდა სწორედ მაშინ, როცა მის შეხვედრაზე მივდიოდი. მან თქვა: „ასეთი სიტუაციაა. მე ვთელი, რომ თქვენ არ უნდა წახვიდეთ იქ, რადგან ეს ნათელი გამოვლინებაა მისი ძალადობრივი გონების. მან ვერ შეძლო ვერც ერთი პუნქტის მოგება დილის დისკუსიის დროს - ეს კი იყო პატარა ჯგუფი მისი უახლოესი მოწაფეების. ძალიან სარისკოა თქვენთვის იქ წასვლა.“

მე დავამშვიდე: „ნუ ნერვიულობთ“. როცა მე მივედი, იქ შეკრებილ ხალხს ეუთხარი: „თქვენ ხედავთ ჩემ უკან მდგომ ოთხს ადამიანს? ეს ოთხი კრიმინალია, ისინი თქვენი ქალაქიდან არიან და შესანიშნავად იცნობთ მათ. რა მიზანი აქვს ჩემ უკან მათ დგომას?! მათი გეგმა ის არის, როცა მე ვილაპარაკებ, ისინი გამორთავენ სინათლეს და მცემენ ან მომკლავენ. რა გინდათ? გინდათ დავიწყო? უბრალოდ, ხელი ასწიეთ! მე არ ვღელავ ჩემს სიცოცხლეზე, მე ვღელავ მხოლოდ ჩემს თავისუფლებაზე. თუ თქვენ მზად ხართ მოისმინოთ, მაშინ, ნებისმიერი რისკის მიუხედავად, მე ვილაპარაკებ. მაგრამ თქვენ ხედავთ ძალადობას თქვენი შანკარაჩარას გონებაში. ისინი მისი ხალხია“. ამ ორმოცდაათი ათასმა ადამიანმა ხელი ასწია. ისინი ყვიროდნენ, რომ მე უნდა მელაპარაკა. თუ რამე მომივიდოდა, შანკარაჩარა ვერ წავიდოდა სცენიდან ცოცხალი.

მე ვამბობდი და გავტეხე ის, როგორც შემეძლო. ეს ოთხი კრიმინალი კიყველამ იცნო: ისინი ამ ქალაქიდან იყვნენ და, უბრალოდ, გაქრნენ, რადგან მათი იქ ყოფნა ძალიან სახიფათო იყო. ახლა მათ აღარ შეეძლოთ სინათლის ჩაქრობა. ორმოცდაათი ათასი ადამიანი იყო ჩემთან. ისინი იყვნენ ამ შანკარაჩარას ნაცნობები, მაგრამ ხელაფნენ, რომ ეს ძალადობა იყო, რაც არ მეტყველებდა მოხუცი შანკარაჩარას არც გონებაზე, არც სიბრძნეზე. ეს მაჩვენებელი იყო მისი სისულელის. მას თუ არ შეეძლო ეპასუხა, მაშინ უნდა ეღიარებინა დამარცხება, მაგრამ მას არ უნდოდა ამის გაკეთება. არადა თვითონ მიმიწვია ბომბიდან, მე მის სახლში მივედი. მე ვიყავი მარტო, ყველა ადამიანი მისი იყო, მაგრამ მათაც კი დაინახეს, რომ ეს არ არის გზა ნებისმიერი გასხივოსნებული ადამიანისა.

პედაგოგიკის ინსტიტუტი

გასხივოსნებული ადამიანი არ უჭერს მხარს ძალადობას. ვინმეს მოწაფედ გადაქცევა კი, ჩემი აზრით, ძალიან ფრთხილი ძალადობაა. თქვენ ანგრევთ ამ ადამიანის ინდივიდუალობას. თქვენ მის თავისუფლებას ხელში იღებთ.

აქ ყოველი თქვენგანი ინდივიდუალურია, არავინაა არც მაღლა და არც დაბლა. ეს არის ადამიანების შეკრება, რომლებსაც უყვართ, რომლებიც კითხულობენ ჭეშმარიტებას. ასეთი ღონის შეკრებები გაქრა სამყაროდან. თქვენ ამ მომენტებს აქ შეიგრძნობთ, ჩემთან - ეს თითქმის ის ატმოსფეროა, რომელიც შექმნა მახაკაშაძემ. აქ სხვანაირი ჰერია, ჰერი, სადაც ყველას პოტენციალი დაფასებულია, საყვარელია. სადაც თითოეულის თავისუფლება საბოლოო ფასეულობაა.

მანიშამ იკითხა:

„ჩვენო საყვარელო ოსტატო,

უფრო რთულია გავერკვე ჩემს გრძნობებში, ვიდრე ჩემს ფიქრებში. ეს ალბათ იმიტომ, რომ გრძნობებს უფრო ღრმა ფესვები აქვს ჩემს სხეულში. გრძნობა უფრო ახლოა თავთან, ვიდრე ცარიელ გულთან...”

ეს მცდარი შეხედულებაა, პოეტების შექმნილი. თქვენი ფიქრები, თქვენი გრძნობები, თქვენი ემოციები, თქვენი შეგრძნებები - ყველაფრის ცენტრი არის თავი. შეცდომაა იფიქრო, რომ თქვენი გრძნობები გულშია. თქვენი გული მხოლოდ სადგურია სისხლის გადაჰუმავებისათვის.

როცა ჩვენ ვამბობთ „ცარიელი გული“, სინამდვილეში ვლაპარაკობთ ცარიელ გონებაზე. ბუდამ გული გამოიყენა გონების მაგივრად, რადგან გონება, როგორც წესი, ასოცირდება ფიქრებთან, ის პასუხისმგებელია მხოლოდ ფიქრის პროცესზე, გრძნობების პროცესი კი გასაჩინებელია გულში, ღრმა გულში.

ეს იდეა შექმნილია პოეტების მიერ. მაგრამ ჭეშმარიტება სწორედ ისაა, რასაც თქვენ შეგიძლიათ უწოდოთ ცარიელი გონება ანდა ცარიელი გული, ეს ერთი და იგივეა. სიცარიელე - თქვენ, უბრალოდ, დამკვირვებელი ხართ და გარშემო არაფერია, ამით თქვენ გამოიცნობთ, არაფერია, რასაც თქვენ მიეჩვევით. ეს არის მიუჩვევლობა, ეს დაკვირვება არის

ცარიელი გონება, არა უგონობა, არამედ ცარიელი გული. ეს მხოლოდ სიტყვებია. რეალობა - ეს სიცარიელეა. სიცარიელე ყველა ფიქრისაგან, გრძნობისაგან, აზრისაგან, ემოციისაგან. რჩება მხოლოდ მოწმეობა. მაგრამ თქვენ ეს რთული გეჩვენებათ. გაერკვე საკუთარ ფიქრებში უფრო იოლია, რადგან ისინი უფრო ზედაპირულია. გაერკვე გრძნობებში უფრო რთულია, რადგან ისინი უფრო ღრმაა და ფესვები აქვს გაღმული თქვენს ბიოლოგიურ ბუნებასთან, თქვენს ცხოვრებასთან, თქვენს ჰარმონიასთან. ფიქრები, უბრალოდ, მოცურავე ღრუბლებია. მათ არ აქვთ ფესვები თქვენს ბიოლოგიასთან, თქვენს ქიმიასთან, თქვენს ფიზიოლოგიასთან, თქვენს ჰარმონიასთან, ისინი მხოლოდ მოცურავე ღრუბლები არიან ყოველგვარი ფესვების გარეშე. მაგრამ შეგრძნებებს აქვს ფესვები, ამიტომაც ასე რთული მათი ამოძიკვა.

იოლია იყო დამკვირვებელი ფარდობითობის თეორიის, მაგრამ რთულია იყოთ მოწმე საკუთარი მრისხანების, თქვენი სიყვარულის, თქვენი სიხარბის, თქვენი ამბიციის. მიზეზი ისაა, რომ ისინი ფესვაღმუდნი არიან თქვენს სხეულში. მაგრამ, თუ შეძლებთ, არ გაიგივდეთ სხეულთან, მაშინ პრობლემა არ არის.

და, მნიშა, ქალისათვის ეს უფრო რთულია. არსებობს განსხვავება ქალებსა და კაცებს შორის...

მოლა ნასრედინი კითხულობდა გაზეთს, მერე უცბად დაუძახა თავის ცოლს და უთხრა: „დავიჭირე ოთხი ბუზი: ორი დედალია და ორი - მამალი“.

ცოლმა თქვა: „ღმერთო ჩემო, როგორ შეძელი მათი სქესის გაგება?“

მან უპასუხა: „იოლად! ორი ჩემთან ერთად კითხულობდა გაზეთს. დანარჩენი ორი მთელი დრო სარკეზე ისხდნენ, თითქოს მიეწებნენ“.

ამიტომ ეს ცოტათი რთულია. მაგრამ მოწმეობა - ისეთი მახვილი ხმალია. ის ჭრის ფიქრებს, გრძნობებს, ემოციებს ერთმანეთის მიყოლებით. თქვენ ახლა იცით გამოცდილებით: როცა ღრმად მედიტირებთ, შორს, უკან რჩება სხეული, ემოცია, ფიქრები... რჩება მხოლოდ მოწმეობა. ეს არის თქვენი ჭეშმარიტი ბუნება. ბუდას ცარიელი გული... როცა

ჭედა: გელა სიჭინავს

თქვენ ცარიელი ხართ, თქვენ ერთნი ხართ ბუდასთან. თქვენ ერთნი ხართ ყველა დროის ბუდასთან, წარსულის, აწმყოსა თუ მომავლის.

მეორე კითხვა:

„საყვარელო ოსტატო,

ამასწინათ ვამბობდი, რომ ვგრძნობდი ცნობიერის სიცარიელეს შიგნით, რაღაც უცნაური ურთიერთობაა ცხოვრებასთან, როცა ასე გრძნობ. თქვენ შემოგვთავაზეთ, რომ შემესრულებინა ყველაფერი, რასაც ყველა ადამიანი აკეთებს ჩვეულებრივ ცხოვრებაში.

მაშინ მე ვერ გავიგე ასეთი მოქმედების არსი. ჩემი ურთიერთობების უმრავლესობა ადამიანებთან უფრო მეტად იბადებოდა იმავე სიტუაციებიდან, როგორც ცხვარი, რომელიც ღობეზეა რქებით ახლართული, რომელზეც ლაპარაკობდა ენგო. როცა მახსოვდა ასეთი ქმედებები, მე ვგრძნობდი ადამიანებისაგან თავისუფლებას, ჩვენს შორის იყო დისტანცია და ამიტომ ისინი არ მოქმედებდნენ ჩემზე. ამავე დროს, საინტერესოა ის, რომ რაც უფრო უკეთესად ვიქცეოდი, თითქოს მე მიყვარდა, მით უფრო საყვარლად ვგრძნობდი თავს. შეგიძლიათ ეს ამისხნათ?“

ეს საკუთარი თავის ჰიპნოზის ნაწილია. არსებობს უძველესი სტრატეგია: „იმოქმდე ისე, თითქოს შენ გიყვარს“. ეს „თითქოს“ მაღე იქნება დავიწყებული და დაიწყებთ ფიქრს, რომ თქვენ გიყვართ. მაგრამ ეს სიყვარული... ეს სიყვარული პირფერობაა.

მე არ მინდა, რომ თქვენ დაიწყოთ, როგორც „თითქოს“. უბრალოდ, იყავით ბუდა - რა საჭიროა „თითქოს“?

შეხედეთ სარდარა გურუდიალა სინგხას. ნუთუ ფიქრობთ, რომ ის იცინის?! ეს სპონტანურია. მე არ გეუბნებით, რომ მსახიობივით მოიქცეთ. იყავით მართალი, იყავით პატიოსანი, იყავით სრულიად გულწრფელი, როგორიც უნდა იყოს შედეგი. არასდროს დაიძრათ თქვენი სიმართლის ცენტრიდან.

აი, გურუდიალ სინგხამ გაიცინა და მე უნდა გითხრათ ზუმრობა. მან დაიწყო და მე არ შემიძლია მისი გაწბილება.

„მამა, რას აკეთებს ეს ორი მწერი?“ - კითხულობს პატარა პერტრუდა, რომელიც ბაღში მამასთან ერთად სეირნობს.

„ისე, - ბუტბუტებს მამა, - გახსოვს, რომ გიყვებოდი ჩიტებსა და ფუტკრებს? აი, ამას აკეთებენ“.

„მაგრამ ისინი არ არიან ჩიტები და ფუტკრები“, - გააპროტესტა პერტრუდამ.

„ვიცი, - ამბობს მამამისი, - მათ ეძახიან მამის გრძელფეხებს“.

„აჰ, - ამბობს ჩაფიქრებული პერტრუდა, - ეს ნიშნავს, - აგრძელებს გოგონა, ის, რაც ქვევითაა, ეს დედიკოს გრძელი ფეხებია და ის, რაც ზევითაა, მამიკოს გრძელი ფეხებია“.

„არა, ასე არ არის, ძვირფასო! - პასუხობს მამა, - ორივე მამიკოს გრძელი ფეხებია“.

პერტრუდამ წუთი იფიქრა, მერე მწერები გაჰყლიტა.

„რატომ გააკეთე ეს?“ - ეკითხება გაკვირვებული მამა.

„რატომ? - იმეორებს პერტრუდა, - მე არ მინდა, რომ ასეთი რაღაცები ხდებოდეს ჩემს ბაღში“.

შაბათს, ღამით, სალონში „ო'კეი“ სროლა იყო, ჰაერში უამრავი ტყვია დაფრინავდა.

უეცრად კარი იღება და შემოდის კაცი, რომელმაც მთელი ოთახი გადაჭრა ბარისაკენ. მაშინვე შეწყდა სროლა.

ბარმენმა დახლიდან თავი გამოყო: „მეგობარო, - ამბობს ის, შენ მართლაც გულადი ხარ, თუკი ამ ტყვიების ქვეშ სეირნობ, არც მარჯვნივ გაიხედავს და არც მარცნივ!“

ბედა: გუგო ჩინაოკო

„სრულიადაც არა, - პასუხობს კაცი, გარშემო მიმოიხედა, - იცი რა, მე ყოველი მათგანის ფული მმართვეს, ვინც აქ იმყოფება!“

ოლგა კოვალსკაია ჩამოდის, ენთუზიაზმით ხტუნაობს თავისი კუნ-ფუს ახალი ეკიპირებით.

კოვალსკი უყურებს მას, ის კი სახეზე ხელს აფარებს. „რაშია საქმე, ოლგა? - იღრინება კოვალსკი, - რას აკეთებ?“

„მე კუნ-ფუს გაკეთილებს ესწავლობ“, - პასუხობს ამაყად ოლგა. იგი თამაშით ხელით აპობს ჰაერს და კოვალსკის კისერში ურტყამს.

„ეს იმ შემთხვევაში, - უხსნის ოლგა, - თუკი ვინმე სექსუალური ფანატიკოსი ეცდება ჩემზე ძალადობას ერთ ბნელ ღამეს“.

„რაზე ნერვიულობ, - შენიშნა კოვალსკიმ ლუდის წრუპვით, - ეგეთი სიბნელე არასდროს იქნება!“

„ამგვარად, მის ვილინგ, ეს კაცი, - ყვირის ჭკვიანი ადვოკატი ბორის ბაბლბრეინი, და უთითებს - რომელმაც, როგორც თქვენ ამბობთ, განახორციელა თქვენზე ძალადობა და და გააუპატიურა თქვენი ცხელი, შიშველი, უმწეო ქალური ტანი?“

„ღიახ! ღიახ! - ყვირის აღელვებული მის ვილინგი. - სწორედ ის ადამიანია, რომელმაც ეს ჩაიდინა“.

„თუ შეიძლება, სასამართლოს უთხარით, - აგრძელებს ბაბლბრეინი ცხვირით მოსამართლისაკენ, - როდის მოხდა ეს მგრძნობიარე და ეროტიკული გარყვნილი აქტი?“

„ღიახ, სერ, - პასუხობს მის ვილინგი, - რამდენადაც მე მახსოვს ივნისში... ივლისშიც... და აგვისტოშიც!“

უცნობია...

იყავით წყნარი, დახუჭეთ თვალები.

დაე, თქვენი სხეული სრულად გაიყინოს.

იყურეთ შიგნით, უბრალოდ, როგორც მოწმემ.

გონება აქ არის და სხეულიც აქ არის, მაგრამ თქვენ არც გონება ხართ და არც სხეული.

თქვენ, უბრალოდ, დამკვირვებელი ხართ, სუფთა დამკვირვებელი.

მოწმეობა - ეს გზაა თქვენს ცხოვრებისეულ პირველწყაროსთან.

რაც უფრო ღრმა ხდება მოწმეობა, მით უფრო შორს მიდის

გონება და სხეული; რაც უფრო ღრმად მიდიხართ, მით უფრო უახლოვდებით

პირველწყაროს, სინათლის აფეთქებას.

უეცრად თქვენ გაიგებთ, რომ ხართ ბუდა.

ყველაფერი გარშემო - ეს სიცარიელეა. ცენტრში თქვენ ხართ - დამკვირვებელი ბუდა.

უცნობია...

მოდუნდით, რომ სრულიად ნათელი იყოს, რომ სხეული გამოყოფილია,

გონება გამოყოფილია, თქვენ ხართ მხოლოდ მოწმე.

სიცოცხლეში, სიკვდილში - ყველგან მოწმე ხართ.

ჭეშტი წაწმენდა

ეს მოწმე არასდროს კვდება.

ეს თქვენი მარადიულობაა.

ეს თქვენი ბუდაა.

გაიხსენეთ ეს - თქვენ, უბრალოდ, დაგავიწყდათ.

ეს არ არის მიღწევა, ეს, უბრალოდ, მოგონებაა.

შესაბამისად, იოლი იქნება გაატარო მასთან მთელი დრო,

გააკეთო სხვადასხვა რამ,

ჩაიღინო სხვადასხვა ქმედება, ჟესტი...

არ შეგიძლიათ მისცეთ იმის ნება მოგონებების პატარა ნაკადს,

რომ თქვენ ბუდა ხართ. მაგრამ გახსოვდეთ - ეს არაა „თითქოს“.

ბუდა - ეს თქვენი ჭეშმარიტი ბუნებაა.

უცნობია...

დაბრუნდით, მაგრამ არ იაროთ იმ გზით, რომლითაც მოხვედით.

დაბრუნდით ახალი დიდებით, ახალი მადლით, ახალი

ნეტარებით... თქვენი ჭეშმარიტი ბუნების გემოთი.

თქვენ შეეხეთ თქვენს ფესვებს, ეს ფესვები მიდის ღრმად

სამყაროში.

თქვენ ახლა გაეცანით გზას... ის იქნება უფრო ღრმა ყოველდღე,

უფრო და უფრო, იმის მიხედვით, როგორ მოიკრებთ

სიმაჰაცეს, იმის მიხედვით, როგორ იგრძნობთ მეტ სამყაროს,

მეტ სიჩუმეს, მეტ ტრანსფორმაციას.

თქვენი მოგონება იმასთან დაკავშირებით, რომ იყავით ბუდა,^შ
გაგრძელებს, ზიხართ, სეირნობთ, იღვიძებთ თუ გძინავთ.
ეს უღიადესი განძია, რომელიც თქვენ შეგიძლიათ იპოვოთ
სამყაროში - ბუდას ცარიელი გული.

- „ო' კეი“, მანიშა?

- დიახ, საყვარელო ოსტატო.

- შეიძლება ვიზიემოთ ბუდას შეკრება?

- დიახ!

სარჩევი:

შესავალი	5
თავი 1. გულის სიცარიელე	7
თავი 2. ოცდაოთხი საათი ღლე-ღამეში	28
თავი 3. ეს ცოდნა არის ტრანსფორმაცია	59
თავი 4. ანატის კარში შესვლა	92
თავი 5. თვალის დახამხამებაში	117
თავი 6. შეღწევა კოანში	136
თავი 7. პერიფერიიდან ცენტრში	164
თავი 8. თავისუფლებისგან გასხივისნებული ადამიანი	185

